

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She was everything I wanted
and nothing I could ever have.

SOMEBODY ELSE'S SKY
**JESSICA
HAWKINS**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAŞKASININ GÖKYÜZÜ

YOLDA BİR ŞEY VAR, 2

JESSICA HAWKINS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Somebody Else's Sky (Yolda Bir Şey Var , 2)

Haberdar Olun

Önsöz

1. Manning, 1994
2. Manning
3. Manning
4. Göl
5. Manning
6. Manning
7. Lake, 1995
8. Manning
9. Göl
10. Manning
11. Manning
12. Manning
13. Manning
14. Göl
15. Göl
16. Manning
17. Manning
18. Manning
19. Göl
20. Manning
21. Göl
22. Manning
23. Göl

24. Göl

Sonsöz

Jessica Hawkins'in

Kitapları Yazar Hakkında

Jessica ile İletişime Geçin

Önizleme: Jessica Hawkins'ten Possession

Bölüm 1

OceanofPDF.com

BAŞKASININ GÖKYÜZÜ (YOLDA BİR ŞEY, 2)

Gözlerimi kapattığımda onları hâlâ görebiliyordum; sarışın güneş ışığı, okyanus mavisi gözler ve uzun uzuvlar. Lake'in altın bileziğinin parıltısı. Tiffany'nin dilindeki pembe pamuk şeker. Manzaram cennetten cehenneme değişmiş olabilirdi ama bazı şeyler asla değişmeyecekti: iki kız kardeş için de doğru olanı yapma mücadelem. Lake'in yükselmesine izin vermek. Tiffany'yi yükseltmek için. Onlar için yaptığım fedakârlıkları isteyerek yaptım.

Daha iyi bir adam şimdiye kadar çekip giderdi, ama ben hiçbir zaman iyi olduğumu iddia etmedim. Sadece kendime yeterli mesafeyi koruyacağıma söz verdim. Geçmişimden öğrendiğim bir şey varsa, o da aşkın farklı şekillerde olduğuydu. Tutkuyla sevebilir, derin acılar çekebilir ve genç ölebilirdiniz. Ya da başka birinin sırtını yaslayabileceği türden sağlam, istikrarlı bir destek sağlayabilirdiniz.

Lake istediğim her şeydi ama asla sahip olamayacağım hiçbir şeydi. Onu tanımadan önce bir hiçtim, tanıdıktan sonra ise bir suçlu. Onu sevmenin yolu, başkası için olsa bile parlamasına izin vermektir.

Yasak aşkın üç kitaplık destanı *Something in the Way* serisinin ikinci kitabı...

OceanofPDF.com

Yeni sürümlerden, satışlardan ve aylık haber bültenlerinden
haberdar olun: [Posta Listesine Katılın](#)

[OceanofPDF.com](#)

© 2017 Jessica Hawkins
www.jessicahawkins.net

Something in the Way ekstraları.
Tüm Jessica Hawkins filmleri.

Kurgu: Elizabeth London Kurgu
Underline This Editing (beta) ve *Tamara Mataya* Editing'in (düzeltme) yardımlarıyla
Kapak Tasarımı © *R.B.A. Designs*
Kapak Fotoğrafi: *Perrywinkle Photography*

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

LAKE, 1995 - GÜNÜMÜZ

Şeftali ve krem rengi bahçe güllerinden oluşan bir buketi elime alarak otelin kemerli girişine baktım. Arkadaşlarım ve ailem sessizce mükemmel bakımlı çimlerin üzerine süzülüyor, tören için yerlerini alırken mırıldanıyorlardı.

Güneş Pasifik Okyanusu'nun üzerinde batmaya başladı, kızgın turuncu serin maviye daldı. Bu sabahki bulut örtüsü yerini tertemiz bir gökyüzüne bırakmıştı. Etrafımızda olan biten her şeyle birlikte Manning'e bakmaktan kaçınmak kolay olmalıydı ama bu benim için her zaman imkânsız olmuştu ve her zaman da öyle olacaktı. Bakışlarım kalabalığın üzerinden taç yaprakları saçılmış koridora doğru kaydı. Manning bir uçurumun kenarındaki çardağın şeffaf perdelerinin altında duruyordu, sağdııcıyla konuşurken sırtı bana dönüktü. Manning'i o inşaat alanında ilk gördüğümde hayattan daha büyüktü. Bugün ise çok daha fazlasıydı. Çabalamadan dikkatleri üzerine çekiyordu. Omuzları ısmarlama bir takım elbiseyi geriyordu ve elleri sanki başka bir günmüş gibi gevşekçe ceplerinde duruyordu.

Başını çevirerek bana profilini gösterme zevkini tattırdı. Güçlü bir çene, dolgun bir ağız, kalın, siyah, yeni kesilmiş saçlar. Dudağındaki yara izi ve burnundaki yeni, hafif kavisle bile zarif görünüyordu, tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş haliydi.

Henry Manning'le bir baba edasıyla konuştu, eli Manning'in omzundaydı. Manning sadece dinledi ve yere bakarken günahkâr bir şekilde pürüzsüz olan çenesini ovuşturdu. Henry sanki bir cevap ya da onay bekliyormuş gibi durakladı ve gülümsemesi soldu. Süslü çimenlerin arkasına, gelin partisini gizleyen kemerlerin arasından baktı. Bana baktı. Belki de Manning düşündüğüm kadar sakin değildi. Belki de tereddütleri vardı.

Öte yandan benim aklımda tek bir düşünce vardı.

Benimkini.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MANNING, 1994

ON DÖRT AY ÖNCE

WSırtımı beton bir duvara dayayarak hapisane bahçesine baktım ve sigaramın külünü savurdum. Eğer başka bir şeye bakabilseydim elektrikli çit, beton, kum ve terli adamlar, yapardım. On ay içinde bu manzarayı ezberlemiştim. Kaliforniya çölü, dağları ulaşılmaz bir özgürlük gibi gösterecek kadar uzanıyor, Haziran sıcağı ufku sulu bir seraba dönüştürüyordu.

Yine de üst ranzanın altına bakmaktan daha iyiydi. Bunu daha sonra yapacaktım ama çok uzun sürmeyecekti. Bir hafta önce bazı iyi haberler almıştım.

"Bu kaltağa inanamazsın," dedi Wills, elindeki el yazısıyla yazılmış mektubu tutarak, turuncu pantolonunun paçalarını sürüyerek ölü otlardan oluşan bir şeritte ilerlerken. "Cezamın geri kalanında Kaya'yı getirmemekle tehdit ediyor."

"Yani?" Bir sonraki nefesimi çekerken sordum.

"Cecelia küçük kızımı benden uzak mı tutacak? Sikerim böyle işi." "Geçen ay da aynı şeyi söyledi. Ve ondan önceki ay da."

"Bu sefer gerçek. Bunu söyleyebilirim." Ellerini vızıltılı kafa derisinin üzerinde ileri geri gezdirerek kâğıdı buruşturdu. "Bunu sadece benimle dalga geçmek için yapıyor."

Geldiğimden beri ayda en az iki kez aynı konuşmayı yapıyorduk. Hücre arkadaşım ilk kez bir mektup aldığında ve çileden çıktığında, ona kız arkadaşına orospu dememesini söylemişim. Etrafımızdaki hücrelerde kalan çocuklar buna çok gülmüştü. Ondan sonraki seferde, 'küçük kızını' bu kadar önemsiyorsa, kendisini nereye götüreceğini bile bile neden silah zoruyla bir benzin istasyonunu soyduğunu sormuştum.

Bu sefer kakhaha hiç gelmedi. "Ailemi geçindiriyorum," dedi, yüzüme bakarak, göğsü şişmiş bir şekilde. "Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun, tatlı çocuk?"

Wills ufak tefekti ama yapılıydı. Benim ondan ve diğer erkeklerin çoğundan neredeyse yarım adım üstünlüğüm vardı. Sadece birkaçının boyu bana denkti. Buraya geldiğimde onlara kıyasla bir deri bir kemik kalmıştım ama on ay boyunca ağırlık kaldırdıktan ve hapishanede inşaat işinde çalıştıktan sonra irileşmişim.

Wills ellerini göğsüme bastırdı ama kaşlarımı kaldırmak dışında kılımı bile kıpırdatmadım. Geri çekildi ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bana ders vermeye başladı. "Bana kızıma nasıl bakacağımı söyleme. Saygı göster." *Saygı*. Bahçedeki bir numaralı kural. Benim boyutumdaki insanlar çoğu kişiden daha fazla geçiş hakkına sahipti ama bu tek başına bana saygı kazandırmıyordu. E m r e t m e k zorundaydım. I hiçbir boku kaldıramazdı.

Wills kendi sigarasını yakmak için benimkini kullandı. Sayfada bir yeri işaret etti ama eli o kadar kötü titriyordu ki, denemek için yeterince önemseseydim bile okuyamazdım. "Tam burası," dedi, izmarit ağzının kenarından sarkıyordu. "'Kaya'yı on sekiz yaşına gelene kadar bir daha görmeyeceksin,'" diye yüksek sesle okudu. "O zamana kadar muhtemelen senin yüzünden iki çocuğu olacak ve sen bunu yaşamak için orada bile olmayacaksın." Wills bana baktı. "Bu ne kadar boktan bir şey?"

"Bok gibi," diye kabul ettim.

"Cecelia sevdiğim tek kadındı." Boncuk gözlerini bana dikti ve gözleri heyecanla parladı. "Böyle bir *kancığa* dönüşmesi çok kötü oldu."

Kolumla şakağımdaki teri sildim. "Siktir git, Wills."

"Hadi ama Sutter. Bu kadar korkak olma. Bir kez olsun o sarışın sürtüğüne karşı çıkmanı duymak istiyorum."

Onun saçma sapan konuşmalarına göz yummak zorundaydım yoksa başım belaya girecekti ve artık özgürlüğün tadını neredeyse alabildiğim için öfkeme hakim olmak zorundaydım. Onu dövmek yerine, sigarayı elinden alıp toprağa atarak canını yaktım.

Peşinden koştu ve hemen ağzına geri attı. "Pislik."

Adamlar kimi, nasıl becerdikleri ve hayatlarındaki kadınlar tarafından nasıl becerildikleri hakkında bir sürü saçmalaktan bahsettiler ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da aklım hep aynı yere gitti - kız kardeşim, teyzem, annem. Lake ve Tiffany. Orada onlardan hiç bahsetmedim. Erkekler acımasız olabiliyordu. Uğursuz. Özellikle de parmaklıklar ardında durdukları yerden, zaten kanun tarafından tuzağa düşürülmüşken.

Nikotinin son dozunu tam zamanında aldım ve izmariti fırlattım. Ziyaretçi odasının dışında oturmaya giderken gömleğimin kenarıyla yüzümdeki toz ve teri temizledim.

Adımı duymak için otuz dakika bekledim. "Sutter," diye seslendi gardiyan Jameson. "Sarışınınız geldi."

Zamanı takip etmeyi bırakmıştım ama "sarışınım" sayesinde her ayın ilk ve son Cuma günlerini biliyordum. Sadece o günlerin tatil olması için işlerini ayarlamakla kalmamış, aynı zamanda buraya gelebilmek için her yöne üç saat araba sürmüştü ve son zamanlarda benim için en fazla bu kadarını yapmıştı. Belki de on sekiz yaşında teyzemden ayrıldığımdan beri.

Ziyaret odasına girdiğimde Tiffany bir banktan kalktı ve ellerini kısa, ekose eteğinin üzerinde düzeltti. Masaların arasından ona doğru ilerledim ve hızlı bir öpücük için eğildim.

Kollarını boynuma doladı. Kulağıma "Nasılsın?" diye sordu. "Aynı."

"Aynısı iyi."

Sarıldığımızda kısa bluzu biraz yukarı sıyrılarak sırtının alt kısmını ortaya çıkardı. Aklımın gitmemesi gereken yerlere gitmemesi için geri çekildim ve karşısındaki koltuğa oturdum. "Grimes seni aradı mı?"

"İki ay daha." Otomattan aldığı birkaç paket M&M'i masanın diğer tarafına kaydırды ve bir tanesini kendine ayırdı. "Haklı olduğuna inanmıyorum. Rahatladın mı?"

Kamu avukatım savunma pazarlığını sunduğunda, iyi halden erken çıkabileceğimi söylemişti. Şüpheyile yaklaşmışım ama iki yıllık cezamın sadece yarısını çekmem gerekeceği ortaya çıktı. Aşırı kalabalık, sürecin ilerlemesine yardımcı oldu. Her kafeterya masasında omuz omuza erkekler vardı. Biz çalışırken bahçede her zaman birileri kürek çekiyor ya da beton döküyordu. Dikkatli olmazsam, kıcıımı forkliftle kaldırırlardı. Duş almak için, bir musluğun altında altmış saniye durabilmek için kırk dakika sıra bekledim. Hücrelerimiz adamların şaplaklarını duyabilecek kadar yakındı. Yine de önümüzdeki birkaç ay boyunca kendime hakim olduğum sürece tüm bunlar benim lehime olacaktı.

"Bu bok çukurunun dışında hava soluyana kadar rahatlamayacağım," dedim. Klima vızıldayarak çalışmaya başladı. Odayı birkaç derece serinletse minnettar olurdum ama herkesin konuşmasına bir kat daha gürültü kattı.

"Yeni adamla her şey yolunda gitti mi? Hücrene mi koyayım?" diye sordu.

Bu onun *iyi* tanımına bağlı. Burada kilitli olmadığını düşünürsek, muhtemelen benimkinden farklıydı. "Sorun yok."

Gözlerini kısmıştı. "Sana inanmıyorum. Birisi onun ne olduğunu anladımı, bilirsiniz ..." Sesini alçalttı. "Bir muhbir mi?"

Wills ve bana geçen ay yeni bir hücre arkadaşı atanmıştı. Daha az ceza almak için rakip bir çete üyesini ispiyonladığı ortaya çıktığında, haberin yanlış kişilere yayılması uzun sürmemişti. "Geçen hafta bir araya getirdiler," dedim. "Yapmamaları için hiçbir şans yoktu."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey." Onu endişelendirmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Ağzına bir bonibon attı, dalgın dalgın çiğnedi, sonra sanki bir konuda karar vermiş gibi biraz daha dik oturdu. "Onu dövdüler mi?"

"Şey... evet."

"Ne kadar kötü? Bana söyleyebilirsin. Beni *bazı* kızlar gibi korumak zorunda değilsin."

Bildiğim kadarıyla buradaki erkeklerin hiçbiri kız arkadaşlarını yaralamaktan endişe etmiyordu. Tiffany tam olarak masum sayılmazdı ama oldukça korunaklı bir hayat yaşamıştı. Çenemi ovuşturdu. "Oldukça kötü."

"Orada mıydın?"

Yerimde kıpırdandım. Avlunun karşısında çalışıyordum ama düştüğünü görece kadar yakındım. Müdahale edebilseydim ederdim ama ilk günden beri bir planım vardı, o da başımı eğmek ve beladan uzak durmaktı.

Birkaç masa ötede bir mahkûm çocuğunun kolunu tuttu. Gardiyan Jameson'a baktım, o da çoktan oraya doğru gidiyordu.

"Ne oldu?" Tiffany, kadın muhafız kendisinden iki kat büyük bir adamla ilgilenirken gizlice bakarak sordu. Benim yapacağımdan daha nazik bir şekilde ona dışarı kadar eşlik etti. "Bana anlatabilirsin, Manning. Bu konuda konuşmalısın. Bunu içinde tutmak sağlıklı değil."

Tüm bunları bilmiyordum ama gerçek şu ki, savunmasız bir adamın feci şekilde dövülmesini izlemek beni çok etkilemişti. Konuştuğum, aynı hücreyi paylaştığım bir adamdı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Slock," dedim. "Bir haftadır revirde."

"Slock?"

Burada yeterince yaygın bir silahtı. Tiffany bu terimi daha önce hiç duymadıysa, gerçekten de bu konuda bir bok bilmiyordu. "Çorabın içine kilitle."

"Lisedeki dolabımda kullandığım gibi mi?"

"Aynen öyle." Tepkisini ölçmek için duraklayarak bir çorabı sarmayı gösterdim. Dudağını dişlerinin arasına aldı ama başıyla devam etmemi işaret etti. "O zaman

Sallarsın," dedim. "Bir gözünü kaybetti."

Nefesini içine çekti. "Bu senin başına gelebilir mi?" diye sordu. "Sen büyük bir adamsın."

Göz küresi hakkında yorum bile yapmayacak mıydı? Neredeyse gülecektim. Bunun için puan aldı. Bu imajı asla yüklemeyeceğim birkaç kişi aklıma geliyordu ama o konuya girmek istemediğim için konuşmaya devam ettim. "Kimse aşağı inemeyecek kadar büyük değildir," diye cevap verdim. "Ama benim için endişelenmene gerek yok. Ben kimsenin işine karışmam. Filmlerde gördüğünüz gibi değil. Ben onları rahat bırakırım, onlar da beni rahat bırakır ve eğer bir şeyle karşılaşsam, yerimde dururum."

"Birkaç ay önceki kavga gibi mi? M&M'ler yüzünden ..."

"Bu bir kavga değildi ve şekerle ilgili de değildi. O şerefsiz ranzamdan sigara ve portakallı gazoz çaldı." Başımı eğmeye devam ettim ama bazı şeyleri görmezden gelemezdim. Kantin deposuna erişimimiz sınırlıydı, çaldıklarını yerine koyamazdım. Ve gitmesine izin veremezdim. Burada olmaz. *Saygı*, derdi Wills. Şimdiye kadar Tiffany ile paylaştığım tek tartışma buydu.

Tiffany, "Şeker ve sigara yüzünden bir adamı yumrukladın," dedi.

Kulağa ne kadar saçma geldiğine gülümsemek zorunda kaldım. "Sanki bir avuç küçük çocukmuşuz gibi konuşuyorsun."

Duruşu biraz gevşedi. "O zaman getirdiklerimi sana göstermesem iyi olur. Hiçbiri çocuklar için uygun değil." Banktan birkaç kitap aldı ve masanın üzerine yığı. "Bunlar ikinci el kitap satan bir dükkândan," diye ekledi çabucak, "o yüzden bana kızma. Ucuzdular. O yazarı seviyorsun, değil mi?"

Okuyacak iyi bir şeyim olduğu için minnettar bir şekilde en üstteki *Fear and Loathing in Las Vegas'a* göz gezdirdim. Kitaplar, karşılığında sigara vermeyi bile düşünebileceğim tek şeydi. "Evet."

"Tezgâhtar diğerlerini tavsiye etti. Hunter S. Thompson'ı seviyorsan Tom Wolfe'u denemeni söyledi ve ..." Kitabın sırtını kontrol etti.

Slaughterhouse-Five. "Kurt Vonnegut. Biraz okumuştum. Garipti ama bana hamamböceği kitabından bahsettiğini hatırlıyorum ve muhtemelen bundan daha garip bir şey yoktur."

Bu kez güldüm, göğsümdeki gümbürtü yabancı bir duyguydu. İyi bir duygu. "Bunlar mükemmel. *Ama ...*" Önümdeki yığından bir sonrakini çektim. -Wills'i bayıltacak kadar ağır görünen bir Webster sözlüğü. "Bunu buraya nasıl soktun?" diye sordum. "Peki ne için, korunmak için mi?" Onu bir ağırlık gibi kıvırdım ama şaşırtıcı derecede hafifti.

"Aç, ama sonuna kadar değil."

Kapağın altına gizlice bir göz attım. Kitabın ilk yarısı sağlamdı, ama ortasından bir kare kesmiş, yaklaşık üçte ikisini sigara ile doldurmuş, geri kalanını da pul defterleriyle kaplamıştı. Nadiren dışarıya mektup gönderirdim ama Wills gibi adamlar günde iki tane gönderebiliyordu ve posta ücreti ucuz değildi. "Tiffany."

Klimanın sesi kesildi. "Biliyorum, biliyorum."

Ona parasını benim için harcamamasını defalarca söyledim. Komisyonla giysi satıyordu, bu yüzden maaş çeki aceleciliğine bağlıydı ve ona bankaya fazladan para koymasını söyleyip duruyordum. Ama o her ziyaretinde böyle şeyler yapıyor, bana kullanabileceğim ya da satabileceğim şeyler getiriyor, gardiyanları yağlıyor, kantin hesabıma katkıda bulunuyordu. "Bu sana ne kadara mal oldu?"

"Nordstrom indirimimle birkaç Esprit bluz aldım." Saçlarını ensesinden kaldırıp omuzlarının üzerine yeniden yerleştirdi. Gözlerim otomatik olarak göğsüne kaydı. "Bunun için endişelenme. Korumalar beni sever."

"Bu kıyafetlerle onları böyle mi atlatıyorsun?" diye sordum. Her ziyaretinde küpelerinden ayakkabılarına kadar en ince ayrıntısına kadar giyinirdi. İlk başta ondan durmasını istemiştim. Çocuklar bu yüzden bana kızıyorlardı ve ziyaret yönetmeliğine göre seksi giyinmemesi gerekiyordu. Her nasılsa, her zaman biraz göğüs dekoltesi, bacak ya da göbek gibi bir şeyle idare etmeyi başarıyordu.

"Kıyafetimin nesi var?" diye sordu. "Beğenmedin mi?"

"İyi görünüyorsun." Bugün beyaz tişörtü sütyeninin dış hatlarını görebileceğim kadar dardı. Kesinlikle dolguluydu, göğüsleri büyük ve yuvarlaktı, ellerimi etraflarında kıvrılmaya, sikimi aralarında kaymaya davet ediyordu. Dudaklarımı yaladım. "Çok iyi."

"Bunun için özür dilemeyeceğim."

Başımın arkasındaki saat, zamanın sınırlı olduğunu hatırlatırcasına tik tak ediyordu. Gözlerimi tekrar önümdeki kaçak mala çevirmeye zorladım. Küflü bir sözlük kadar hiçbir şey ereksiyon tehdidini ortadan kaldıramazdı. "Pulları içeri sokabileceğini biliyorsun, değil mi?" Ona takıldım. "Bu konuda ketum davranmana gerek yok."

"Böylesi daha eğlenceli. *Eğlenceden* bahsetmişken." Yığının dibinden bir *Playboy* çıkardı. Kız arkadaşı ona porno getiren şanslı piçlerden biriydim ve muhtemelen bunu umursamayan tek erkek bendim.

Dergiyi aldım. MTV'den tanıdığım çıplak bir sarışın kapaktan bana bakıyordu. Bilgili mavi gözleri ve gülümseyen sırtışı tanıdıktı. "Biraz sana benziyor," dedim. "Belki birkaç yıl sonra."

Ben orta sayfayı kontrol ederken daha iyi görebilmek için öne doğru atladı. "Jenny McCarthy mi?" diye sordu. "Bence göğüsleri sahte. Hoşuna gitti mi?"

"Hayır." Kapattım. "Teşekkürler, ama sana söyledim, bunları okumuyorum."

"Sana söyledim, sana inanmıyorum. Ama bu doğruysa, neye ihtiyacın varsa onunla takas et. Ama," diye sesini alçaltarak nefes nefese fısıldadı, "on sekiz ve on dokuzuncu sayfaları kontrol etmeden olmaz. Bunu yapana kadar takas *etme*."

"On sekiz ve on dokuzuncu sayfalarda ne bulacağım?" Parmaklarının saçlarını tek bir altın kıvrım haline getirmesini izleyerek sordum.

Bir sırrı varmış gibi dudaklarını kapatarak gülümsedi ve on sekiz ve on dokuzuncu sayfalarda ne bulacağımı biliyordum - ya da daha çok onların arasına sıkışmış gibi. Görevli kadın infaz koruma memuru Jameson iyiydi, ben de Tiffany'nin siyah iç çamaşırılı iki fotoğrafına baktım. Kıvrımlarının hatlarını takip ederken taşaklarım sıkılaştı. Bu, bir gün ona sahip olma ihtimali, beni tanımadığım parlak kızlardan çok daha fazla tahrik ediyordu. "Bunları kim çekti?"

"Sarah. O da bunu erkek arkadaşı için yaptı."

"Gardiyan Ludwig'in bunlara 'el koyabileceğini' biliyorsun," dedim. Son baskının sırasında beni sigara, porno ve çiğneme tütününden temizlemişti ve o pislik herif kız arkadaşının fotoğraflarını çekerek herhangi bir mahkûma tecavüz etmekten zevk alırdı.

"Yani o gelene kadar sende kalacaklar." Omuz silkti. "O zavallı. O şişko salak onları almak zorunda çünkü senin aksine ona verecek kimsesi yok."

Bu fikir hoşuma gitmedi ama Tiffany bunu anlayışla karşıladı. Burada ne kadar az kontrol sahibi olduğumu biliyordu. Fotoğraflarına ağzının suyu akarak bakan bir "şişko aptal" yüzünden çıldırmayacak pek fazla kız tanıımıyordum. Polaroidlerin arkasında, bir dergiden koparılmış bir sayfayı katlamıştı. Açtım. Tiffany sayfada haki pantolon ve lacivert bir polo giymiş, aynı kıyafeti giyen bir adama omzunu yaslarken kollarını kavuşturmuş, ıslıl ıslıl gülümsüyordu.

"İkinci kataloğum," dedi. "Üniforma satan bir şirket için. Kıyafetlerin iğrenç olduğunu biliyorum ama görmeni istedim-"

"Ne giydiğin umurumda değil." Kırıksıklıkları düzelttim. "Mutlu görünüyorsun. Adı her neyse Jenny'den bile daha güzelsin."

Ayağıyla bacağımı dürttü. "Teşekkür ederim."

"Ajan hanımdan başka haber var mı?"

Mavi gözleri parladı. "Bu hafta sonu bir mayo şirketi için görüşmem var. Menajerim işi alacağımı düşünüyor. Bir plaj bebeği arıyorlar."

"Sen tam bir plaj bebeğisin."

"Bu işe ihtiyacım var Manning. Nordstrom'dan ayrılmak için sabırsızlanıyorum. Müdürüm bu hafta çok iğrençti. Bana bir günde iki kez soyunma odalarını süpürttü. Sanki kimse farkı anlayabilirmiş gibi."

Bu alanın dışında olsaydım, onu orada durdururdum. Pahalı kıyafetlere, Tiffany'nin sürekli iltifat etmek zorunda kaldığı kadınlara ya da satış katındaki komisyon kavgalarına ilgi gösteriyormuş gibi yapamazdım. Ama artık hayatım rutinlerden ibaretti,

Bu da bizimkinin bir parçasıydı. Onun günlük hayatını dinlemek pek bir şey değildi ama yine de dört gözle beklediğim bir şeydi.

Tiffany ben hapse girdikten sonra bir mankenlik ajansı bulmuş ve neredeyse hemen bir katalogda yer almıştı. Paranın çoğunu çoktan harcamış olmasına rağmen oldukça da iyi bir ücret almıştı. "Bu sadece geçici," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum. Maaş çekimi aldıktan sonra daha iyi hissedeceğim." Ellerini kucağına koydu. "Ben de bu konuda konuşmak istiyordum. Düşünüyordum."

"Öyle mi?" Koltuğuma geri oturdum. "Ne hakkında?"

"Dediğin gibi her maaş döneminde biraz biriktiriyorum."

Bundan önce kenara fazladan para koyma konusunda oldukça iyiydim. Şimdi hepsi gitti, çoğunlukla para cezaları ve tazminatlarla, ama ziyaretlerimiz sırasında Tiffany ile tasarruf hesaplarını ve bileşik faizi gözden geçiriyordum. Görünüşe göre, babası denemiş ve vazgeçmişti, ama er ya da geç ışığı görmesi gerektiğini düşündüm. Belki de sonunda görmüştü. "Güzel," dedim.

"Ve, şey, evde işler gerçekten gergin, bu yüzden Kendi evimi tutmaya çalışabilirim."

"Kirayı ödeyebilecek misin?"

"Mağazadan alışverişi kısarsam yapabilirim. İndirim sayesinde çok fazla tasarruf ediyorum."

"Hiçbir şey almazsanız tasarruf edeceğinizden daha fazla değil," diye belirttim.

Bunu bir saniye düşündü. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Her neyse, ne düşünüyorsun? Daire hakkında mı?"

Tiffany evde yaşadığı sürece babasının kontrolü altında olacaktı. Bu noktaya kadar bunun ona nasıl yardımcı olduğunu anlamamıştım. "Bu fikri sevdim."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Babam bunu karşılayamayacağımı söylüyor."

"Çünkü seni denerken görmedi. Yanıldığını kanıtlar. Gerekirse bir oda arkadaşı bul. İç bölgelere taşın. Dışarıda yemeyi bırak. Eğer kafana koyarsan bunu yapabilirsin."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Çünkü araştırdım ve yapabileceğimi düşünüyorum ama o bunu söyleyince kendimden şüphe etmeye başladım."

"Bunu başarabileceğini biliyorum," dedim. "Sadece odaklanman gerekiyor."

"Tamam. Yapacağım." Başımın üzerindeki saate baktığında gülümsemesi yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Bir dakika içinde gitmem gerekiyor. Annemin bu gece için verdiği ayak işlerini yapmazsam ölmüş olacağım."

"Bu gece ne var?" Ben sordum.

"Oh, bu ..." Bakışlarını başka yöne çevirdi.

Abarttığında ya da gerçeği esnettiğinde hep sola bakardı. Bu gece nerede olması gerekiyorsa, bana söylemek istemedi. Bunun başka bir erkek dışında bir nedeni olabileceğini düşünemiyordum. Onunla ilişkimizi hiçbir zaman resmiyete dökmemiştik -bana erkek arkadaşım diyordu ama neredeyse bir yıldır beni beklemediğinden şüpheleniyordum. Beklemesini de beklemiyordum. Hiç yatmamıştık, bu yüzden adil bir anlaşma gibi görünüyordu.

Tiffany herkesten daha sık gelirdi. Maddy'nin ölümünden sonra bana göz kulak olan polis memuru Henry, birkaç ayda bir teyzemi ziyaret için Blythe'a neredeyse dört saat uzaklıkta bir yere götürürdü ama istedikleri kadar sık gelemezlerdi.

Tiff tutarlı ve sevecendi, bana değer verdiğini hatırlatıyor, neredeyse bir yıldır kimsenin yapmadığı şekilde bana dokunuyordu. Bu gece başka bir adamla görüştüğünü duysam mutlu olmazdım ama onu bu konuda konuşturmazdım. Masanın karşısında elimi açtım ve o da kendi elini elime koydu. "Bana söylemek zorunda değilsin. Ama her şey yolunda mı?"

"İşten, babamdan ve durmadan USC hakkında duyduklarımın dolayısıyla stresliyim - bu onun doğum günü. Bu yüzden fazla kalamam. Annem süslü bir pasta sipariş etti, gidip almam lazım."

Onunla.

Gerildim. Tiffany adını bile söylememişti ama ben biliyordum. Bu rutinimizi bozan bir şeydi. Tiffany kız kardeşinden nadiren bahsederdi ve bahsettiği zaman da konuşmayı kapatırdım. Her şeyi bilmek istiyordum ama

Göl bu kasvetli duvarların dışına, otoyolun dışındaki bu tozlu kasabadan uzaklara ve aklımdan çok uzaklara aitti. Bu yüzden hiçbir şey bilmiyordum. Onu hiç sormadım ve aşırı zayıflık anları dışında onu hiç düşünmedim de. Ondandır bahsetmek bile bana enayi yumruğu gibi geliyordu. "Bugün mü?" diye sordum. "Doğum günü mü?"

"Sanki her gün Lake'le ilgili değilmiş gibi, şimdi de ona aptal bir parti vermek zorundayız." Kitaplardan birinin buruşuk kapağıyla oynayıp köşesini katladı. "Bu iğrenç bir şey."

"Bugünün tarihi ne?" Ona sordum.

"Neden umursuyorsun ki?"

Bir nefes aldım. "Boş ver."

On ay. Bu kadar uzun süre ilaçsız kalmıştım. Lake'in mektupları birkaç haftada bir geliyordu. İlkini açmıştım ama hepsi bu kadardı. Bunu atlatmak istiyorsam onu düşünemeyeceğimi o anda anlamıştım. Bu şekilde onun kafasına giremezdim ve o da kesinlikle benimkine giremezdi.

Bugünden bir yıl sonra on sekiz yaşında olacaktı ama artık *bunun* bir önemi yoktu, ben *bu hale gelmişken bunun* bir önemi yoktu. Geçen Ağustos ayında o mahkeme salonunda dururken, haksız yere hırsızlıkla suçlandığım anda Lake'in sesini duyduğumda, dönüp hiçbir erkeğin görmemesi gereken bir şeyi görmüştüm. Öyle ya da böyle, yüzündeki acı ve kafa karışıklığı beni işaret ediyordu. Onu bu hayata maruz bırakmış ve masumiyetinin bir kısmını yok etmiştim ve bunun için kendimi asla affetmeyecektim. Bu hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

Lake'in beni hiç düşünmediğini, benim için hiç endişelenmediğini umuyordum. Onun aklımdan çok uzaktaydım. Aynı zamanda, öyle olabileceğim düşüncesi de beni öldürüyordu.

Lanet olsun. Buraya ait değildi. Lake'le ilgili düşünceleri aklımdan çıkardım ve Tiffany'ye odaklandım. Sadıktı ve ilgimi hak ediyordu. Sadece yanımda durduğu için değil, ona ihtiyacım olduğunda öne çıktığı için de. Tiffany cezamdan sonra kira kontratımı Dexter Grimes'a götürmüş, o da ona ücret ödemediği için kontratı bozmanın mümkün olmadığını söylemişti. Aklına koymuştu.

ve ev sahibini kirayı düşürmeye ikna etmiştim. Tek kaybettiğim birkaç yüz dolar ve geçen ayın kirasıydı. Sonra mobilyalarımı ve arabamı sattı. Bu paranın bir kısmı hiçbir işe yaramayan öğrenci kredilerine, geri kalanı da kurbana ya da kantine gitti.

Düşünürken bile göğsüm sıkışıyordu. Aklımda yine Lake olduğu için şimdiden bir sigaraya daha ihtiyacım vardı. Bir seferde iki tane içebilseydim, muhtemelen içerdim. Hiçbir şey bana sigara içmek kadar saf bir zevk veremezdi. Tiff'in ziyaretleri kalışımın en önemli anlarıydı. Yine de sigaralar buradaki hayatı yaşamaya değer kılıyordu.

Saati kontrol etmek için koltuğumda döndüm. Beş dakika daha.

Tiffany enseme dokunduğunda başladım, parmağı tenimden aşağıya, yakamın kenarının altına kaydı. "Bu yeni mi?"

"Genç bayan," diye bir ses geldi dahili telefondan. Ludwig. İçeri girdiğini bile görmemiştim. "Bu odadaki bir adama dokunmak istiyorsan, hiç durma, sadece turuncu olmadığından emin ol. İlk ve son uyarı."

Ben tekrar öne doğru otururken Tiffany elini geri çekti. Ludwig odada hapishane önlüğü giymeyen tek adamdı. "Bunu yapma," dedim nefesimin altında. "Bizi temassız ziyaretlerle kısıtlayacaklar."

"Özür dilerim. Ne oldu?"

Boynumun arkasını ovuşturdum, parmaklarının olduğu yerdeki tüyler diken diken olmuştu. "Dövme."

"Ama neyin? Tek gördüğüm ince bir çizgiydi."

Herhangi bir şeyi nasıl gördüğünden emin değildim. Sağ omzumun arkasında basit, siyah izler vardı. "Önemli bir şey değil. Aptalca. Müebbetliklerden biri dövme sanatçısıydı ve ben de sıkılmışım."

Parmaklarının hayaleti oyalandı. Dokunulmak iyi hissettirmişti. Tiffany korkmadı, tereddüt etmedi, sadece uzandı ve yaptı. Sanki normalmiş gibi.

Sanki ben hüküm giymiş bir suçlu değilmişim gibi.

"Adımı mürekkeple falan yazmaya kalkma," dedi biraz gülümseyerek. "Bir arkadaşımın erkek arkadaşı içeride bunu yaptı. Şimdi ayrıldılar."

"Benden ayrılıyor musun?" diye sordum. "Hayatta olmaz."

"İçeride hangi arkadaşının erkek arkadaşı var?"

"Onu tanıyorsun. Her neyse, o artık dışarıda." "Zaman doldu," diye seslendi Jameson.

Tiffany ayağa kalktı, eteğini neredeyse sevimli, biraz da mahcup bir şekilde aşağı çekti. Bana göre Tiffany ve Lake birbirlerinin tamamen zıttıydılar, ama dünyanın geri kalanında birbirlerine benziyorlardı. Bazen kız kardeşinde Lake'in bakışlarını yakalıyordum. Daha önce yaptığı bir ifade, bir jest, bir kelimeyi telaffuz ediş şekli. Sarı saçlar, mavi gözler, pürüzsüz bir cilt. Lake'i unutmak daha da zorlaşıyor ve Tiffany'nin buraya tek başına gelmesi, ben iş göremez durumdayken tesisin etrafında olması beni endişelendiriyordu.

"O şeyleri burada giymemelisin," dedim ona. "Senin için iyi görünmek istiyorum."

"Evet, diğer çocuklara da iyi görünüyorsun." Ayağa kalktım. "Seni o etekle görüyorlar ve bunun için bana bok atıyorlar."

Kalçasını metal masanın kenarına yaslayarak eğildi. "Gerçekten mi?" diye sordu heyecanla. "Ateşli bir kız arkadaşın olmasının sana itibar kazandırdığını duymuştum."

"Bunu nereden duydun?"

"Etrafa soruyordum. Bazı şeyler okudum."

Gerçek şu ki, bir noktada ne giyeceğini görmek için sabırsızlanmaya başlamıştım - bu tatlı bir işkenceydi - ama çocuklar beni her zaman bununla yemliyordu. "Buradaki en güzel kıza sahibim," dedim. "Senin için çıldırıyorlar."

Çenesini omzuna yasladı, yanakları kızardı. "Bu çok tatlı-"

"Bu iyi bir şey değil." Başıımı salladım. "Eğer bu adamların ne dediğini duyduysan ... kadınlara ne dediklerini ... bunun tatlı bir yanı yok."

"Babam gibi konuşuyorsun. Buraya gelmemden nefret ediyor. Tehlikeli olduğunu düşünüyor. Ona buranın bir *hapishane* olduğunu söyledim. Herkes zaten kilit altında. Muhtemelen olabileceğim en güvenli yer burası."

Charles endişelenmekte haklıydı. Tiffany'ye ve diğer kadınlara pek çok şey demişlerdi. Sürtük, seksi, yürüyen amcık. Söylediklerim doğruydu.

-Tiffany onların ziyaretçilerinden on kat daha yakışıklı olduğu için çoğundan daha kötü durumdaydım ama tek neden bu değildi. Adamlar beni rahatsız eden tek şeyin bu olduğunu biliyorlardı. Tiffany'nin ilk ziyaretinden sonra, mahkemeden birkaç hafta sonra, adamlardan biri kafeterya masasının üzerinde onu eğme taklidi yapacak kadar ileri gitmişti. Bu yeni hayata itilmenin verdiği stresle çılgına dönmüş ve onu revire göndermiştim. Neredeyse daha fazla suçlama alacaktım. Onu ne kadar hızlı yere serdiğimle ilgili dedikodular yayılmıştı ama aynı zamanda onlara bana nasıl ulaşacaklarını da göstermiştim.

Şimdi, içimde tuttum. Ona isim taktıklarında sakinleştirici bir nefes almak mantığa aykırıydı ama başımı daha fazla belaya sokarsam bunun kimseye bir faydası olmazdı. Sikime takmayı bıraktım. Burada kadınlar orospuydu, her ne kadar biriyle birkaç saat baş başa kalmak için sol taşaklarımızı versek de. Burada haklılık yaygın bir hastalıktı. Erkekler aileleri için öldürüyor ve çalışıyordu. Erkek kardeşleri için. Sürtükleri için. Saygıdan dolayı. Ya da ödenmesi gereken bir borç için. Herkes bir şeylerden suçluydu.

Ben bile.

OceanofPDF.com

MANNING

Tiffany'nin ziyaretlerinden sonraki günler genellikle uzun sürerdi ama bu seferki daha kötüydü. Söylenmemiş protokolü çiğneyerek beni hazırlıksız yakalamıştı.

Lake'ten bahsetti. Kendime hakim olamadım. Adı her yerdeydi. Kitaplarda gördüm, haberlerde duydum. Bir gardiyan Tahoe *Gölü*'ne tatile gidecekti. Bir mahkumun kızı Kuğu *Gölü*'nün okul prodüksiyonunda oynuyordu.

Kafamı dağıtmak için kütüphaneye gittim. Tüm bunlardan önce ceza hukuku diploması almam için on iki kredim eksik olduğundan, bazı adamların davalarına yardım ettim ve bunun için para ödediler. Ama hukuk kitaplarını karıştırmak bana hapishanedeki ilk günlerimi hatırlattı, buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştım, bu yüzden aklım Lake ile kamyonda geçirdiğim o geceye kaydı. Haftalardır ilk kez bunu düşünüyordum. Kütüphaneden çıkıp bahçede çalıştım, yüz derecelik havada sıcaktan bayılacağımı düşünene kadar beton karıştırıp yerleştirdim. Tüm bunlar saatte elli sente yapıliyordu, yarısı mağdurun tazminat fonuna gidiyordu ama en azından iş başında çok şey öğrenmek zorunda kalmıştım. Benim gibi ekipten ekibe atlamaktan çok daha fazlasını.

Tiffany'nin ziyaretinden birkaç gece sonra, tüm gün çalıştıktan sonra, ışıkları söndürmek için hücreme gittim.

Wills ranzasına oturmuş, kısa bacaklarını yatağımın üzerine sarkıtmış, bir sıçan gibi havayı kokluyordu. "Jackbook hâlâ sende mi?"

"Hayır." Pornolarımı Cup Noodle ve sigarayla takas etmiştim. "Benim kızın resimlerini seninkilerle değiştirmeye ne dersin?" "Revire gitmek istemiyorsan olmaz."

Tiffany'nin Polaroidleri ve katalog yırtıkları, mektuplarımla birlikte yasal evraklarımın arasına saklanmıştı. Benimle dalga geçmediğinden emin olmak için gidip dolabımın önünde çömeldim ve dosyalarımı açıp her şeyin orada olup olmadığını kontrol ettim.

"Aylardır aynı memelere bakıyorum," diye yalvardı. "Yeni malzemeye ihtiyacım var."

Lake'in adı beni yine buldu, güzel karalamaları her zarfının köşesinden beni cezbediyordu. Eğer ona tek bir mesaj iletebilseydim, o da bu lanet mektupları göndermeyi bırakması olurdu. Benim için işleri daha da kötüleştirdiklerini bilmeliydi. Onları okumayacak kadar güçlüydüm ama yapmam gerektiği gibi çöpe atacak cesareti de kendimde bulamıyordum. Yapılacak en akıllıca şey her mektubu geldiği gibi yakmak olurdu. Onları burada tutmak tehlikeliydi. Çocuklar, Lake'i bilmemeliydiler. Bana karşı böyle ölümcül bir cephaneye ihtiyaçları yoktu.

Ayağa kalktım. Vücudum ağrıyordu, kaslarım dışarıda geçirdiğim zorlu birkaç günden dolayı yorgun düşmüştü ama sıkı çalışmak aklımı başımda tutuyordu. Odaklandım.

Mektuplarla birlikte yatağıma oturmak için eğildiğimde Wills ayağını kaldırdı ve tanıdık bir melodi geçirdi. "Bu *Growing Pains*'in tema şarkısı," dedi. "Şu kıvrıcık saçlı çocuğun olduğu diziyi biliyor musun?"

Madison muhtemelen izlemiştir. Ben hatırlayamadım. Wills'le kız kardeşim hakkında hiç konuşmamıştım. Ya da buradaki herhangi birinden. Bir kolumu başımın arkasına koyarak arkama yaslandım ve Wills'in ranzasının alt tarafına baktım. Floresan ışıklarıyla parlayan yaylar bana yıldızlar gibi göz kırpyordu. Kendimi oraya bıraksam Lake'le birlikte kamp havuzuna geri dönebilirdim. Meraklı eli kaldırırmda benimkine doğru ilerliyordu. Gözlerimle bile

sığ nefes alışını duymuş, gerginliğini hissetmişim. Aklından tam olarak hangi düşüncelerin geçtiğini, beni aramaya gelmesine neyin sebep olduğunu öğrenmek istemişim. Onun gibi sessiz, neredeyse utangaç bir kızı kütüphaneden *Lolita*'yı almaya ve sonra da bana anlatmaya iten şey neydi? O gece yaptığı her şeyi kendi kendine konuştuğundan oldukça emindim. Bana Madison hakkında sorular soruyordu. Kendim hakkında. Eğilip beni öpmeye çalıştı.

Artık on yedi yaşındaydı.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Yaşının bir önemi yoktu. O da benim gibi yirmi dört yaşında olabilirdi ama ben yine de avukatımın deyimiyle "şüpheli" bir geçmişe sahip bir mahkûm olurdum. Asgari ücretli bir inşaat işçisi. Bir katilin oğlu.

"Hayatının ilk birkaç yılında benim yok olmamın kızımı etkileyeceğini mi düşünüyorsun?" Wills bazı geceler felsefi bir ruh haline bürünürdü. "Sanki bebekler böyle şeyleri bilir mi? Yoksa göründükleri kadar aptal olduklarını mı düşünüyorsun, hepsi *goo-goo ga- ga*?"

Madison'ın bebekliğini düşündüm. O doğduğunda altı yaşındaydım. İyi bir kardeş olmuştum. Daha iyi olabilirdim. Ölümünden sonra geriye dönüp baktığımda, pişman olduğum bazı şeyler vardı. Beyzbol maçlarımdan sonra akşam yemeği için eve gelmek yerine dışarıda kalırdım. Resital için pratik yapması gerektiği halde onun sinir bozucu flütünü sakladım. Küçük kız kardeşimin her zaman odamdan kovmak ya da çizgi film izlediği için dalga geçmek için yanımda olmayabileceğini düşünmemişim.

"Sanırım bebekler biliyor,"

dedim. "Ama nasıl?" Sesi

üzgün geliyordu.

"Sadece yap. Bu biyolojik bir şey. Tıpkı söylenmesine ya da öğretilmesine gerek kalmadan sizi sevmeleri gibi."

Yer değiştirirken ranza gıcırdadı. "Derin," dedi Wills. "Bugün ne duydum biliyor musun? Avokado bir meyve. Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir sebze sanırım. Bunu hiç düşünmemiştim."

Avokado o anda kulağa dünyadaki en lüks şey gibi geliyordu. Ekşi mayalı ekmeğin üzerinde hindi ve jambon, dilimlenmiş peynir ve mayonez? Lake Special'dan bir ısırık almak için bir paketi takas edebilirdim. Lake'in bir cerrah hassasiyetiyle etleri kat kat dizdiğini hayal ederek uzandım. Sandviç bu kadar iyi olmasaydı bile, sırf Lake'in gösterdiği özen yüzünden sandviçten keyif alırdım. Neden? Beni beslemek istemesinin sebebi neydi? Bileziğini bulduğum o gün duvara gelme cesaretini ona ne vermişti?

Gözlerimi zorla açtım. Sanki Lake'in doğum gününü öğrenmek içimdeki bir tür barajı yıkmıştı. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Yığının içinden en üstteki zarfı aldım, yüzümün önünde çevirdim ve parmak ucumu köşesinde, onun düzgün, kız gibi el yazısıyla yazılmış isminin üzerinde gezdirdim. El yazısı ve baskı karışımı, pürüzsüz ama kırık.

"Orada ne yapıyorsun?" Wills sordu. "Sarışına mastürbasyon mu yapıyorsun?"

"Siktir git."

"Peki, Tanrım. Geçen öğleden sonra sadece onun binada olduğunu bilerek yaptım."

Sarışınımı düşünüyordum ve bu göğsümü yakıyordu. Daha fazla mektup aldım, gerçekten açtığım tek mektup için onları sıraladım. Elime geçen ve okumaya çalıştığım ilk mektuptu. Spiral ciltli bir defterden koparılmış çizgili kağıdı açtım ve kelimeler sayfadan bana doğru sıçradı.

Çok üzgünüm. . benim hatam . . . bunu yaptığımı bilerek bu şekilde yaşayamam . .

Dişlerimi sıktım, başka tarafa baktım. Bunu okumak istemiyordum. Okuyamazdım. Burada daha iki ayım vardı ve eğer onu şimdi içeri alırsam, işler çok daha zorlaşacaktı. Neden göndermişti ki? Ne işe yaradı ki? Sayfayı son birkaç satıra kadar çevirdim.

Her fırsatta ziyarette geleceğim. Bana kızma. Bunu telafi edeceğim.

Sayfayı neredeyse buruşturuyordum, ellerim çok kötü titriyordu. Mektupta ne yaptığından başka hiçbir şeyden bahsedilmiyordu. Ne kadar zgn olduğundan. Canını yakan her şeyden. Onun için istediğim hayat bu değildi ve o da bunu biliyordu. Atın üzerinde bacaklarımın arasında, rüzgâra güldüğünü, kollarımı tuttuğunu hâlâ hissedebiliyordum, düşmesine asla izin vermeyeceğimi biliyor olmalıydı.

Buraya geldiğimden beri iki kez yumruk yumruğ kavg etmiş, sustalı bir adamla yüzleşmiş ve gardiyanlar tarafından sözlü tacize uğramıştım. Ama o geceyle ilgili suçluluk duygusunu okumak bunların hepsinden daha zordu. En son mektubunu, geçen hafta aldığım mektubu buldum ve parmağımı kapağın altına sokarak hafifçe açtım.

Wills bu geceki gizemli et hakkında ve muhtemelen gecenin bir yarısı ishal olacağı hakkında atıp tutmaya başladı. O küçük orospu çocuğunun bünyesi zayıftı. Hapishanede öğrendiğim tek şey, her şeyi yiyebileceğim ve yine de bazen daha fazlası için pazarlık yapmaya alışacağımdı. Wills'i dinlemedim.

Sevgili Manning,

Bu hafta zor bir karar vermek zorunda kaldım. Tekrar kamp danışmanı olmayacaktım. Sensiz çok zor olur diye düşündüm ama sanırım yapacağım. Orayı seviyorum ve çocukları görmek istiyorum. Umarım bu seni zmez. Bir ata binerek bunu telafi edeceğim ama orada senden başka biriyle olmayı hayal edemediğim için bunu tek başıma yapacağım.

Yutkundum ve neredeyse okumayı bırakacaktım. Bencilce, bu beni zd. Oraya geri dönmek istiyordum, havanın taze ve serin olduğu ormanda, hiçbir endişem olmadan. Sadece o.

Babamla kavga ettik. Üniversite başvurularıma yazabilmem için gelecek yıl atletizm takımına katılmamı istiyor. Ben de hayır dedim. Onun için ya da USC için koşmuyorum. Kendim için koşuyorum. Bazı günler yapabileceğim tek şey buymuş gibi geliyor. Bu arada, enfeksiyonum geçti. Umarım endişelenmemişsindir. Endişelendiğini biliyorum.

Bir yara izi kalacak. Val en azından iyi olduğunu söylüyor.

İçim daraldı, elim içgüdüsel olarak zarfı toparladı. Ona ne bulaşmış, onu ne yaralamıştı? Val kimdi? Bu bir erkek ismi miydi yoksa bir kadın ismi mi? *Lanet* olsun.

Mektubun sonuna kadar göz gezdirdim.

Lütfen bana cevap yazın. Lütfen beni ziyaretçi listenize ekleyin. Her şeyi özledim.

Aşk,

Göl

Not: Doğum gününe iki haftadan az bir süre kaldı. On yedi olacağım (ama bunu biliyorsun).

Elimi bıraktım, sayfayı tutuyordum. *Aşk, Lake*. Kelimeler tatlılığa batırılmış ve kalbime saplanmış küçük hançerlerdi. Onun ziyaretçi olarak gelmesini asla onaylamayacaktım, bundan kesinlikle emindim. Reşit değildi ve zaten tek başına gelemezdi.

Yanımda, yatağın üzerinde sorularımın cevapları vardı ama ilk ve son mektup bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Lake'in kafasının içinde olmayı kaldıracak kadar güçlü değildim. O incindiğinde, incinmekten fazlasını yaptım, kendimi bok gibi hissettim. İşlerin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için gerçek bir suçlu gibi. Ama bensiz daha iyi olduğunu duymak, evet, *bu* da beni bok gibi hissettirdi.

Gözlerimi kapattım. Kampa gidiyordu. Tekrar ata binecekti. Kendisi için koşuyordu. Daha iyiydi, daha güçlüydü, büyüyordu ve ben hala resmin içinde olsaydım, durum böyle olmazdı. Kanıtlar açıldı, birkaç hafta içinde onun mükemmel hayatını alt üst etmiştim. Her zaman yapacağını bildiğim gibi, her şeyi yeniden yoluna koyuyordu. Bu, hayatına devam ettiğini bilmenin canımı acıtmadığı anlamına gelmiyordu ama o mutlu olduğu sürece, ondan uzakta olmak doğru olardı.

Kendimden geçmiş olmalıyım. Kendime geldiğimde hücrelerdeki ve koridordaki ışıklar sönmüştü. Hapishane durgundu, sessizdi ve bu sadece gecenin köründe olurdu. Mektupları yerine koymak için topladığımda diğer mektupları fark ettim.

Kaçındığım bir mektup. Lake'ten değildi ama ne yazdığı umurumda olmadığı için okuması daha kolay olacaktı.

Zarfi yırtarak açtım, muhtemelen mektubun bir kısmını çıkardım ve hücreye gelen azıcık ışığa doğru tuttum.

Son birkaç mektubumu aldın mı, oğlum?

Arıyorum ama hala ziyaret için onaylanmadığımı söylüyorlar. Annen de öyle.

Oraya gitmeyi planlıyordum. Bütün bunları bir mektup için anlatmak istemedim ama başka ne yapabilirim ki? Bu içimde bir parazit gibi ve onu atmadan hayatıma devam edemem.

Zayıf, acınası bok parçası. Babamın tavuk tırnağı izi, önlü arkalı tam üç sayfayı dolduruyordu. İlk mektubunu kaşlarımı kaldırarak okumuştum, yanlış "oğlum "a geldiğinden emindim.

Görünüşe göre Pelican Bay'den salıverilmiş ve o zamandan beri beni arıyormuş. Henry'ye ya da teyzeme ulaşırsa da bundan bahsetmemişlerdi çünkü hepimizin bir anlayışı vardı, babam hakkında konuşmazdık. Ben hapse girene kadar babam beni bulamamıştı. Mektupları o kadar acınasıydı ki, bazen güldürüyordu bile.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çöpe atabilmek için kelimeleri gözden geçirdim.

*Kendimi rehabilite
etmek . . . Bir
programda . . .*

*Kötü
şeyler. Kız
kardeşin.*

Masumiyet.

Dikkatim Madison'ın ismine takıldı. Mektubu yüzüme yaklaştırdım ve okumak için gözlerimi kısıtım.

Kardeşin kendi dünyasında yaşıyordu. Madison kendini saatlerce meşgul edebilirdi. Bazen kafasında ne olduğunu bilmemeye dayanamazdım. Bu beni ona çekti ve çileden çıkardı. Danışmanım onun masumiyetinin

ve sadelik kafamdaki kaosa "meydan okudu". Ona ne düşündüğünü sorardım, ama o bana işkence etmek için bilerek beni dışarıda tutardı. Beni baştan çıkarmak için. Çok hızlı olgunlaştı. Bir an benim masum küçük kızımken, bir gecede değişmeye başladı. Bir kızın kadın oluşunu izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz.

Rahip affedilebileceğimi ama bunu istemem gerektiğini söyledi, ben de işte buradayım, soruyorum. Önce açıklamalıyım.

Babam, yani deden, yedi ya da sekiz yaşındayken beni taciz etmeye başladı. Kız kardeşine ilk dokunduğumda bir kazaydı.

Zemin dibe çöktü. Oturur pozisyona geçerken nefesimi içime çektim ve başımı üst ranzaya çarptım. Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamazdı.

Tanrı'ya itirafta bulundum. Bu yeterli değil. Ben de senin affını istiyorum. Dişlerim acı verecek kadar birbirine çarptı.

Annen çok üzüldü ama yanımda durmaya karar verdi.

Hücrenin loşluğu beni boğmaya başlamıştı. Başımı dizlerimin arasına aldım, oda dönerken kulaklarımı tuttum. Benim sessiz, düşünceli kız kardeşim, bir keresinde kapanda bir fare yakaladığımız için ağlayarak uyumuştı. Bir böceğe zarar vermeyen. Bu yanlış olmalıydı. Hasta bir orospu çocuğunun hasta bir şakası. Babam her zaman kötüydü, şeytanları vardı.

Ayağa kalktım ve hücrede volta attım. Bunların hiçbirini bilmiyordum ama onun kafadan kontak olduğunu biliyordum. Her birimizi bir noktada dövmüştü. Ve ben onu durdurmamıştım.

Beynim çarpıyor, kafamın içinde şişiyordu. Gözlerim yandı. Kalbim kabardı, göğsümü, yüzümü ve kafa derimi ateşe verdi. O sikik. O aptal pislik. Madison'ı öldürmek yetmemişti, onu mahvetmesi de gerekiyordu. Masumiyetini burnumun dibinden çalmıştı. Maddy'nin ve benim yatak odalarımız aynı duvarı paylaşıyordu. Nasıl bilemedim? Çılgılık atmak, feryat etmek istedim.

Hücredeki soğuk, çelik parmaklıklar ellerimle parçalanıyor. Boynunu sıkmak ve vücudundaki yaşamı boşaltmak için serbest kalmak istiyorum.

Sırtımı duvara yasladım ve gözlerimin iç köşelerini sıktım. Bir sünger gibi sıcak su aktı. Madison'ın dokuz yıl önceki ölümünden beri tek damla gözyaşı dökmemiştim, cenazesinde bile.

Çünkü ağlamadım. Yıkılmadım. Güçlendim. Sevdığım başka kimsenin başına gelmemesini sağladım. Korudum.

Ama bu farklıydı. Bir canavarla aynı çatı altında yaşamıştım. Madison bana hiçbir şey söylememişti. Utangaç bir çocuktı ve şimdi anlıyorum ki korkmuş olmalıydı. Asla babama inat etmeye ya da onu manipüle etmeye çalışmazdı. O böyle biri değildi. Babamın onu ayarttığına dair inancı bir korkağinkiydi. Affetmenin canı cehenneme. Hiç değişmemişti.

Duvardan aşağı kaydım, başım dizlerimin arasında ve saçlarım yumruklarımın arasında oturdum. Bu benim için yolun sonuydu, Maddy için ikinci bir ölümdü. Bu dünyada var olduğunu düşündüğüm ne kadar iyilik varsa, babam hepsini ayıklamıştı. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, sekize altı bir hücrede, babamın günahları ve Lake'in, unutmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım olan on yedi yaşındaki kızın yaklaşan anılarından başka hiçbir şeyle kapana kısılmıştım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MANNING

PKartlar dağıtıldı, kontrol edildi, katlandı ve önümdeki masadan çekildi.

Sinek üç. Karo onlu. Kupa kızı bana göz kırptı, maça valesine dönüşüyordu. Gözlerimin kenarını ovuşturdum ve odaklanmaya çalıştım. Bu oyunu kaybedemezdim.

Normalde kumar oynamazdım, bunun için SHU'ya gidebilirdim ve bu kolay bir kurtuluş olurdu. Burada kimseye bir şey borçlu olmak istemiyordum, en azından para. Yine de son zamanlarda gergin enerjimi yakmak için daha fazla yola ihtiyacım vardı. Dışarıda sekiz saat çalışmak beni kesmiyordu. Hafta başında babamın mektubunu okuduğumdan beri geceleri üç saatten fazla uyumamıştım.

Bazı erkekler önce televizyondaki kavgaya, sonra da birbirlerine bağırdı.

Üç kahverengi M&M'i masanın ortasına bıraktım. "Yükselt."

Memur Ludwig odaya önce göbekten girdi. "Hey," dedi televizyonu engellemek için kanepenin etrafında dönerek. "Sakin ol."

Söyleyebileceği en kötü şeydi. *Kapa çeneni* demek daha iyi olurdu. En azından bu erkek erkeğe bir şeydi. *Sakinleşmek* yıkıcı ilkokul çocukları içindi.

Ludwig odadan çıkmak için arkasını döndü.

"Üzgünüm, Lovedicks," dedi televizyon izleyen adamlardan biri.

Arkasına baktı, çenesi gergindi. "Ben *Ludwig*."

"Biz de öyle demiştik." Wills yanımdan konuştu. Kimsenin söylemediği şey buydu. Hepimiz ona arkasından Lovedicks derdik. Dışarıdaki amcığa erişimi olmasına rağmen bazen mahkûmların kışından alırdı.

Bu işe karıştığı için Wills'e ters ters baktım. "Aptal olma."

Kokuyu alan bir yırtıcı gibi, Ludwig masamıza doğru ilerledi, eli kılıfındaydı. "Siz kızlar kumar mı oynuyorsunuz?"

Şakaklarımdan aşağı ter damlıyordu. Kolumla sildim. "Hayır, efendim."

Hendricks masanın karşısından, "Sadece biraz Go Fish ve çikolatanın tadını çıkarıyorum," dedi ve çocukların kıs kıs gülmesine neden olan bir pelteklik ekledi.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye sordu gardiyan. "Bir poker oyununu gördüğümde anlayamıyor muyum?"

Puentes, "Gerçek bir poker oyununu gözünüze *soksa* bile anlayamazsınız," dedi. Dışarıdaki adamlarına evinde bir gardiyanı öldürttüğü için buraya transfer edilmişti. "Hendricks'in aletinin dün gece sana yaptığı gibi."

Alaylar Lovedicks'i daha da sinirlendiriyordu. Hepimizin onun sik zevkini bilmemizden nefret ediyordu ama bu onu duracak kadar rahatsız etmiyordu. Copunu Hendricks'in omzuna sapladı. "Bunu söylediyse rüya görüyordur."

Wills, "Sanırım ağzının kenarındaki o beyaz şey mayonez," dedi.

Lovedicks copunu masamıza vurarak M&M'leri dağıttı. "Kapa çeneni yoksa ışıkları erken kapatırım."

Adamlar asla öğrenemedi. Cüsseleri, huyları ya da merdivendeki sıraları ne olursa olsun, gardiyanlar her zaman kazansa da, sadece kavga çıkarmayı seviyorlardı. Dizim masanın altında zıpladı. Sinirden değildi, iyi bir elim vardı. Bu yerin her zaman milyonlarca derece olduğu gerçeği.

CO Jameson odaya girdi, kahverengi at kuyruğu bir atın yelesi gibi sallanıyordu. "Burada her şey yolunda mı?"

Lovedicks en yakın duvara yaslanmak için geri çekildi ama gözlerini bizden ayırmadı.

Jameson odayı taradı ve gözlerimle buluştu. "İyi misin, Sutter? Önlüğünle terliyorsun."

"İyi. Sadece sıcak." Jameson bazen konuştuğum tek gardiyandı. Benim yaşımdaydı ve hâlâ buralara yardım etmek istiyordu. Umarım yakında akıllanır ve buradan giderdi, ama benden önce değil.

Puentes beni acele ettirerek, "Git balık, *cabrón*," dedi.

"Alabalık." Puentes'in bahsini *görmenin* şifresiyle eşleştirdim. *Japon Balığı para* anlamına geliyordu, *Betta* oyundaydı ve *chum* çıktığını işaret etti.

"Hiç üste çıktın mı?" Wills Lovedicks'e sordu ama o cevap vermeden devam etti, "Hayır, boş ver. O tip biri değilsin."

"Neden, ilgileniyor musun?" Lovedicks sordu. "Yalvarsan bile copumu kışına sokmam."

Wills ayağa kalktı, şakakları damarlı bir hal almıştı. "Yalvarmak mı? Ben mi? Bir şey için yalvarmam gerektiğini mi sanıyorsun? Ben bir bok için yalvarmıyorum, domuz herif."

Lovedicks, "Otur yerine, mahkûm," dedi.

"Evet, otur *lan* yerine," dedim, "alabalık ya da yem de kışını sileyim, balığımı alıp uyuyayım."

Lovedicks, "Sutter'ın gidip sarışınlarına mastürbasyon yapması gerekiyor," dedi.

Wills'e elini oynamasını ya da pas geçmesini işaret ederek onu

görmezden geldim. "Sarışınlar mı?" Wills sordu. "Birden fazla mı var?"

"Evet, diğerini görmedin mi?" Lovedicks sordu. "Sarışın, tatlı görünümlü bir şey, zar zor yasal bir amcık. Birkaç kez geldi, gizlice girip onu görmeye çalıştı."

Vücudumdaki her kas kilitlendi. Adını bile düşünmedim, düşüncelerimi okuyamasınlar diye onu hayal etmedim. Buraya mı gelmişti? Beni mi arıyordu? Buranın yüz mil yakınında olmasını istemiyordum. Başparmağımın altındaki kart ortadan kırıştı.

"*Tsk, tsk*," dedi Wills bana. "Bizden bir şey mi saklıyorsun, Sutter?"

Nabzım şakaklarıma çarpıyordu. *On yedi yaşında. On yedi.* Onları susturmak için bunu söyledim ama bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Bu şerefsizler on yedi yaşında bir kızla birlikte olmakta hiçbir sakınca görmüyorlardı ve bazıları muhtemelen babam gibi pedofiliydi.

Pedofil.

Onu bu kelimeyle ilk kez ilişkilendiriyordum. Beni ondan farklı kılan neydi? Onlardan? Lake on altı yaşındayken ona elimi sürmüştüm ve bundan çok daha fazlasını yapmak istemiştım. Yüzü gözümün önünden geçti ve gözlerimi sıkarak onu bu bok çukurundan silmeye çalıştım.

"Bacakları kilometrelerce uzundu," diye devam etti Lovedicks. "Sarı saçları göğüslerine kadar uzanıyor. Tıpkı Manning'in kızı gibi ama daha genç. Daha tatlı."

"Kapa çeneni-" Hırıldadım, göğsüm çok daralmıştı. "Kapa şu lanet çeneni."

"Ne yapacaksın, beni mi yapacaksın? Bir bok yapamazsın." Lovedicks masanın etrafında dönerek copuyla sırtımın ortasını dürttü. "Bu kadar iyi bir amcık yasak olamaz. Küçük sürtük cennetten gelmiş gibi."

Lake'i Ludwig ile aynı odada hayal ederken ellerim o kadar titredi ki kartlarımı bıraktım. Hakkında bu şekilde konuşulamayacak kadar iyiydi. "Dur." Kendime mi yoksa ona mı emrettiğimden emin değildim. "Dur."

Jameson dövüşü izlemek için uzaklaşmıştı ama yine de ona baktı. "Bırak, CO."

"Bilmiyor musun?" Wills söyledi. "Manning kuku sevmez. O gizli bir ibne."

"Hadi ama Sutter," dedi Hendricks. "Birçoğumuz bir zamanlar senin yerindeydik. İnan bana, ne kadar çabuk teslim olursan, seni o kadar çabuk gevşetiriz."

Wills asla dönüşmeyeceğimi biliyordu ama bazı günler can sıkıntısından alemlere çıkıyor, beni patlatmaya çalışıyordu. "Sana binlerce kez söyledim, benim kızım yasak bölge."

"Senin kızıdan bahsetmiyorum," dedi Lovedicks. "Diğeri hakkında konuşuyorum. Ne o, küçük kız kardeşi mi? Onu en son ne zaman gördün? Sıska küçük bir şey, ama bahse girerim onu tanıdığın zamanlarda hiç memesi yoktu."

Zaman yavaşladı. Yukarıdaki floresan ışıkları odayı dolduruyor, beni aylardır içinde tutan duvarları kör edici bir şekilde beyaza çeviriyordu. *Kelimeler, gerçekler değil. Çatlamanızı istiyorlar. Kelimeler kıskırtmak içindir.* Adamlar içeri daldığında kendime söylediğim buydu, ama yine de kendimi ayakta buldum, öfkem oturmak için çok büyüktü.

"O tatlı, genç amcığın tadına baktın mı hiç?" diye sordu.

Kendimi kontrol edemedim. Günlerdir peşimi bırakmayan görüntüler aklıma geldi. Babam Madison'la evde yalnız. Lake gölde tişörtünü çıkarıyordu. Ona durmasını söylememiştim, çünkü hoşuma gitmişti. Zayıf düşmüştüm. Lake sırt üstü yüzüyordu, göğüsleri, pembe ağzı ve saçlarıyla. O oradayken Madison'ın yanındaki odada kaç gece uyuduğumu kim bilebilirdi?

Ludwig, "Onu ağlarken ve gardiyanlara onu içeri almaları için yalvarırken görmeliydiniz," diye devam etti. "Neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Belki de öyle yapsaydı, onlar da-"

Copun bir ucunu tuttuğumda Ludwig'in ağzı ve gözleri açıldı. İçgüdüsel olarak geri çekildi ama ben daha güçlüydüm. Sopayı ondan çektim ve ona doğru atıldım. Bahsettikleri kızlardan biri değildi; bu Lake'ti, asla benim olmayacak olan Lake'im, benim gibilere asla bakmayacak olan bir melek. Kırmızıyı ve babamın iğrenç yüzünü gördüm, sonra siyahı, öfkeden başka bir şey görmedim. Copu fırlattım ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle duvara çarptı. Bu hasta herifi ellerimle öldürecektim.

"Vay anasını," dedi biri.

Jameson, "Geri çekil mahkûm," diye seslendi.

Ludwig'i boynundan yakalamıştım. "Küçük kızlardan mı hoşlanıyorsun?" Onu duvara yapıştırdım. "Dokunulmaz olduğunu mu sanıyorsun?" Tüm gücümle sıktım

Güçlüydüm. İnsanlar omuzlarımdan çekiştirdi ama tutuşum sıkılaştıkça sıkılaştı, Ludwig'in şişmiş yüzü morarırken gözleri yuvalarından fırladı.

İçindeki savaşıma arzusu tükenmişti. Orada sadece korku vardı ve bu beni teşvik etti. Ona sahip olduğu şeyi söylediği için, bir canavar olduğu için, bundan kurtulabileceğini düşündüğü için, af dileme cüretini gösterdiği için altına sığmayı hak ediyordu.

İnsanlar aramıza girmeye, beni yere düşürmeye çalıştı. Bir zamanlar Ludwig gibi olmak istemiştım - bunu kendileri için yapamayanlara hizmet etmek ve onları korumak için, ama babam bir korkak ve ödlekti ve ben ondan geldim. Ben de aynı derecede tehditkâr olabilirdim.

Ludwig'in gitmesine izin verdim ama yumruğumu suratına indirdim, çenesini tekrar öne doğru ittim ve kafasının arkası duvara çarpacak şekilde burnuna vurdum.

Arkamda bir isyan başlamıştı ve birkaç saniye içinde yere yığılmıştım, bir cop pazuma, kalçama ve sırtıma inerken başımı kapatmıştım. Ludwig duvara yaslanmış, hırıltılı bir şekilde diğer muhafızlarla iletişim kurmaya çalışıyordu, kanlar içindeydi ... ama yaşıyordu.

Çelik burunlu botlar önce karnıma, sonra da yüzüme çarptı. Kafatasımın arkası az önce Ludwig'i dayadığım duvara çarptı ve her şey karardı.

OceanofPDF.com

GÖL

SYaz nasıl başladıysa öyle bitti. Pazartesi günü okul başladı ve özgürlüğümüzün son hafta sonunu da ilk hafta sonumuzu geçirdiğimiz gibi geçirdik.
arasında.

Planımız şöyleydi: Bir otelin havuzuna gidip bronzlaşmaya çalışmak. Güvenlik bizi dışarı attığında, plaja gitmek ya da alışveriş merkezinin yemek katında takılmak veya kullanılmış CD alışverişi yapmak. Eve gider, duş alır, ev partilerine otostop çeker ve bira arardık. Bira bana göre değildi, içki içmezdim ama okumuyorsam, koşmuyorsam ya da gönüllü çalışmıyorsam bir şeyler yapmalıydım. Düşünecek zamanım olmadığı sürece her şeyi.

Manning'siz bir yıl geçmişti ve hayatımın en kötü yılıydı. Şimdiye kadar, 1994 tam bir hayal kırıklığıydı. Kurt Cobain ölmüştü, sadece ölmemiş, kendini de öldürmüştü. Sınıf arkadaşlarımdan öğretmenlerime ve özellikle Tiffany'ye kadar birçoğumuzun moralini bozmuştu. O zamandan beri biraz farklıydı. Manning'in kira kontratını bozmasına yardım ettikten sonra, kendi evini almaktan bahsetmeye başlamıştı ama Cobain'in Nisan ayındaki ölümüne kadar modelliğe bel bağlamayı bırakmış, Nordstrom'da bir iş görüşmesi yapmış ve ciddi ciddi ev bakmaya başlamıştı.

Şimdi, 1995'e doğru gidiyorduk ve Manning'i kaybetmenin acısı o kadar keskin değildi, ama vücuduma yayılmış ve sızmıştı,

makineli tüfek siyahı katran. Zonklama içimde yaşıyordu. Yazın başlamasıyla birlikte aklıma tek bir şey gelmişti: Manning. Sıcaktan yapış yapış olmuş deri araba koltukları ve kollarıma yapışan ıslak, tuzlu saçlar. Big Bear'da bütün bir hafta boyunca yaşamıştım. Kamp ateşi ve çam iğnesi havası beni havuza yürüdüğümüz o geceye geri götürdü, kelimelerimizi koruduk, acı verici derecede güzel bir gökyüzünün altında yeterince mesafeyi koruduk. Bu kadar çok şey değişmişken başımı kaldırıp bir yıl önce gördüğüm aynı hareketsiz yıldızları görmek nasıl mümkün olabilirdi?

Çok kötü bir yaz olmuştu ama artık bitmişti ve Manning yakında eve dönecekti. Kimse bana tam olarak ne zaman geleceğini söylemedi. Dexter belki Eylül gibi, yani şimdi, ama bir randevusu olduğunda arayacağını söylemişti. Manning mektuplarıma hiç cevap vermiyordu ve Tiffany de ben etraftayken pek gönüllü olmuyordu. Manning'le ziyaretleri hakkında "Senin yaşında biri için uygun değil," derdi ve babam da ona katılırdı. Gerçekten böyle düşünmediğinden emindim. Sanki bu bilgi ona benim üzerimde güç veriyordu.

Bu gece arkadaşlarım sarhoş olma planının üçüncü aşamasındaydı. Bütün öğleden sonra başarısız olmuştuk. Güneşten sıırıslam olmuş ve kumlu Val ve ben ayaklarımızı bej renkli taş zemin üzerinde sürüyerek Laguna Beach'teki bir sınıf arkadaşımızın evine girdik. Vickie ve Mona ile birlikte gelmiştik ama onlar da aynı adama aşık olmuşlardı ve onu bulmak için dağılmışlardı. Herkes atletler, şortlar ve elbiselerle bronzlaşmış kollarını ve bacaklarını sergiliyordu. Okulumdaki çocuklar güneşlenmeyi final sınavlarından daha ciddiye alıyorlardı. Ben bile güneş kremi sürmeyi bırakmıştım. Bronzlaşınca daha iyi görünüyordum... Gerçi iyi görünmem gereken biri de yoktu.

Val bu gece koyu ruju ve vahşi, kıvrıcık sarı saçlarıyla Drew Barrymore'u taklit etti. Kırmızı bluzunun düğmelerini biraz fazla açmıştı, göğüs dekoltesi siyah haçlı bir kolyeyi taşıyordu. Buna *Zehirli Sarmaşık* görünümü diyordu, çünkü hayatını her zaman filmlere, müziğe ya da

Kitaplar. Onun yanında, bebek mavisi, kısa tüylü kazağımla melek gibi görünüyor olmalıydım.

"Keşke benim adım da 'B' ile başlasaydı," dedi Val. "İyi olan her şey 'B' ile başlar. İçki, erkekler, kitaplar." Bir müzik setinin önünde durdu ve bana bir CD kutusu gösterdi. "Buckley-comma-Jeff."

"Beavis," diye
ekledim. "Ve
Butt-Head."

Val beni anladı. Ondan önce olduğumu bilmediğim *beni*. Geçen Eylül'de okula başlamak zor olmuştu. Vazgeçmek istemiştım. Manning'in benim yüzümden kelepçelenerek götürüldüğü sahneyi kafamda tekrar tekrar canlandırmıştım. Düşündüğüm tek şey ona yazmak ya da onu ziyaret etmenin bir yolunu bulmaktı. Annesiyle birlikte Seattle'dan Orange County'ye yeni taşınmış olan Val ile tanıştığımda depresyonda ve yalnızdım.

"Kız kardeşinin burada olduğunu biliyor muydun?" Val kapı aralığından başını sallayarak sordu.

Tiffany mutfak tezgahının üzerinde oturuyordu ve etrafı onun sınıfından tanıdığım çocuklarla çevriliydi. Çoğu şimdi üniversitedeydi, ama hepsi değil. Derslere kaydolacağını söyleyip durmasına rağmen hâlâ kaydolmamıştı. "Hayır, ama şaşırmadım."

"Beş dolarına bahse girerim ki onlara hapishanedeki büyük, kötü erkek arkadaşından bahsediyordur."

Kalbim sıkıştı ve sonra serbest kaldı, Manning'e karşı otomatik bir tepkiydi bu. "Şimdi de 'B' ile başlayan kelimeler kullanıyorsun."

"Aklıma birkaç tane daha geliyor."

Val ve Tiffany anlaşıyorlardı. Başlarda Val'le ben de öyle. Müdür ilk gün ona kampüsü gezdirmemi istemişti ve öğle yemeğinden sonra kafamı bir çöp kutusuna sokmayı tercih ederdim ama her zamanki gibi bekleneni yapmıştım.

"*Burası Seattle'dan çok mu farklı?*" Val'e matematik ve fen binaları arasında sordum.

"Bu nasıl bir soru böyle?" diye karşılık verdi. "Seattle'ın her köşesinde müzik, sanat ve kültür var. Burası cilalanmış bir tezek kadar yeni ve parlak."

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Bir de yağmur ve güneş meselesi var." Oldukça rahatsız görünmüş olmalıyım, çünkü ekledi, "Peki, bunun için ağlama."

Yirmi dakika önce tuvalette ağlamıştım, ayrıca ilk derste de ağlamıştım ve bu yüzden bu yeni kızı ve tavırlarını daha az umursayamazdım. "Sanki beş yaşındaki kuzenimin bulabileceği bir hakaret için ağlayacakmışım gibi. Tura ihtiyacın yok. Kampüs küçük. İyi şanslar."

O bana yetişene kadar matematik binasını boydan boya yürüdüm. "Vay be. Müdür beni hoş karşılayacağına söz vermişti."

"Eminim sizi başka birine atayabilir. Bunun için havamda değilim."

"O zaman neden kabul ettin?"

Adımlarımı hızlandırdım, ama o da hızlandırdı. "Çünkü bu yıl ayın öğrencisi olmaya çalışıyorum."

"Daha Eylül'deyiz."

"Beni erken seçerlerse, bütün yıl babamdan alamadığımı duymak zorunda kalmayacağım."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, babam benden beş yaş büyük biriyle çıkıyor."

Bunun beni neden daha iyi hissettirmesi gerektiğinden emin değildim ama bunu söylemeye ihtiyacı olduğunu hissettim. "Özür dilerim."

"Bu yüzden mi ağlıyordun? Baban yüzünden mi? Bu arada, cidden salatalık gibi bir şeye ihtiyacın var. Gözlerin gerçekten şişmiş."

Dosyayı göğsüme bastırdım ve ona gelecek haftaki moral toplantısının yerini göstermek için amfi tiyatroya doğru bir köşeyi döndüm. "Evet. Sanırım."

Ona amfi tiyatronun yolunu göstermeme gerek olmadığı ortaya çıktı. Mitinge birlikte gitmiştik. Val'in iyi vakit geçirmekten anladığı şeyin Vietnam yemekleri, seksenlerin romantik komedileri ve eğer annesi gece dışarıdaysa bir kadeh pembe şarap olduğunu öğrendim. Neyi iyi zaman olarak gördüğümü gerçekten bilmiyordum ama Val'e kadar bunların hiçbiri değildi.

"İşte benim kızım." Tanıdık, derin bir ses oturma odasındaki kalabalığın üzerinde gürledi. "Kenara çekilin, pislikler. Bayanların geçmesine izin verin."

Corbin ve güneşten ağarmış saçları herkesten birkaç santim daha uzun duruyordu. İki elini başının üzerinde sallamasa bile onu kolayca fark edebilirdim.

Kalabalık Val ve benim için dağıldı. "Evine hoş geldin," dedim ona. Burnu pembeleşmiş ve soyulmuştu ama diğer her yeri bronzdu. "Tatil nasıldı?"

"Kardeşlerim ve ben Hawaii kıyılarını yerle bir ettik. Artık tanınmaz halde." Val'e başını salladı, sonra bluzunun altına baktı. "N'aber, V? Güzel kolye."

"Teşekkürler. Fıçı ustası falan mısın?"

"Hayır, ama olabilirim." Corbin üç bira doldurdu. Bir tane istemiyordum ama partilerde kırmızı bir bardak taşımazsam herkesin bana zorla bir tane içirmeye çalışacağını öğrenmişim. "Şu meşhur yara izini görelim," dedi.

Kolumu uzattım ve dirseğimin iç kısmındaki kabarık deriden oluşan soluk, pembe daireyi gösterdim. Başparmağını üzerinde gezdirdi ve başını iki yana salladı. "Aklından ne geçiyordu, Kaplan? Sokak kedisini öylece alamazsın."

"Yavru bir kediye ve acı çekiyordu," dedim. Geriye dönüp baktığımda, evet, aptalcaydı. Laguna Sanat Müzesi'ne sınıf gezisine gitmiştik ve ön tarafta, çimenlikteki bir heykelin altında küçük, miyavlayan bir tüy yumağı vardı. Dişleri vardı. Hemen acil servise gitmek zorunda kalmıştım ama adını müzeden alan Lam yaşıyordu, sağlıklıydı ve evlat edinilmişti. Bu, babamdan yeni garip hobim hakkında azar işittiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Her şey koşmakla başlamıştı ve koşmak beni içten içe yiyip bitiren şeyleri yakma ihtiyaıyla başlamıştı. Yaptığım şeyden dolayı duyduğum suçluluk. Manning'in bana ne cevap yazmasına ne de beni görmek istemesine üzülmüştüm. Bir Cumartesi sabahı saat yedide, iskelenin yanında koşarken neredeyse karaya vurmuş bir yunusa arpıyordum. Hayvan kontrolünü aramak için koştuktan ve onu okyanusa geri götürmek için gelmelerini bekledikten sonra, bakıcı bana "İyi iş çıkardın" demişti.

İyi iş çıkardın.

Manning de onu götürmeden önce bana aynı şeyi söylemişti.

O zamandan beri ayda birkaç kez bir hayvan hastanesinde gönüllü olarak çalışıyordum.

Val, "Siz ikiniz 'arayı kapatırken' ben de yiyecek bir şeyler bakmaya gidiyorum," dedi.

Bizi yalnız bıraktı. Corbin bir kolunu bana açtı ve bizi fiıdan uzaklaştırırken ortasına sarıldım. "Gitmeni istemiyorum," dedim ona bakarak.

"Gerçekten kalmayı düşündüm," dedi. "Ama olmak istediğim yer burası."

Corbin  gün içinde New York niversitesi'ne gidecekti ama onunla her zamanki kadar yakındık. Geçen yıl bana karşı çok iyiydi. Tüm okula göre Corbin ve ben kamptan beri çıkıyorduk. Bu doğru değildi, ama Corbin beyzbola, srfe ve NYU'ya biriyle çıkamayacak kadar odaklanmıştı ve Corbin'in erkek arkadaşı olduğu söylentisi, erkeklerin beni okul danslarına, Cuma gecesi pizzasına ya da Tanrı korusun Fun Zone'a davet etmesinden daha iyiydi. Biriyle ıkmadım. Arzum da yoktu. Sadece bir Manning varken aklımda erkeklere yer yoktu.

Corbin ince kazağının tüylü sırtını okşadı. "İyi görünüyorsun, Lake," dedi. "Gerçekten iyi. Sen bir afetsin."

Anneme göre vücudum tüm yıl boyunca değişiyormuş ama ben yakın zamana kadar fark etmemiştim. Yaz bana iyi gelmişti. Sonunda

Boyum uzamış, 1.80'e ulaşmış, annem ve kız kardeşimden neredeyse iki santim daha uzun olmuştum. Manning gittikten sonraki haftalarda 10 kilo vermiştim ve kısa süre sonra koşmaya başlamıştım. Sütyenlerimin sırt kısmı küçülmüş, kupları ise büyümüştü. Artık gerçek göğüslerim vardı, annem ve kız kardeşiminki kadar büyük değillerdi, bu hayal kırıklığı yaratıyordu ama yine de vardılar. Erkekler Tiffany ve annemi görmek için etrafıma bakmayı bırakmıştı. Bu tür bir ilgi Tiffany'nin kopardığı yaygaraya değmez gibi görünüyordu ama bakan Manning olunca daha iyi anlayacağımı düşündüm.

"Üniversite için heyecanlı mısın?" diye sordum. "Hayır."

Müzik kutusuna biraz fazla yakın durduk ve Corbin sesini yükselterek Adam Duritz'in "Round Here" şarkısının üzerine konuştu.

"Ne hakkında Sen?" o sordu. "Sen a üst düzey Şimdi. Çok sorumluluk." Corbin elindeki Solo bardağa benimkiyle vurdu. "Nasıl bir duygu?"

"Gecikmiş."

"Duyduğum Corbin mi?" Tiffany yan odadan seslendi.

Corbin ve ben birbirimize baktık. Kolunu bana doladı ve beni Tiffany'nin granit bir tahtta hüküm sürdüğü mutfığa götürdü.

"Bütün yaz bir Swenson görmedim," dedi. "Çoğunda yoktuk."

"Zaten iş beni meşgul ediyor," dedi ciddiyetle. "Hâlâ Nordstrom'da mısın?"

"Ve biraz modellik yapıyorum. Bunlar ve ayda iki kez Manning'i görmek için bütün gün araba kullanmak arasında başka hiçbir şeye zamanım kalmıyor."

Fincanımın içine baktım. Ziyaretleri hakkında bildiklerim diğer insanlarla yaptığı konuşmalardan geliyordu. Çoğuna inanmamıştım. Güya eşini ziyaret etmek istemiş ama izin verilmemiş. Konuşurlarken onun elini tutuyordu. Geçmişle ilgili her türlü şeyi paylaştı. Kız kardeşimi tanırdım. Birinin inanacağını düşünseydi, ziyaret masasında seks yaptıklarını söylerdi. İnsanları şok etmek için her şeyi yapardı.

"Doğru." Corbin başını salladı ve etrafına bakındı. Tiffany'nin boşboğazlığı sayesinde okuldaki herkes Manning'i biliyordu ama Corbin onunla gerçekten konuşmuş olan tek kişiydi.

Artık ayrıntıları sorabilirdim. Bazen bilgi almaya çalıştığımda Tiffany susuyordu ama etrafta başkaları varken gevezelik etmek için bir nedeni vardı.

Corbin benden önce davrandı. "Hâlâ hapiste o zaman?"

Tiffany kımıldadı. "Ow." Kalçasının dış tarafını yukarı çekti. Şortunun bittiği yerde, teni tezgâhtan dolayı kızarmıştı. "Burada çok uzun süre kaldım. İnmemeye yardım eder misin?"

Corbin tartışmaması gerektiğini biliyordu. Kız zıplarken elini tuttu, takozları yere çarpıyordu. Ellerini fırçaladı ve "Bu ay iyi halden çıkması gerekiyordu," dedi.

Öyle miydi? Manning'in eşyalarını topladığı, evrakları doldurduğu, yaşam düzenlemelerini yaptığı, beni telefonla aradığı görüntüler - hepsi dağıldı. "Artık değil mi?"

"Erkek arkadaşım tam bir haydut," dedi arkamızdan biri. "Bize onun hakkında her şeyi anlattı."

Tiffany'nin sınıfından, yazı bir bodrum katında Nintendo oynayarak geçirmiş gibi görünen çelimsiz çocuğa omzumun üzerinden bir bakış fırlattım.

"Ne oldu?" Corbin sordu. *O* bile canlandı, yaklaştı ve böyle anlarda Tiffany'nin neden Manning'le görüşmeye devam ettiğini anlıyordum. İyi bir hikâyeye uydurmuştu.

"Söylemeli miyim bilmiyorum." Tiffany kirpiklerinin altından bana baktı ve uzaklaştı. "Bu çok üzücü."

"Bir yabancıya söyledin," diye suçladım, arkamdaki adamı işaret ederek. Manning hakkında benden daha çok şey biliyordu, eğer bu durum başından beri ters olmasaydı bu beni şaşırtabilirdi.

"Bir ... kavgaya karıştı," diye itiraf etti.

Corbin omuz silkti. "Hapishanede her zaman kavga olur."

"Bu şekilde değil. Bir *muhafızın* peşinden gitti, Corbin. Ve görünüşe göre, neredeyse onu öldürüyordu."

Bir nefes çektim. Bir *muhafız* mı? Neredeyse öldürdüğü mü? Manning'in başka bir mahkûmla dövüştüğünü hayal bile edemiyordum, hele otorite sahibi, giymek istediğı üniformayı giymiş biriyle. "Sana inanmıyorum," dedim. "Manning öyle biri değil."

"Nereden biliyorsun ki? Onunla bir yıldır konuşmadın."

Geri çekildim, acı çektim. Orada bir yıl geçirmek Manning'i değiştirir miydi? Nasıl değiştirmesin ki? Temelde, özünde, Manning *iyiydi*. Oraya ait bile değildi.

"Başı belaya girdi mi?" Nintendo'lu çocuk sordu.

"Bilmiyorum. Olaydan beri onunla konuşmadım ama avukatı kabahatle ilgili bir tür duruşma olacağını söyledi. Eğer saldırı olduğuna karar verirlerse, bu daha fazla zaman anlamına gelir."

Daha fazla zaman. Nefesimi kesti, dik durmaktan başka bir şey yapma yeteneğimi çaldı. *Ama Manning iyiydi.* Ne kadar sert görünse de, ne kadar yapılı olsa da o bir koruyucuydu, dövüşçü değil. Corbin serbest elimi tuttu, belki de şaşkınlığımı hissetmişti. Böyle anlarda, birinin tüm gerçeğı bilmesini isterdim. O kadar uzun süre omuzlarımda taşımıştım ki. Tek çıkış yolum Manning'e yazmaktı ve o bile beni görmezden gelmeye devam ettikçe acı verici ve utanç verici gelmeye başlamıştı. Val'le erkekler hakkında çok konuşurduk ve ona olanları anlatmak isterdim ama hikâyeyi asla hak ettiğı şekilde aktaramazdım.

"O iyi mi?" Ben sordum.

"Onu çıkarmak için iki gardiyan gerekti."

Corbin fincanını ağzına götürdü. "Buna inanıyorum," dedi bir yudum almadan önce. "İri yarı bir adam."

"Ama o iyi mi?" Ben sordum.

"Evet." Sırtını tezgâha yasladı. "Yani, Dexter ayrıntılara pek girmedi. Manning'in zapt edilmesi gerektiğini söyledi,

ve onu hücre hapsine koydular."

"Zaptedilmiş mi? Hücre hapsi mi? Bu yalnız olduğu anlamına mı geliyor?" Ben sordum. "Bu ne zaman oldu? Zaptedilmiş ne demek?" Plastik tutuşumun altında çatırdadı ve bira içkimin kenarlarından üstüme doğru fışkırdı.

Corbin elimdeki fincanı kenarından tutarak kaldırdı ve bir kenara koydu. "Tanrım, Lake."

"Onu gördükten sonra daha fazlasını öğreneceğim," dedi Tiffany. "Son ziyaretimizden bu yana birkaç ay geçti."

Bu da o sürenin bir kısmında ya da tamamında tecrit edilmiş olabileceği anlamına geliyordu.

Üstümdeki ıslak nokta tenimi soğuttu ve titredim.

Corbin elini omzuma koydu. "Hadi seni temizleyelim."

"Neden bunların hiçbirini bana anlatmadın?" Tiffany'ye sordum.

Tiffany gözlerini bana çevirdi. "Nedenini biliyorsun. Babam bilmeni istemiyor. Etrafına bir suçlu getirmemin yeterince kötü olduğunu söylüyor."

Dişlerimi sıktım. Manning bir suçlu değildi ve öyle olsa bile onu ilk ben tanımıştım. Sanki onu *benim yanıma* getirmiş gibi davranmaya cüret *ediyordu*. "Yine de bana söylemeliydin."

"Seni *yozlaştıracakımı* düşünüyor," diye devam etti. "Keşke gerçeği bilseydi." "Gerçek nedir?" diye sordu Corbin.

Kanım donmuştu. Tiffany beni gece geç saatlerde Manning'le kamyonu binerken gördüğünü söylediğinden beri, tartışmalarımızda geçemeyeceğim bir çizgi vardı. Şimdiye kadar anneme ya da babama bu konuda hiçbir şey söylememişti. Bunun benim ya da Manning'in iyiliği için olup olmadığından emin değildim ama minnettardım. Babamın polise gidip Manning için işleri daha da kötüleştirmeye çalışmayacağına güvenmiyordum.

Bu yüzden onunla mücadele etmek yerine, bira yapışkanlı parmaklarımı Manning'in kişisel eşya çantasında bulduğum ruh hali yüzüğünün etrafında yumruk haline getirdim. Çok ağır ve çok büyük olan taş sık sık elimin içine doğru kayıyordu. Gerçekti, devasa bir şeydi ve sürekli olarak onu ve suçluluğumu hatırlatıyordu.

"Gerçek...?" Tiffany bunu havada asılı bırakarak söyledi. "*Gerçek* şu ki Lake erkek arkadaşına aşık."

Yüzüm alev alev yandı. "Hayır bilmiyorum." Yalan değildi. Aşık olmak eğlenceli ve heyecan vericiydi, kelebekler, pembe yanaklar, kirpiklerle dolu bakışlar. Manning'e karşı hissettiklerim ise *eziciydi*. Gece geç saatlerde hıçkırıklar ve kara delikler. Kıvrılmış yumruklar ve avuçlarımda iz bırakan tırnak hilalleri.

Pişmanlık.

Corbin homurdandı. "Rahatsızsın," dedi ona ve mutfak lavabosundan bir bulaşık bezi almak için yanımdan ayrıldı. Onu koluna geçirdi, içkisini aldı ve beni elimden tutup çekti. "Hadi, Lake."

"Nereye?" diye sordum. Ruh halini ölçmeye çalıştım, Tiffany'nin söylediklerinin doğru olmadığını ona söylemeli miyim emin değildim. Yine de bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Banyo." Partiyi yarıp geçerken parmaklarını benimkilerle birleştirdi, başparmağı yüzüğümün taşına sürtünüyordu.

"Dokunmayı kes."

Omzunun üzerinden bana baktı. "O şey hakkında garip bir şekilde batıl inançların var. Sana anlatmaya çalıştım, o sadece ruh halini algılar, onu bozamaz."

Öyle ama. Bunu ona nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Manning'in yüzüğüne başka birinin dokunması fikrinden nefret ediyordum.

Tuvalete vardığımızda Corbin elimi bıraktı. Sırada bekleyen insanlara "O hasta," dedi ve beni içeri itti, kimse ona karşı çıkmayacaktı.

Kapıyı kilitledi ve ben de ellerimi yıkadım. Kurularken yüzükten aynadaki yüzüme baktım. Manning beni hâlâ orada mı düşünüyordu? Ona nasıl görünüyordum? O zamanki gibi, yanlış seçimler yapmış genç bir kız gibi mi? Cesur olmam gerekirken çok çekingen, kendimi tutmam gerekirken çok fevri davranmıştım.

"Sorun nedir?" Corbin sordu.

Sorun neydi? Göğsüm sürekli zonkluyordu, doldurulmayı, sarılmayı ya da deşilmeyi bekleyen açık bir yara gibi. Manning yalnızdı ve muhtemelen yaralıydı ve ne zaman döneceğini kimse bilmiyordu. Sanki Corbin'e bunlardan herhangi birini söyleyebilirmişim gibi. Yanlış olan, asla benim olamayacak birine aşık olmamdı. Bir yıldır görmediğim ve her yerde gördüğüm birine. Alışveriş merkezinde, süpermarkette, hatta bazen okulda bile iki kez bakıyordum. İlk kez tek başıma ata binerken arkamda onun varlığını hissetmişim.

Yüzünü unutacağım diye endişeleniyordum. Artık vücudunda tam olarak hangi noktaya geldiğimi bilmiyordum çünkü büyümüştüm. Hem dışım hem de içim değişmişti. On yedi yaş, on altı yaştan dünyalar kadar farklıydı. Bunu biliyor muydu? Mektuplarımdan anlayabilir miydi? Ne kadar değişmiş olursam olayım, onun gözünde, bir duvarın üzerinden ona bakıp aşık olan aynı kız olduğumu biliyor muydu?

Corbin'in kaşları birbirine çatıldı. Ben cevap vermeyince "Al," dedi. Birasını uzattı. "Şunu iç."

İçkiyi aldım. Doldurulamayan kara bir deliği doldurmak için aldım. Oraya ne koyarsam koyayım, eninde sonunda dışarı sızıyordu. Ne olacağını görmek için aldım. Arkadaşlarım sarhoş olmaya çok takıntılıydı. Annem ve babam sürekli şarap çeşitleri ve bölgeleri hakkında konuşurlardı. Val'in rozeye karşı garip bir hayranlığı vardı. Hepsini tek seferde mideye indirdim.

"Kahretsin," dedi Corbin sırtarak. "Seni birkaç aylığına terk ediyorum ve sen de doğrulanmış bir alkoliğe dönüşüyorsun."

Başımı salladım. "Hayır. Pek sayılmaz."

Bardağı benden aldı, el havlusunu ıslattı ve karnıma bastırdı. Bir sıkmayla üstümü ıslattı ve karnımdan aşağıya bir perçem gönderdi. "Kollarını kaldır," dedi.

"Neden?"

"Eve bira fabrikası gibi kokarak mı gitmek istiyorsun? Baban seni öldürür."

Doğru. Vickie, Mona ve benim yatıya kalmamız gerekiyordu. Ellerimi kaldırdım ve o da kazağımı çıkardı. Lekeyi musluğun altına tuttu, sonunda sütyenime bir bakış atana kadar gözlerini kaçırdı.

Üstümü örttüm. "Sakın bakma."

Çarpık bir şekilde gülümsedi ama işine geri döndü. "Neden?"

"Çünkü."

"Sakin ol. Seni birçok kez mayoyla gördüm."

Kaşlarımı çattım. "Pek çok kez demezdim. Belki iki kez."

"Beş kere." Üstümü çıkardı ve havluyla silmek için tezgâhın üzerine koydu. "Geçen yaz plajda giydiğin tek parça var ve sonra doğum gününün haftasında boogie boarding için tekrar giydin. Sonra yıl sonu havuz partisi için aldığın taşlı pembe bikinin var. Ayrıca plajda ve Thalia'da sörf yaparken beni izlemeye geldiğinde gördüğüm mavi bir Roxy bikinin var."

Lekeyi kurutmaya odaklanırken profilini inceledim. Altın sarısı saçları o kadar gürdü ki başını eğdiğinde dökülmüyordu bile. Geçtiğimiz yıl içinde bir şekilde en iyi arkadaşım olmuştu. Val sadece kendisi olarak, sınırlarımı test ederek ve beni güldürerek bana destek oluyordu ama Corbin'le aramızda bir bağ vardı. Üstümü kaldırdı. "Nemli ama temiz. Kollar yukarı."

Farkına varmam bir saniye sürdü. Bira bana vurmaya başlamıştı bile. Ellerimi indirdim ve orada durdum. Beni sütyenimle görmesine izin vermek düşündüğüm kadar rahatsız hissettirmedi. Ya öyle olsaydı? Ya hayatım kolay olsaydı ve Corbin 'aradığım kişi' olsaydı? Ya Manning bu resimde olmasaydı? Corbin'in ellerinin beni ısıtmasına ve rahatlatmasına izin verir miydim?

Gözleri bir saniye daha gezindi, sonra bir adım daha yaklaştı. "İyi misin?"

"Harikayım," dedim. "Gevşek ya da öyle bir şey."

Dudaklarını ıslatarak kazağımı kavradı. "Lake."

Ona burnumu kırıştırarak gülümsedim. "Corbin."

"Seni öpebilir miyim?"

Soru karşısında o kadar şaşırmıştım ki, "Banyoda mı?" diye ağzımdan kaçırdım.

Kıkırdadı ve bana kazağımı uzattı. "İyi dedin. Hadi gel."

Giyindikten sonra banyodan çıktık ve Corbin'i takip ederek üst kattaki loş ve dumanla kaplı odaya çıktım. Tanımadığım birkaç çocuk deri koltuklara uzanmış, ellerinde esrarla dolaşıyorlardı. Televizyonun parıltısı dumanı yeşil, mavi, pembe ve beyaza çeviriyordu.

Corbin adamlardan birine başıyla işaret etti. "Çekil." Corbin'le bana kanepeyi vermek için tembel tembel öne doğru sallanıp minderlerden kalktı.

MTV açıktı. Bir sonraki müzik videosu başladı, My Bloody Valentine'ın "Soon" şarkısı köşede belirdi. Corbin bana daha yaktığını bile görmediğim bir esrar uzattı. "İç şunu."

Manning'in yaptığıнын tam tersiydi. Kötü alışkanlıklarını benden saklamak için elinden geleni yapardı. Duvardaki sigarayla nasıl oynadığını, dizine vurduğunu, kulağının arkasına soktuğunu hatırladım. Hiçbir şey beni sigara kokusu kadar ona geri götüremezdi. Manning'in içtiği şey bu değildi ama belki yine de kendimi ona yakın hissetmemi sağlardı. Sigarayı dudaklarımın arasına aldım, olabildiğince derin emdim ve gözlerim sulanırken ve boğazım yanarken tam iki dakika boyunca öksürdüm.

Corbin güldü. "Özür dilerim. Bunun olabileceği konusunda seni uyarmalıyım. O kadar uzun zamandır tütürüyorum ki, başlangıçta nasıl olduğunu unutmuşum."

Hayatımda sigara bile içmemiştim ama işte ot içiyordum. Çevrem keskinleşip sonra yumuşarken iki elimi de kanepeye koydum. Siyah deri minderler sanki bir arabanın arkasındaymışız gibi hissettiriyordu. İçlerine gömüldüm. Müzik videosu spaz yapmaya başladı, yanıp sönen renkler, ses gibi yankılanan görüntüler.

"Sen iyi misin?" Corbin orantısız bir gülümsemeyle sordu.

Birkaç kez göz kırptım. Tatsız değildi. Aslında tam tersiydi. Sırıttığımı fark ettim. "Sanırım öyle."

Ayağa kalktı, esrarı aldı ve sehpanın üzerine koydu. Önümde eğilerek televizyonu kapattı ve beni öptü. Yeni hislerin içinde kaybolmuşum, ne olduğunu anlamamıştım ve öylece sersemlemiş bir halde oturuyordum. Daha önce hiç öpülmemiştim.

Manning tarafından bile, pek sayılmaz. Dudaklarımı onunkinin köşesine dokundurmuştum ama bu hiçbir şey değildi. İlk seferimi böyle hayal etmemiştim. Bir yabancıнын evinde olması, ikimizin de bira kokuyor olması ya da etrafımın keşlerle çevrili olması umurumda değildi. Tek önemsedığım Manning olmamasıydı.

"Neden?" Ben sordum. "Neden ne?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bunu yüksek sesle söylemek istememişim. Ne sorduğumu bile bilmiyordum. Birisi çakmağı tekrar tekrar çaktı.

Corbin alnını benimkine bastırdı. "Seni o gece Fun Zone'da merdivenlerde pamuk şeker yerken gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum."

O kadar yakındı ki yüzü iki katına çıktı ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Karanlık beni yutmaya başladı. Koltuğun koluna yaslandım ve Corbin bunu üzerime uzanmak için bir davet olarak algıladı. Ellerini belime doladı ve yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı. Üstüm nemli bir şekilde tenime yapışmıştı ama göğsüm, karnıma doğru yayılan bir sıcaklıkla karıncalanıyordu. Alkol, ot ve öpücük hızla etki ediyor, uzuvlarımı gevşetiyor, düşüncelerimi yatıştırıyordu.

Ne kadar zamandır orada oturduğumdan emin değildim. Şarkı tanıdığım bir şeye dönüşmüştü, ama hem uzak hem de her şeyi tüketen bir sesi vardı, sanki yan odada ve kafamın içinde çalışıyordu.

"Göl mü?" Corbin mırıldandı. "Orada mısın?"

"Mmm." Tanrım, kendimi iyi hissediyordum. Birayı bir boşluğu doldurmak için içmişim ama işe yarayacağına bir an bile inanmamıştım. Yanılmışım. Bu çok güzeldi. Corbin'in üzerimde olması bile güzeldi. Belki de bu bir ihanet değildi. Belki Manning gerçek değildi, sadece hayal gücümün bir ürünüydü. Bu daha iyi bir ruh haliydi, daha az acı verici, ağrısız. Çakırkeyif olmak ve arzulanmak, baş döndürücü bir duyguydu.

Belki de *bu* gerçektir.

Corbin beni tekrar öptü, ıslak ve yapış yapıştı ama kötü bir şekilde değil. Bir noktada gözlerimi kapatmıştım. Hiçbir fikrim olmadığı için özür dileme isteğimle savaştım.

Ne yaptığımı. Nefesim yeterince taze miydi? Ellerimi nereye koydum? Ellerini üstüme soktu, karnımdan sütyenime doğru kaydırıldı. "Hadi bir yere gidelim," dedi. Bir parmağını sütyenimin kabına soktu ve tüylerim diken diken oldu. "Burası çok kalabalık."

Göz kapaklarımın ardındaki karanlığa gömülmek, teslim olmak çok kolay olurdu ama benimle konuşan ses, Manning'in ona sarıldığında avuçlarımda gürleyen derin bas sesi ya da polisin bizi neredeyse yakaladığı gece bir kamyonun arkasında kıvrılırken sarıldığım yatıştırıcı monoton değildi.

Gerçeklik bana parçalar halinde geri geldi. Ciğerlerimin yanması, seslerin mırıltısı, müzik. Şarkıyı daha önce fark etmeliydim ama o ana kadar fark etmemiştim. Manning'in Tiffany'yle beni panayıra götürdüğü gecedan beri bu şarkıyı duymamıştım ve o zamandan beri bulmaya çalışıyordum.

Gözlerimi açtım ve Corbin'i iterek televizyona baktım. Pearl Jam'den "Black". Unutmamak için bu sefer not almalıyım ama kıpırdıyamıyordum. "Kalkmam gerek."

Corbin biraz geri çekildi. "Biliyorum..." Ağzının bir köşesini kaldırarak bana beyaz dişlerini gösterdi. "Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim ama biliyorum."

Sözleri b i r b i r i n d e n kopuk bir şekilde beynimin içinde süzülüyordu. Neden bahsediyordu? "Biliyor musun?"

"Çok güzelsin. Herkesin ilgi odağısın. Ama . . ." "Ama mı?"

"Sen hâlâ Lake'sin. Çok masumsun. Çok tatlısın. Bakire olduğuna biliyorum ama yemin ederim bu beni rahatsız etmiyor."

Yere baktım ve başımı salladım. Yüzüm hariç her yerimden sıcaklık geri çekildi. Corbin herkesi elde edebilirdi. Daha önce bir kızın bekâretini alıp almadığını merak ettim, aldığından ya da en azından böyle bir fırsatı olduğundan emindim. "Mesele o değil."

"Utanmana gerek yok. Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim."

Utanmak aklıma gelmemişti, ne Corbin'den ne de bekâretimden. Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. Bunu ben istememiştim ve nedense bu konuda kendimi suçlu hissediyordum. "Özür dilerim, Corbin."

İçini çekti, alnımdan öptü ve arkasına yaslandı. "Pekâlâ. Bu kadar uzun süre bekledim. Beklemeye devam edebilirim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neden?"

"Senin hakkında ne hissettiğime dair hiçbir fikrin yok mu?" "Ben-hayır ..."

Bu doğru değildi. Bir fikrim vardı. Corbin kampta benimle kulübeme kadar yürüdüğü o geceden beri bana çıkma teklif etmemişti ama Val kendi tuhaf yöntemiyle beni durum hakkında uyarmaya çalışmıştı.

"Vada Sultenfuss, Thomas J.'nin kendisi için arı kovanına geri döneceğini bilseydi, ona bunu yapmamasını söylemez miydi sizce?"

"Um. Ne?" diye sordum. "Kim?"

İçini çekti, bıkkındı. "Kızım, film. Sen Corbin'in en iyi arkadaşsın. Dikkatli olmalısın yoksa canı yanacak."

Corbin'e "Üniversiteye gidiyorsun,"

dedim. "Ne olmuş yani?"

"Sayamayacağınız kadar çok kız olacak."

"Pek çok kızla tanıştım Lake. Yine de en çok senden hoşlanıyorum."

Odanın bir yerinde biri cips paketiyle boğuşuyordu. *Crinkle, kssh. Pat.* Kafa derimin üst kısmı karıncalandı. Corbin'in gözleri doğuştan masmaviydi ama şimdiki gibi kan çanağına döndüklerinde ona bakmak neredeyse acı veriyordu. "NYU'da daha iyi biriyle tanışacaksın."

"Daha iyi mi? Senin neyiniz iyi değil?" diye sordu. "Bahse girerim sende yanlış olan tek bir şey bile düşünemiyorsundur."

Her şey, demek istedim. Manning gittiğinde her şey yanlıştı ve şimdi daha da uzun süre uzakta olacaktı. İyi olup olmadığını bile göremezdim ya da ona üzgün olduğumu söyleyemezdim. Kanepede oturup bir çocukla ot içtiğim için beni azarlayamazdı.

Çıtır çıtır çıtır. Oda Doritos gibi kokuyordu. Kulaklarımı kapattım.

Corbin kıkırdadı. "Bu konuşma için fazla uçmuşsun."

Val kapının önünden geçti, kayarak durdu ve içeri girdi. Ellerini havaya kaldırdı, birinde bir kutu vişneli kola, diğerinde beyaz bir Airheads vardı. "Her yerde sizi arıyordum!"

Corbin, "Biz de buradaydık," dedi.

"Ve banyoda," dedim, bu da Corbin ve benim kıkırdamamıza neden oldu.

"Tuhaf tipler," dedi Val. Dişleriyle bir parça şekerleme kopardı ve çiğnerken şekeri bana doğrulttu. "Kafanız mı güzel, genç bayan?"

Corbin başıyla mekânı işaret etti. "Buyurun."

"Hayır. Burayı aştım sayılır. Meg Ryan film maratonunu tercih ederdim. Ana yemek olarak *Sleepless in Seattle*, ardından da tatlı olarak *When Harry Met Sally*."

"Dostum," dedi Corbin. "*Joe Volkana Karşı'yı* görmelisin."

"Dostum, zaten beş kere falan yaptım. Kafan güzelken-"

"Evet." Corbin ellerini heyecanla salladı. "Kafan güzelken! Blockbuster'dan kiralayalım ve Val'e gidelim. Bizi götürecek ayık birini bulurum."

Vişneli kolasını kaldırdı. "Bana bir araba bul, ben de senin kızın olayım. O biradan sadece bir yudum aldım. Düz ve iğrençti."

Corbin ayağa kalktı ve ikisi de bana baktı. Elini uzattığında tuttum ve beni yukarı çekti. Val aşağıya kadar eşlik etti.

Corbin'e milyonuncu kez, "Lütfen yüzüğüme dokunma," dedim.

İncelemek için iç içe geçmiş ellerimizi kaldırdı. "Yerde bulduğun bir şeye neden bu kadar bağlandığını anlamıyorum. Renklerin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Anladım ama rengini değiştirdiğinizde nasıl hissedeceğimi bilemiyorum."

"Yüzüğün rengini değiştirirsin. O seni değiştirmez." İç çekti ama elimi bıraktı ve onun yerine kolunu omzuma doladı. Yanımızdan geçerken birkaç kişi kıs kıs güldü. Corbin'le banyoda nasıl yalnız kaldığımız ve sonra yukarı çıkıp öpüştüğümüz hakkındaki dedikoduları şimdiden duyabiliyordum. Umurumda değildi. Ne isterlerse düşünebilirlerdi. Benim için sadece bir kişinin düşüncesi önemliydi ve Manning dışarı çıktığında hâlâ burada olduğumu anlayacaktı. Bekliyorum.

Ne kadar sürerse sürsün beklerdim. Her şeyi saklayacaktım. Onun için.

OceanofPDF.com

MANNING

İ metalin metale çarpmasıyla uyandım. Beton kutu. Bir köşeden ortaya doğru uzanan ve  a t a l l a ş a n tavan atlağı. Kf içinde Tuvalet. Eşofman ağızımı kapattı ve bağırılan küfürleri ve saldırgan idrar ve dışkı kokusunu engellemek için kulaklarıma tılandı.

Her sabah saat üçte olduğı gibi, bir el bir tepsi buruşuk yumurtayı metal kapıdaki bir delikten içeri kaydıldı. Bir gardiyan "Bugün dışarıdasın," dedi ve deliğı kapattı.

İşte buydu.  kelime ve *mahkum*, *soyun* ya da *gidelim* dışında bir süredir bana yöneltilen tek kelimeler. ıkılmış mıydım? Hücreden mi? Her gün boyasını yonttuğum duvara baktım. Yetmiş dört. Haftanın hangi günü olduğı ya da ne kadar süredir burada olduğum umurumda mıydı? Hayır, ama zamanı takip etmekten başka yapacak pek bir şeyim yoktu ve geceyi gündüzden ayırt edemediğim ve vardiyalı uyuduğum için doğru saydığımın bile emin değildim. Kahvaltıyı bile takip edemiyordum, çünkü bazı günler personel kahvaltıyı hiç getirmiyordu.

Yatak dedikleri metal levhanın ve ince şiltenin altında üç kitap, kâğıt ve bir golf kalemi olan bir raf vardı. Dvüşn olduğı gün küreğimi toprağı saplayıp akşam yemeğı için içeri girdiğimden beri imen ya da güneş görmemiştim. O zamandan beri sigara da içmemiştim ve bunun bedelini ödemiştim.

yoksunluk. İki buçuk ay boyunca insanlarla kurduğum tek temas, bir gardiyanın beni duşa götürüp getirirken kelepçelemesi ya da iki inçlik bir penceresi olan daha büyük bir beton kutuda tek başıma geçirdiğim bir saatti.

Zaten yeterince beslenmediğim halde yemeklerimi "unutan" sık suratlı gardiyanlardan başka birinin elini sıkmaya ya da bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Ya da hücremde durup Tiffany'ye yazdığım mektupları okurken kıkırdayan gardiyan. Eğer bir tanesi bile ona ulaşmış olsaydı, şok olurdu. Ludwig'e yaptıklarımın cezasıydı, gerçi diğer gardiyanları da iğrendirdiğinden emindim. Onlardan, bu cehennem çukurundan ve iki yanımda günün her saati duvarlara vuran mahkûmlardan nefret ediyordum. Durmadan çığlık atabiliyorlardı ve bazen kokunun ne kadar kötü olduğunu görmek için duvarları bokla boyamış olmalıydılar.

Hapishane yapımı kazağı yüzümden çıkardım ve başımın üstündeki floresan ışığa karşı gözlerimi kırıştırarak doğruldum. Ayaklarımın yataktan sarkmasını engellemek için büktüğüm dizlerim ağrıyordu. Kısmen açlıktan, kısmen de tadına bakmak zorunda kalmamak için yemeği hızlıca kürekledim. Meyve suyunun son kullanma tarihi geçmişti ama yine de içtim ve sonra altıya dokuz metrelik hücrede volta atmaya ya da bir duvara bakmaya geri döndüm. Daha çok düşünmeye. Aklıma gelebilecek her şeyi düşündüm.

Başka yolu yoktu, kendimi kaybetmişim. Hiçbir uyarı, hiçbir birikim, kendimi sakinleştirmek için hiçbir girişim yoktu. Bir saniye önce kâğıt oynuyordum, bir saniye sonra ellerim bir adamın boğazındaydı. Burada oturmuş, sanki bir katılımcı değil de bir gözlemciymişim gibi sahnenin kafamda canlanışını izliyordum. Bunu açıkça görebiliyordum, çünkü aynı şeyin babamda da olduğunu görmüştüm. Birimize vurmaya hiç karar vermemişti. Sadece vururdu, fark edilebilir bir nedeni, düzeni ya da tehdidi yoktu. Çocukken kirli bulaşıklar yüzünden bana, annem televizyon izlerken de ona vururdu.

Delişe girdiğimden beri rutinimdeki tek kırılma yargıç önündeki duruşma oldu. Eğer beni saldırıyla suçlasalardı, bu çok şey ifade ederdi.

hapishanede daha fazla zaman. CO Jameson beni kurtarmaya gelmiş ve Ludwig tarafından fiziksel ve sözlü olarak tahrik edildiğime dair ifade vermişti.

Gardiyan Jameson bana burada her gün bizzat dondurma getirseydi de fark etmezdi - gerçek şu ki, gardiyanlar domuzdu ve ben de kolluk kuvvetlerinden biri olmak istediğim için pişmanlık duyuyordum. Artık polis olma şansım yoktu ve bu bir lütuftu. Charles Kaplan haklıydı. Sadece tepedeki insanlar güç sahibiydi ve ben asla tepeye çıkamazdım. Ne sicilimle ne de geçmişimle. Dexter'a geçmişimin ya da aile geçmişimin işlemediğim bir suçtan hüküm giymemle ne ilgisi olduğunu soracak kadar acemi idim.

Burada olmak bana o geceyi kafamda yeniden canlandırmak için bolca zaman vermişti. Farklı açılardan baktım. Bir çeşit tuzak olabilir miydi? Vern'in kamyonetini aldığım gece ateşin etrafında kimler vardı? Kimin benimle sorunu vardı? Kamptaki herkes şüpheliydi. Yanlış insanlara mı güvenmiştim? Kapıcı Vern buralıydı. Beni kenara çeken memur arkadaş canlısıydı ama o da kimdi? Kampın aşçısı Bucky'nin en başından beri benimle bir sorunu vardı; acaba onun asla puanlamayı hayal edemeyeceği bir kıza sahip olduğum için miydi? Bir de yüzüğünü aldığım hatun vardı. Hiçbirini bir yabancından ayırt edemezdim.

Kokular, gürültü, gardiyanlar ve yemek saatleri yüzünden geceleri birkaç saatten fazla uyuyamıyordum. Düşüncelerim çarpıklaştı, değişti ve dolaştı ama asla ve asla yok olmadılar. Bazen basit şeylere indirgeniyorlardı.

Yemek. Beni yeterince beslemiyorlardı.

Barınak. Başımın üzerinde bir çatı, dört rutubetli duvar, bir tuvalet ve dışarıyı göremeyecek kadar küçük bir pencereye günde bir saat erişimim vardı.

Hayatta kalmak. Hiç olmadığım kadar öfkeliydim ama ileride öfkemi kontrol etmem gerekecekti, yoksa kendimi yine burada bulacaktım. Buraya sürülmeden önceki günlerimi yeniden yaşarken parmak eklemlerimi birkaç kez duvara vurup kanattım bile.

Seks.

Bir yılı aşkın süredir sikişmemiştim ve bunun beni içten dışa doğru öldürdüğüne emindim. Çiğ, hayvani bir sikişe ihtiyacım vardı ve en son dokunduğum, öptüğüm ve hissettiğim kişi Tiffany'ydi, bu yüzden onu bir saatliğine buraya alırlarsa ona neler yapacağımı hayal ediyordum. Onu her açıdan, bir erkeğin aklına gelebilecek her şekilde becerirdim.

Mastürbasyon yapardım ve sonra suçluluk hissederdim. Tiffany böyle davranılmayı hak etmiyordu, kafamda bile. Kalbimin çarpması durduğunda ve düşüncelerim berraklaştığında, karşımda sadece Lake vardı. Altın sarısı saçları, bir yaz öğleden sonrasındaki tatlı dağ suyu gibi gözleri, içinden parlayan ışık. Onunla ilgili fantezilerim farklıydı. Defalarca onu tekrar göreceğim anı düşündüm. Ona sarılmanın, çilek kokulu saçlarını yeniden koklamanın nasıl bir his olacağını. O zamanlar kullandığı şampuanı kullanıyor muydu? Aynı şekilde giyinir, aynı şekilde görünür müydü?

Bazen durup dururken karpuzun tadına bakardım. Hayatımın en iğrenç yemeğinin ortasında olurdum ve karpuz ağzımı karıncalandırırdı. Her şeyi daha da kötüleştirirdi. Bir daha asla sahip olamayacağım şeyi hatırlamaktansa kireçli köfte yemeyi tercih ederdim. Hiçbir şey onu silemiyor gibiydi. Tatlıydı, zararsızdı, gençti.

Ludwig'e ve bulunduğum yerin adaletsizliğine öfkelendiğimde, kendimi adamazdım, kamp havuzunun beton güvertesinde yaptığım gibi hücrenin zeminine uzanır ve yıldızları benekli tavana zorlardım. Bu benim en değerli anımdı, hem Maddy ile hem de daha sonra Lake ile yaptığım zaman. Gözlerimi kapatıp tekrar ata binerdim, Lake çocuksu ama yetişkin korkusuyla bana tutunurdu. Ağzımın kenarına bastırıldığı o garip ve harika öpücük vardı, hiçbir şey olmayan bir öpücük, ağzı kulağımın arkasında, sonra sadece bir saniyeliğine dudaklarımın yanında ve yine de ...

Ya yapsaydım? İsteddiği gibi onu göle götürseydim? Kamyonette? Belki romantik olmazdı ama ona iyi davranırdım. Nazıkçe. Vücudunun tüm kıvrımlarını ve hatlarını tanımış olurdum.

gece. Şortunu aşağı itip içine girecektim, kaba ellerim onun yumuşaklığına aç olacaktı. Yıllardır her şeyden çok istediğim tek şeyi alırdım -Lake'i.

Ve bunu düşünürdüm, kalp atışlarım hızlanır, gözlerim kapanır, başımı betona yaslardım. Zihnimde, Lake kollarımdayken kamyonda olurdum, ellerim kalçasının en üstündeki ipeksi, tüylü saçların üzerinde dolaşırdı. Şortunu açıyor, göğüslerinin tepelerini öpüyor, kendimi artık sertleşemeyeceğim noktaya kadar harcayana kadar sikimi içine gömüyordum.

Masumiyeti ve sadeliği kafamdaki kaosa meydan okuyordu.

Gözlerimi etrafımdaki dört duvara doğru açardım ve Lake'i düşünerek, onun masumiyetini zaten sahip olduğumdan daha fazla almak istediğim için lanet olası bir pislik gibi tekrar geldiğimi fark ederdim. Onun için, Maddy için, kız kardeşimi incitmesine izin verdiğim canavar için, dönüştüğüm canavar için ağlardım. Asla başka bir şey olmadım ya da olamadım. Bu benim kanımda vardı. Lake'i bu şekilde düşünmek yanlıştı, ama bunu yapmıştım, sadece bir kez değil ve belki de onun karpuz öpücüklerine teslim olmalıydım. O zaman gerçek bir sebepten dolayı burada olurdum ve en azından hayatımda o mutluluk anlarını yaşamış olurdum.

Kahvaltıdan sonra, bir gardiyan elinde kelepçelerle kapıyı açana kadar uykuya dalıp çıktım. "Gidelim mahkûm."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Siktiğimin Bermuda'sı. Mayonu unutma, orospu çocuğu."

Gen pop'ta Wills en alt ranzaya geçmişti ve tanımadığım bir adam bizimkinin karşısındaki yatakta oturuyordu. Dolabıma gittim. Mektuplarımın çoğu oradaydı ama hepsi yoktu. Kantinden aldığım her şey gitmişti. Wills'den yeni adama baktım. "Eşyalarım nerede?"

Wills ayağa kalktı. "Tekrar hoş geldin, pislik." Hücrenin diğer ucuna başıyla işaret etti. "Bu Javier. İngilizce bilmiyor."

Kapıyı çarparak kapattım. Bırakmak zorundaydım. Lake'in bazı mektupları dışarıdaydı ama en azından onun iade adresini yırtacak kadar akıllıydım.

Onları okumak istediğim gece. Beni etkilemesine izin veremezdim. O değildi, sadece bir kâğıttaki birkaç kelimeydi.

"Delğin içine sışmış, değil mi?" Wills sordu. "Orada zaman yok. Hiçbir şey yok. Üç yatak ve bir karyola." Wills'in parlak kafası tepedeki çok parlak ışıkları yansıtıyordu. "Bakayım, ne kaçırdın. . ." Wills dedi ki. "Müdür sert çıktı, gardiyanları Puentes'i yüksek profilli bir chester'ı sayımdan çıkardığı için SHU'ya gönderdi ve şimdi hepsi Puentes'in dışarıdaki adamlarının misilleme yapacağını düşünerek altlarına işiyorlar ..."

Wills çok fazla ve çok hızlı konuşuyordu. Bir mahkum hücrenin parmaklıklarına vurdu ve diğerleri de bağırarak ona katıldı. Javier bana İspanyolca bir şeyler bağırdı. "Çenenı kapatır mısın?" İkisine de sordum. "Ve bokunuzu yatağımdan kaldırın."

Wills avuçlarını kaldırdı ama işe koyuldu. "Sadece seni yakalamaya çalışıyorum." "Bugün günlerden ne?"

"Ajandamı kontrol edeyim ve sana geri döneyim."

"Siktir git. Bir sonraki ziyaret ne zaman?"

"İki gün, ama sen gideli aylar oldu kardeşim. Kız arkadaşının hatırlayacağını mı sanıyorsun?"

Yirmi yaşında biri için iki buçuk ay bir ömürdü. Elimı saçlarımın üzerinde ileri geri gezdirdim. Kulaklarıma kadar iniyordu. Saçlarımı kestirmem, yeni bir tıraş olmam ve yaklaşık otuz saat uyumam gerekiyordu. Ama önce Tiffany'yi arayıp dışarıda olduğumu haber vermeliydim.

Javier bana baktı ve haç işareti yaptı. "Onun sorunu ne?" diye sordum.

"Sanırım buranın perili olduğunu düşünüyor. Hapishanenin bir mezarlık üzerine inşa edilmesiyle ilgili bir şey."

Pencerenin parmaklıkları arasından bakmaya gittim. Gri betondan başka bir şey görmem gerekiyordu. Ama sonra daha iyi düşündüm, sırtımı duvara yaslamak için döndüm, böylece tüm odayı görebilecektim. Böylece Wills'i görebilecektim.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Bir gardiyan koridordan aşağı indi, copunu parmaklıklara ve duvarlara vuruyordu. Kalbim doğal olmayan bir şekilde sert atıyordu. "Kendimi kaybedeceğimi biliyordun," dedim Wills'e. "Yine de beni ittin."

"Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Hayatım üzerine yemin ederim. Kaya'nın hayatı üzerine yemin et."

"Sana inanmıyorum."

"Kızımın hayatı üzerine yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun, seni pislik?" "Evet, öyle. Burada boktan olan sensin, ben değil."

Wills sustu. Bu bir ilkti. Normalde ayağa kalkar, beni korkaklıkla ya da saygısızlıkla suçlardı. "Ludwig'i öldürebilirdin," dedi. "Bir hiç uğruna."

"Hiçbir şey değildi."

"Gözlerinde gördüm, bir çeşit . . ." Elini yüzünde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bu boşluk, dostum. Hepimiz gördük. Jameson orada olmasaydı ölmüş olacaktı."

Bahsettiği bakışı biliyordum. Ne yazık ki, bu bana geçmişti. Bir kez olduğuna göre, bir tür mührü mü kırmıştım? Tekrar olur muydu? Ne kadar dikkatli olmam gerekiyordu? Birden bitkin düştüm. Belki de bu benim gece vaktimdi, emin değildim. Tecritte ne zaman ve kaç saat uyuduğumu unutmuştum. Sıcaktan ve bitmek bilmeyen gürültüden şakaklarım ağrıyordu. Kendimi çabucak sakinleştirmenin tek bir yolu vardı. "Şu an elime bir sigara versen iyi edersin ve gün sonuna kadar bir karton istiyorum."

"Bir karton mu? Aklını mı

kaçırdın sen?" "Bilmiyorum.

Dene bakalım."

Wills bana beni tanıımıyormuş gibi baktı, sanki geçen yıl onun hücre arkadaşı değilmişim gibi. Sonra da bana bir sigara verdi. Evet, siktir et onu. Bana da farklı göründü.

Daha sonra kafeteryada, erkekler yemeğimi önce benim almam için kenara çekildiler. Tanımadığım bir çocuk bana masadaki yerini verdi. Ben kabul etmedim. Sırtımı duvara vererek tek başıma oturdum, mahkumları ve gardiyanları izledim.

Bir grup adam yanımdan geçti. İçlerinden biri "Saygı," dedi. Neredeyse bir astsubayı öldürmek bana bunu kazandırmıştı. Ağzıma taze fasulye attım ve oturana kadar adamları izledim. Wills mesafesini korudu. Bir şeyler değişmişti. Hapishanedeki en iri adamlardan biriydim ama bu yeni bir şey değildi. Burada bir adamı neredeyse boğarak öldürmekten daha iğrenç şeyler yapmış adamlar vardı. Şu anki fark, sanırım, Wills'in dediği gibi yüzümün boş olmasıydı. Tahmin edilemez biriydim. Her an, sebepsiz yere patlayabilirdim. Birini incitebilirdim.

Beni rahatlatan şey mahkeme tarihimin olmasıydı. Bu iyi bir şeydi. Serbest kalmam için ilk adımdı. O zamana kadar çalışıp sigara içebilir ve uyuyabilirdim ama Cuma günü geldiğinde Tiffany ortaya çıktı.

Arka arkaya üç sigara içmiştim ve uzun aradan sonra kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum. Onu görmek istediğimden bile emin değildim, ama gördüğümde geldiğine sevindim. Benim için her zamankinden daha şık giyinmişti. Saç, makyaj, kadifemsi kırmızı bir elbise, topuklu ayakkabılar, her şey.

Ben yaklaşırken Tiffany'nin ağzı açık kaldı. Yanağından öpmek için eğildim ama kollarını boynuma doladı ve bırakmadı.

Bir gardiyan kalabalığın arasından, "Yeter, mahkûm," diye seslendi.

Tatlı bir şey, bir çeşit dut kokuyordu ve yumuşacıktı. Şimdiye kadar her şey çok sertti ve o çok yumuşaktı, ama kollarımı ona dolamaya bir türlü cesaret edemiyordum. Hâlâ benim olup olmadığını, gerçekten benim olup olmadığını bilmiyordum. Son birkaç aydan sonra hiç kimse ve hiçbir şey bana aitmiş gibi gelmiyordu. "Tiff."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı kulağıma.

"Sutter." Gardiyan megafonu çıkarmıştı, herkes bize döndü. "Beni oraya getirtmeyin."

Geri çekildim. Tiffany yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Tanrım." Ne yapacağımı bilemiyordum. Tiffany bu ziyaretleri yaptığımız bir yıl boyunca hiç ağlamamıştı. Panik göğsüme vurdu. Çok şey ters gidebilirdi. Lake miydi? Tiffany başka biriyle mi tanışmıştı? "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı.

Çaresizce ona baktım. Başımı belaya sokma riski olmadan onu teselli bile edemezdim. Onu başka nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum.

"Özür dilerim," dedi ellerini ağzını kapatmak için hareket ettirerek. Maskara gözlerinin dış köşelerine bulaşmıştı. "Çok özür dilerim, Manning."

"Neden?"

"Görünüyorsun, görünüyorsun..."

Delikten çıktığımdan beri aynayla hiç uğraşmamıştım. Güneş ışığı, egzersiz, REM uykusu ya da düzgün porsiyonlarda yemek olmadan on bir hafta geçmişti. Burnum dövüş sırasında bir botla kırılmıştı ve Medical'ın onu düzeltme zahmetine girdiğinden şüpheliydim. Yırtılan dudağıma doğru dürüst dikiş bile atmamışlardı. Nasıl göründüğümü ancak hayal edebilirdim.

Güvenlik görevlisi bakmadığında göz makyajını sildim. "Ben iyiyim."

"Sana ne yaptılar?" diye sordu. "Hiçbir şey."

"Ben iyiyim."

"Nasıl bir şeydi?"

"Bu konuda konuşamam." Önceki konuşmalarımıza dayanarak, yaşadıklarımın en azından temelini anlayabileceğinden emindim - kavga, deliliğe doğru yavaş bir iniş - ama bunu kelimelere dökmenin bir yolu yoktu. Ona yazarken elimden gelenin en iyisini yapmıştım ama o zaman bile bunu küçümsemekten kendimi alamamıştım. "Mektuplarımdan herhangi birini aldın mı?"

"Mektuplar mı? Hayır. Elimde hiçbir şey yok. Duyduğum her şey Grimes'tan geldi ve sanki ... öyle bir şey söylememiş ..." Gözleri yüzümü taradı.

Tekrar ağlamasından korkarak masayı işaret ettim. "Otur. Dikkat çekiyoruz."

Ağır bir şekilde bankın üzerine çöktü ve ben de karşısına oturdum. "Sen bana ne olduğunu anlatmak *zorundasın*, Manning. Lütfen."

"Tiff, şu anda benim için yapabileceğin en iyi şey konuşmak. Sadece konuşmak." Konuşmaya başlamasını bekledim, son beş ya da daha fazla görüşmemizde kaçırdığım ne varsa. Onun yerine oturdu ve bana baktı. Çok kötü görünüyor olmalıydım. Bu umurumda bile değildi ama onun aklından ne geçiyordu? Bu onu benden tamamen soğutmaya yetti mi? Çekip gitmesi için yeterli miydi? Sonra ne olacaktı? Yalnız kalacaktım, ki zaten öyleydim. Ne düşündüğü kimin umurundaydı ki?

Onu kontrol edemiyordum. Her an kalkıp gidebilir, başka bir adamla birlikte olabilir, Lake'i de yanına alabilirdi ve ben ne yapabilirdim ki?

"Aynı görünmediğim için mi benden ayrılacaksın," dedim, "yap işte. Bir saat boyunca Sevgili John'un acıma ziyaretine katlanmayacağım."

"Hayır," diye fısıldadı. Başparmağının tırnağını ısırđı, koltuğuna yığıldı. Bana genç bir kızı hatırlatan nadir bir kırılğanlıkla baktı. *Onun* genç kızlığını. Ve itiraf etmeliyim ki gitmesini istemiyordum. Kızgındım. Korkmuştum. Kesinlikle çok yanlış bir şeyler vardı ve bunun görünüşümle bir ilgisi yoktu. "Ne o zaman?" diye sordum.

Yanaklarından birkaç damla gözyaşı daha süzöldü. Başını sertçe salladı. "Yok bir şey. Özür dilerim."

"Hiçbir şey değil. Sadece çık ve söyle."

"Yapamam. Ne olduğunu bile bilmiyorum, sadece-"

"Oyun oynayacak havada değilim." Bir ömür boyu yeterince oyun oynamıştım ve sabrım her zamankinden daha azdı. Eğer bilmem gereken bir şey varsa, oturup bir saat boyunca onu araştırmak istemiyordum. "Sadece söyle."

"Sanırım ..." Aramızdaki metal yüzeyde görünmez bir noktaya dokundu ve gözlerimi kaçırdı. "Bilmiyorum."

Her ne söyleyecekse, iyi olmayacaktı. "Lanet olsun, Tiffany."

"Peki." Yüzümü bir matematik denkleymiş gibi tekrar inceledi.
"Sanırım seni seviyorum."

OceanofPDF.com

MANNING

M Tiffany'yle baş başa geçirdiğim zaman daha yeni başlamıştı ama lanet saat kafamın arkasında tıkır tıkır işliyordu. Bu lanet yerde öylece rahatlayamazdım.

"Sanırım seni seviyorum."

Oturdum, aptal aptal ona bakıyordum. Bu onun söylemesini beklediğim son şeydi. Teknik olarak bir yılı aşkın süredir çıkıyorduk. Başka herhangi bir çift için "Seni seviyorum" çoktan halledilmiş olurdu. *"Ne düşünüyorsun?"*

Ardından gelen sessizlikte kıpırdandı ve odaya baktı. Bundan mutlu görünmüyordu, sadece rahatsızdı. Geçen yıl tanıdığım Tiffany buydu işte. Gergin ya da utanmış olduğunda doğal tepkisi saldırgan olmaktı ama bazen benimleyken gençliği ve güvensizliği ortaya çıkıyordu.

"Bunu planlamamıştım. Şu ana kadar yaptığımı bile bilmiyordum..."

"Şimdi mi?" diye sordum. Artık farklı olduğumu göremiyor muydu? Ayrılmak için sebeplerimin arttığını? Erken tahliyem iptal edilmişti ve ne yapacağımı bilmediğim şeyler görmüş ve yapmıştım. Kendimi kaybettim.

Dirseklerini masaya koydu ve tekrar ağladı. *"Karşılık vermek zorunda değilsin,"* dedi burnunu çekerek. *"Ben sadece ..."* Parmaklarının arasından bana baktı. *"Çok şey yaşadığını biliyorum ve bu beni incitiyor. O pislik Ludwig'i öldürmek istiyorum-"*

"Ölüm tehditleri savurmanın yeri değil." Uzandım ve elini tuttum. "Burası bir hapisane. Seni kilitleyebilirler."

Bana küçük, sulu bir gülümseme sundu. "Kızgıyım."

Geçtiğimiz on üç ay boyunca çok sinirlenmiştim ama birinin benim *için* sinirlenmesi, benim için ağlaması, benim ifade edemediğim duyguları ifade etmesi... sisteme karşı duyduğum hayal kırıklığının haklı olduğunu hissettirdi. "Ben de."

Sanki içinde bir düğme açılmış gibi, daha dik oturdu ve nefes aldı. "Onun hakkında yapabileceğimiz bir şey var mı? Şikâyetle bulunmak ya da dava açmak gibi-"

"Bitti. Her şeyi berbat ettim ve bedelini ödedim. Dışarıda olduğum için şanslıyım. Bazıları yıllarca tecritte kalıyor, aklını kaybediyor. Ben sadece oradan çıkmak istiyorum."

Başını salladı ve elimi göğsüne doğru çekti, parmak uçlarım göğüslerinin tümseklerine değdi.

"İyi misin?" diye sordu. "Güçlü olduğumu biliyorum ama sen iyi misin?" "Azgıyım."

Yarı güldü, yarı ürperdi, sanki hâlâ gözyaşlarını zorluyormuş gibiydi. "Ciddi misin? Tek başına bir odada iki aydan fazla zaman geçirdin ve söyleyeceğin şey bu mu?"

"Başka ne diyebilirdim ki?"

"Keşke sadece birkaç dakika yalnız kalabilseydik." "Ne yani, kapısında nöbetçi olan bir karavanda mı?" Omuz silkti. "İzin verilseydi yapardım."

"Öyle mi?" Koltuğumda kıpırdandım. Onun söylediğini duymak istiyordum. Çok fazla kafamın içindeydim, bir erkeğin olması gerekenden daha uzun süre dokunulmamıştım. Beni istemekten korkmadığını bilmem gerekiyordu. "Neye izin veriliyorsa?"

Biraz kızardı, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Her neyse. Bilirsin işte." Alt dudağını ısırıldı. "Bir evlilik ziyareti."

Ona bu kelimeyi buraya ikinci gelişinde öğretmiştim. Yaşadıklarımın sonu, sadece *evlilik* kelimesini duymak bile beni yarı sertleştiriyordu.

"O gardiyana ne oldu?" diye sordu. Ereksiyonum öldü, ki bu en iyisiydi. "Kaybedeceğini bildiğin halde neden bu işe girdin?"

Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum ve kafesin dışındayken o anları yeniden yaşama riskini göze alamazdım. Tek başıma, yapacak hiçbir şeyim olmadan, eninde sonunda bu yola girmekten kaçınamazdım ama en azından hıncımı bir insan yerine duvarlardan çıkarmıştım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Yapmalısın," diye bastırdı.

Elini sıktım, sonra ön kollarıma yaslanmak için bıraktım. "Şu anda bana yardımcı olacak tek şey senin hakkında bir şeyler duymak."

Biraz iç çekti. "Sana iyi haberler vermeye geldim. Bir daire buldum."

"Öyle mi? Nerede?"

"Costa Mesa'da iki yatak odalı bir ev."

Kaşlarımı kaldırdım. Costa Mesa hâlâ Newport Sahili'ydi ve denizden o kadar da uzak değildi. "Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?"

"Bu babamın fikriydi. Onlara yakın olmamı ve çalışmamı istedi. Nordstrom'a on beş dakikadan daha az bir mesafede."

"Benim sorum bu değildi."

"Söylediğin şeyi düşündüm, ev arkadaşı bulmayı ya da iç bölgelere taşınmayı, ama ben ... ben değilim. Sahilde olamam."

"Yani sana yardım edecek," diye sonuca vardım.

"Kira kontratına ortak imza atıyor ve kiranın bir kısmını o ödeyecek." Kelimeleri aceleyle söyledi. "Yani çoğunu, böylece yemek yiyebiliyorum. Bunu neden yaptığından emin değilim. Belki de sadece evden çıkmamı istiyordur. Ama hayır demeyeceğim." Bir nefes aldıktan sonra sordu: "Hayal kırıklığına uğradın mı? Kendi başıma yapmadığım için mi?"

Charles Kaplan bir pislik olabilirdi ama Tiffany'yi gerçekten yakınında istediğine dair bir his vardı içimde. Kız onun kızıydı ve o da benim gibi koruyucu bir pislikti. Newport'ta kalırsa, onu izlemeye devam edebilirdi,

Onu kontrol etmek. Mükemmel değildi ama bir başlangıçtı. "Hayır. Bu doğru yönde atılmış bir adım."

Başımın üzerinden baktı, belki saate, belki de sadece gergin bir alışkanlıktı. "Düşünüyordum da ... dışarı çıktığında ..."

Bekledim. "Öyle mi?"

Derin bir nefes aldı. "Benimle kalmalısın." "Seninle kalmak mı?"

"Kendi yerini bulana kadar."

Kalabalık odaya göz gezdirdim. Çıktığımda gidebileceğim bir yer mi? Bunu beklemiyordum ama dürüst olmak gerekirse, önce rahatlardım. Buraya geldiğimden beri serbest bırakılan birkaç kişi tanımıştım. Hepsinin gidecek yerleri vardı. Kız arkadaşları, eşleri, aileleri. Los Angeles'ta teyzem ve Henry vardı ama Los Angeles bir seçenek değildi. Hem şartlı tahliye ilçe sınırları dışında yaşamamı engelliyordu hem de Los Angeles bana unutmak istediğim bir ev gibi geliyordu. Maddy ile çimlere uzanmak, onu havuzdan bir dakika geç çıkarmak, annemin ihaneti ve babamın istismarıydı. Eğer çocukluğumun geçtiği evi sonuçlarına katlanmadan yakıp kül edebilseydim, bunu yapardım. "Evet," dedim. "Olabilir. Fena fikir değil."

"Ya da sadece taşınabilirsiniz."

"Yani, ... gibi mi? Kendi evimi aramayacak mıyım?"

"Evet, taşınmak gibi. Ve kal." Biraz gülümsedi. "Mobilyaları seç. Anahtarınız var."

Tarif ettiği şey bir evdi, kalacak bir yer değil. On beş yaşımdan beri hayatın içinde yüzüyordum. Liseyi bitirene kadar teyzemin yanında kalmış, sonra da Los Angeles'tan kaçıp nerede iş varsa oraya yerleşmiştim. Maddy'yi kaybetmenin acısından sonra, bunun en iyi yol olduğunu düşünmüştüm. Tek yol buydu. İçinde bulunduğum koşulların bir sonucu olabilirdi ama bir yerde kalıp orayı kendime ait kılmanın geçici bir hayata dönmekten daha iyi gelmesi beni şaşırtmıştı. Gelecek yıl Madison'ın ölümünün onuncu yıldönümü olacaktı. On yıl ayrı kalmak

En azından Lake ve Tiffany gelene kadar. Belki de Maddy'nin var olmadığı bir hayatı kabullenebileceğim bir yere geliyordum.

Kendimi aşmaya başlamıştım. Tiffany muhtemelen ne önerdiğini anlamamıştı ama taşınmanın onun dairesine eşyalarımı yerleştirmek kadar basit olmayacağını biliyordum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. "Birincisi, kira bir sorun."

"Babam karşılıyor ama." "Baban kiramı ödemiyor."

"Ama senin bir işin falan yok. Kamyon için sana verdiğim paradan geriye bir şey kaldı mı?"

Ellerimi masaya vurdum. Yasal ücretler, para cezaları ve kira kontratımı bozduktan sonra sadece birkaç yüz dolarım kalmıştı. Sonra, Big Bear'ın üst sınıf bir mahallesinde yaşayan, beni yanlışlıkla sıraya dizmiş bir kaltak, dışarıda kendimi öldürdüğüm her saat için yirmi beş sentimi alıyordu. "Çok değil," dedim. "Ve babanın yüzümü bir daha görmek isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Onun için endişelenme," dedi. "Sen çıkana kadar onun üzerinde çalışmak için zamanım var. Ciddi olduğumuzu anladığında seni kabul edecektir."

Ciddiydik. Beni sevdiğini söylemişti. Ve Tiffany babasının buna engel olmasına izin vermeyecekti. Tiffany'nin bugün bana geleceğinden şüphe etmemeliydim. Henüz hiçbir ziyaretimi kaçırmamıştı ve muhtemelen bu konuda babasından sürekli fırça yiyordu.

Ben de onu seviyor muydum? Geçen yıl boyunca onu tahmin ettiğimden daha fazla önemsemeye başlamıştım. Göğsümde hâlâ bir boşluk vardı ve her zaman da olacaktı. Lake'in iyiliği şu ana kadar bu yaranın acısını azaltan tek şey oldu. Buraya gelince, hayatta kalmak için kendimi daha da uyuşturmak zorunda kaldım. Gardımı bir saniyeliğine bile düşürmek beni SHU'ya düşürmüştü ve bir daha oraya dönersem ne olayım. Ama Tiffany'nin bir şekilde bana ulaştığı aklıma geldi.

"Buradaki tüm bu adamlar," dedim, "çoğunun dışarıda onları tutan biri var. Sen benim için o oldun." Lafi dolandıracak beyin gücüne sahip değildim. Bir sigaraya ihtiyacım vardı. "Seni takdir ediyorum. Ayrı olduğumuzda seni düşünüyorum ve seni özlüyorum. Ama sırf söylemiş olmak için seni sevdiğimi söylemeyeceğim."

Kaşlarını çattı. Bu onu sevmediğimi itiraf etmekten farksızdı. Bir yanımda bunu kabul edip gideceğinden, diğer yanımda ise gitmeyeceğinden endişe ediyordu. Bu noktada, hayatındaki en önemli adamın sevgisini kazanmaya çalışmak onun kimliğinin bir parçasıydı.

"Sen de söyle diye söylemedim," dedi. "Bunu söylemeyi hiç planlamamıştım. Bu konuda ne hissettiğimden bile emin değilim. Aşk garip bir şey. Mesela babamın beni sevdiğini biliyorum ama bazen kendi kendime 'babam benden nefret ediyor' diye düşünüyorum."

Aman Tanrım. Bununla nereden başlayacağımdan bile emin değildim. "O-
" "Benden nefret etmediğini biliyorum," dedi elini sallayarak. "Ama o beni hayal kırıklığına uğrattı ve ben hiçbir şeyi doğru yapamıyormuşum gibi hissediyorum. Denediğimde ya da yeterince iyi değil."

Onun bu şekilde konuştuğunu duymak beni hayal kırıklığına uğrattı ve haklıydı da. Gerçek şu ki, Tiffany'nin her şeyi yolunda gidiyordu. Babasıyla olan bu meseleyi bir kenara bırakırsa başarılı olma potansiyeline sahipti. "Kendini babanın gözlerinin dışında görmelisin," dedim ona. "Bana daha önce modellikten başka bir şey yapacak yeteneğin olmadığını söylemiştin ama bu tamamen saçmalık. Zekisin, kurnazsın ve çok inatçısın. Bu nadir bulunan bir özellik, Tiff. Bu seni çok ileriye götürecektir."

Tiffany şaşırmış görünüyordu ve sesimi yükselttiğimi fark ettim. Güzeldi. Umarım beni duymuştur. Hayatımda çok fazla rastlamadığım bazı özelliklere sahipti. Birincisi, az önce ona onu sevmediğimi söylemiştim ve o gözünü bile kırpmamıştı. Korunaklı bir Newport Beach kızına göre, görüldüğünden daha sertti.

"Ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye ekledim. "Seni seviyormuş gibi yapmayacağım çünkü sana yalan söyleyemeyecek kadar değer veriyorum ama bu demek değil ki

Seni baban gibi cezalandırmak için saklıyorum. Anladın mı?"

Başını salladı, önce yavaşça, sonra biraz daha sert. "Anlıyorum. Sanki onun fark etmesini sağlamak için bir şeyler yapıyorum ve ... bu yanlış. Taşındığımda ve o sürekli etrafımda olmadığında, istediğim şeye odaklanmaya başlayabilirim."

"Evet." Garip bir gurur hissettim, sanki onu biraz olsun etkilemeyi başarmıştım. "Hâlâ taşınmamı istiyor musun? Yoksa bir süre kendi başına mı kalmak istiyorsun?"

"Seni orada istiyorum. Yani, Tanrım. Benim için ne kadar iyi olduğunu göremiyor musun?"

Nedense bu göğsümdeki bir şeyi yerinden oynattı. *İyi* bir şey. İyi değildim ama daha iyi olmak istiyordum. Bir gardiyana saldıran adamdan daha iyi. Babasının hatalarını tekrarlayan birinden daha iyi.

"Orada iki aydan fazla kaldın," diye devam etti Tiffany, "ama bu cezana sayıldı. Grimes bana eğer başka bir olay yaşamazsan, erken tahliye için hâlâ uygun olabileceğini söyledi."

Çenemi ovuşturdum. Bunu biliyordum, ama artık erken çıkamadığım gerçeğiyle o kadar ilgilenmişim ki, bunu geri alabileceğimi pek önemsememişim - ama sadece bu yolda devam edersem. "Ama bu seninle eve dönmek kadar basit değil. Çıktığımda şartlı tahliye olacağım. Seninle görüşmek isteyecekler. Rastgele aramalara maruz kalacağım. Hıyarın teki olan ve hayatımı cehenneme çeviren bir gardiyanım olabilir. Tüm bunlar için imza atmadın."

"Bir yıl boyunca her ay herhangi birini ziyaret edeceğimi mi sanıyorsun?" Ellerini önünde açtı ve parmaklarını saydı. "Ev sahibine gittim, kira kontratını bozdum, eşyalarını satıp masraflarını ödedim. Bir iş buldum ve çok çalışıyorum. Seni görmediğim için bilmiyorsun ama müdür yardımcılığına terfi etmek üzereyim. Senin için. Sana daha iyi olabileceğimi göstermek için."

Daha iyiydi. İkimizin de istediği buydu. Yapacak işlerimiz vardı ve bir şekilde onu ayağa kaldırmak beni de oyunumu yükseltmeye zorladı. Biliyordum.

Tiffany çabalıyordu ama yakında yirmi bir yaşına basacaktı. Bunun da bir parçası olduğunu düşünmüştüm, yaşlanmak, olgunlaşmak. Tüm bunların benim için olabileceğini düşünmemiştim. "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Neden ne?" Sesi öfkeliydi.

"Neden ben?" Bunu söyler söylemez, ilk ziyaretinden beri bilmek istediğimi fark ettim, ama bunu ona söylemek sadece onu uzaklaştıracaktı ve o zaman birine ihtiyacım vardı. "Neden gidip ev sahibimle işleri hallettin ve benimle ilgilendin ve neden hala buralara geliyorsun?"

Sesli bir şekilde yutkundu ve ellerini kucağına çekti. "Çünkü ihtiyaç duyulduğunu hissetmek güzel."

Asıl soru şuydu: Kimin kime ihtiyacı vardı? "Öyle demek istemedim," dedim. "Sen yapmasaydın kimin yapacağından emin değilim. Yaptığın için memnunum. Burada olduğun için mutluyum."

"Biliyorum." Yüz ifadesi yumuşadı. Biliyordu. Bu onda her zaman hoşuma giden şeylerden biriydi. Bazen kendine güveni sarsılıyordu ama yine de öyleymiş gibi davranması hoşuma gidiyordu.

"Sadece nedenini anladığımdan emin değilim." "Bildiğimi sanmıyorum."

"Ve bence biliyorsun." Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum ama onu başka bir kancaya takmak için bu kancadan kurtulmasına izin verdim. "Hiç seviştin mi?"

Tam bu sırada, komiser megafonunu açtı. "Toparlanmaya başlayın."

Aynı sorunun daha önce burada başka mahkumlar tarafından da sorulduğunu duymuştum. Kızlarını korkunç şeylerle suçlayan erkeklerle ilgili pek çok hikâye vardı.

Tiffany tepki vermedi, ki bu bana anlatılanlara ve gördüklerime göre normal bir durum değildi. "Hayır," dedi basitçe.

Ona inanmak istedim ama bu pek mümkün görünmüyordu. Gözlerinin içine baktım. "Yapmış olsaydın anlardım, sadece bana gerçeği söyle. Eğer buradan seninle birlikte çıkarsam, bu bizim için temiz bir sayfa olur."

"Temiz bir sayfa açmak istemiyorum," dedi. "Bana karşı iyiydin. Bunu silmek istemiyorum. Başka kimseyle birlikte olmadım."

"Ama olabilirdin."

"Elbette." Elbisesinin kolunu düzeltti. "Bunu birçok kez düşündüm. Fırsatlarım oldu."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Sanırım bana inanmayacaksınız ama ben aldatan biri değilim. Bence bu gerçekten alçakça."

"Neden sana inanmayayım ki?"

"Belki de benim, bilirsin, sürtük olduğumu düşünüyorsun." Bunu hiç çekinmeden, dümdüz söyledi. "Ve tamam, senden önce de bazı erkeklerle birlikte oldum ama bu beni yalancı yapmaz."

Bana haddimi bildirmişti ve haklıydı. "Tamam, o zaman bana bundan hemen önce ne düşündüğünü söyle. Neden ben?"

Yine gözleri kaydı, biraz uzaklaştı. Cevap vermekten kaçınıyordu, sanki söylemek onun için zordu. "Bak," dedi. "Bununla gurur duymuyorum ama adliyede Dexter bana eşyalarının olduğu çantayı, evinin ve kamyonetinin anahtarlarını verdiğinde çok kızmıştım. Onca insan varken neden benim bunlarla ne yapacağımı bileceğimi düşündüğünü anlamamıştım. Ama kızmamın asıl nedeni korkmuş olmamdı. Hiç kimse bana bu kadar güvenmemişti. Hayatın o çantanın içindeydi. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Her şeyi berbat edeceğimden emindim."

O anda ona sarılabılırdim. Söylediğini duyduğum en dürüst şey olabilirdi. Korkmuştu. Bu konuda yalnız olduğunu mu düşünüyordu? Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. "Yapmadın," dedim. "Üstesinden geldin."

"Her şeyle ilgilenmesi için babama vermek istedim. O bu tür işlerde iyidir. Muhtemelen seni kira kontratından tamamen çıkarırdı." Sanki ojesini inceliyormuş gibi ellerini masanın üzerine yaydı. Yine de düşündüğünü görebiliyordum. "Ama sonra senin ne kadar iyi

kampta spagetti yediğimiz o gece benim için önemliydi. Benim için o güzel akşam yemeğini ayarlamıştın ve bana kendimi, ne bileyim, senin için önemliymişim gibi hissettirmiştin. Bu yüzden çekip gitmek istesem de bunu çözmeye karar verdim."

Kamptaki o gece sanki bir ömür önceymiş gibi geldi. Bana Bucky'yi ve o piçin boğazını nasıl sıkamak istediğimi düşündürdü. Tiffany iyi bir gösteri yapmıştı ama ilk günden beri onun numarasını biliyordum. Eğer ona gerçekte olduğu gibi özel olduğunu hissettiren ilk erkek bensem, o zaman belki de hâlâ burada oturuyor olması o kadar da uzak bir ihtimal değildi.

Bu, benimle neye bulaşacağı konusunda uyarılmayı hak etmediği anlamına gelmiyordu. Eğer bir şey varsa, bunu ona borçluydum.

Yanımızdaki masada oturan aile ayağa kalktı ve kucaklaştı. Zaman dolmuştu. "O zamanlar olduğum kişi değilim."

"Evet, öylesin."

Ben görmedim. Daha fazlasını görmüştüm. Daha fazlasını biliyordum. Hiçbiri iyi değildi. Tiffany'nin yanına taşınmak ona güvenmek demekti. Ona güvenmek. On sekiz yaşında teyzemden ayrıldığımdan beri bunu yapmamıştım. Tiffany'nin kolay kolay korkmayacağını bilmem gerekiyordu. "Çok uzun süre yalnız kaldığımda ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu.

"Sikişmek. Hoş bir şekilde değil." Tepkisini kontrol etmek için durakladım. Biraz pembeleşti ama geri adım atmadı. "Buradan çıktığımda baban gibi Country Club Man oynayamayacağım. Golf oynayamayacağım, brunch yapamayacağım, yelkene gidemeyeceğim ya da arkadaşların ne bok yiyorsa onu yapamayacağım. Zor olacak. Temel ihtiyaçlar için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum; barınak, yemek, iş."

Başını salladı. "Yardım edebilirim."

"Sana bir çıkış veriyorum." Bundan önce hiçbir şeyim yoktu ama en azından bir geleceğim vardı. Şimdi sahip olduğum tek şey bir geçmiş ve bir sicildi. "Bunu kabul etmelisin."

"Bana ne kadar çok söylersen, o kadar az istiyorum."

Kulağa doğru geliyordu. Tiffany umutlu görünüyordu. Hatta belki de mutluydu. On üç ay önce bir gece ona hissettirdiklerim yüzünden burada oturuyordu. O zamandan beri kendisi için de iyi şeyler yapmıştı, yani o kız

olabilirdi.

Öyle olmasını bekliyordum. Son zamanlarda pek doğru bir şey yapmamıştım ama bu iyi hissettirdi. Tiffany onunla tanıştığımda kendini kaybetmişti ve şimdi çaba sarf ediyordu. Birine yardım etmişim ve varlığımın pek çok insan için işleri daha da kötüleştirdiğini hissettikten sonra, bu bende denemeye devam etme isteği uyandırdı. Buradan çıkmak için. Artık polis gücüne katılıp insanların hayatlarını istediğim gibi iyileştiremezdim ama Tiffany, en azından yardım edebilirdim.

İlk defa durumum üzerinde gerçek bir gücüm olduğunu hissettiğimi hatırlıyorum. Bana hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımı sormuştu ve ben uğramamıştım.

"Gary'ye hücreden çıktığımı haber verir misin?" Ayağa kalkarak sordum. "Onunla bir şey hakkında konuşmam gerek."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"İş." Kısmen doğrudu. Yaşayacak bir yer konusunda endişelenmem gerekmiyorsa, bu bir sonraki en önemli şeye, yani paraya odaklanabileceğim anlamına geliyordu. Eski ekibimde birlikte çalıştığım adamlardan birkaçı eski mahkûmdu. Gary'nin inşaat işinde tanıdıkları olabilir. Ama izolasyona girdiğimden beri kafamda bazı sorular büyüyordu. Buraya nasıl gelmişim? Tutuklanmamda kötü zamanlamadan fazlası var mıydı? İşin içinde başka biri var mıydı? Kampın müdürü olarak Gary herkesten daha çok şey biliyor olabilirdi.

"Onu çoktan aradım. Gelecek hafta geliyor." Başını eğdi. "*Onun* yanına taşınmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Onu çok az tanıyorum," dedim. Gary beni birkaç kez ziyarete gelmişti ve onu iyi bir arkadaş olarak görüyordum ama başka pek bir şeyiniz olmadığında bunu yapmak kolaydı. Ondan bir suçluyu barındırmanın getirdiği tüm zorluklara katlanmasını isteyecek değildim. "Zaten teklif etmedi."

"Oh. Güzel," dedi. "Çünkü benim evim çok büyük olmayacak ama burayı kendimize ait hale getirebileceğimizi biliyorum. Orayı bir yuva haline getirebiliriz."

Evim. Maddy öldüğünden beri bir evim olmamıştı. Artık bu kelimenin anlamını bile bilmiyordum.

Ama yine de kalacak bir yere ihtiyacım vardı ve bir süre Tiffany ile yaşayabilirdim.

LAKE, 1995

AP Tarih hiç bu kadar sıkıcı olmamıştı ve bu çok şey ifade ediyordu.

Kapının üstündeki saatin saniye ibresi

Progress, herkesin kaplumbağa dediği ama aslında bir kaplumbağa olan sınıf hayvanı. Bay Caws o kadar monotondur ki, her şeyi, hatta bazı günler kalbimdeki ağrıyı bile susturabilirdi. Ama bugün değil. Bugün göğsüm amansızca, inatçı bir şekilde ağrıyordu ... ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Vickie masama doğru eğildi ve fısıldadı, "Okuldan sonra Starbucks'a gidelim. Şu yeni Frappuccino şeyini denemek istiyorum."

"Yapamam."

"Dairy Queen?"

"Pazartesi günü beni bugün eve bırakabilir misin diye sormuştum." Kurşun kalemimi iki ucundan tuttum ve kırma isteğimle savaştım. "Götürebileceğini söylemiştin."

"Şey, tabii. **T a k ı l m a k t a n** bahsediyorsun sanmıştım. Ben senin şoförün falan değilim."

"Biliyorum ama gerçekten doğruca eve gitmem gerekiyor."

Gözlerini kaydırarak sınıfın ön tarafını kontrol etti. Bay Caws sırtı bize dönük bir şekilde konuşmaya devam edince, "Nasıl olur?" diye sordu.

"Bu akşam ailece yemek yiyeceğiz."

"Yani? Bunu zaten her hafta yapıyorsun. Bugün neden önemli?"

Bugün neden önemliydi? Açıkçası hiçbir şey hakkında hiçbir fikri yoktu. Yani, aslında bugünden ona ya da başka birine *bahsetmemiştim*. Çok kişisel, çok çığ geliyordu. Günlük sohbetlerde rastgele açabileceğim bir konu değildi. Bunu düşünmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Gözlerimi öğretmenden ayırmadım. "Misafirimiz var."

Vickie'nin nefesi kesildi. "Bugün-"

Bay Caws konuşmayı bırakıp bize baktı. "Kızlar," diye uyardı.

"Özür dilerim Bay Caws," diye cevap verdik ikimiz de.

Beyaz tahtaya yazmak için arkasını döndü.

"Tiffany'nin erkek arkadaşı bu hafta hapisten çıkıyor, değil mi?" Vickie fısıldadı.

Tik tak. Tik tak. Yemin ederim, zaman ilerlemiyordu. Saat bozulmuş olmalıydı.

Şimdiye kadar Tiffany, Manning'i almak için yola çıkmış olmalıydı. Ben olmak isterdim. Keşke okulu asmaktan korkmasaydım. Keşke ehliyetim olsaydı. Tiffany'nin beni Manning'in kamyonuna binerken yakalamamasını ve hem şüphelenmek için bir neden hem de üzerimde bir koz bulmasını isterdim. "Onun erkek arkadaşı değil," dedim.

"Onun hakkında konuşurken kesinlikle öyle görünüyor."

"Ama değil. Tiffany hayal görüyor." Her şeyi abartırdı. Ona sadece tuzağa düştüğü için sahipti. Bana cevap yazma zahmetine girmemiş olsa da Manning'in beni unutmayacağını biliyordum. Bana dokunma şeklini -sadece birkaç saniyeliğine bile olsa- ellerinde hissedebiliyordum. Beni istiyordu. Bana değer veriyordu. Bir süre ayrı kaldık diye bu duygular yok olmadı.

Hatta bu arzu daha da güçlendi.

Tik tak. Tik tak. Okulun bitmesine daha beş dakika vardı. Manning'in kapımıza gelmesine dört saat vardı. Akşam yemeği annemin fikriydi, babam benim önümde "lanet olası aptal" demişti, bu da gerçekten kızgın olduğu anlamına geliyordu. Sonunda pes etti. Tiffany'ye değil, anneme. Manning'in yokluğunda, Tiffany

Manning ve benim hakkımdaki gerçeği açıklamadan annemi masum olduğuna ikna etti. Babam buna inanmadı. Manning *bizim* evimize davetsiz girmişti, neden başkasınıninkine girmesin ki? Ama annem bunu duymak istemedi. Adam işlemediği bir suç yüzünden hapse atılmıştı ve bizden başka eve gelebileceği bir ailesi yoktu. Evde pişmiş bir yemeği hak ediyordu.

Tiffany de öyle düşünüyordu, her ne kadar kendi evi olsa ve ona kendi mutfağında yemek pişirebilse de, nasıl yapılacağını bilmiyordu. Benim oyum olmasa bile babam sayıca üstündü.

Bugün yüzüncü kez, zil çalar çalmaz yapmayı planladığım her şeyi gözden geçirdim.

Sinirlerimi yatıştırmak için uzun bir koşuya çıkacağım.

Annemin Manning'in ağızına koyabileceği en iyi yemeği yapmasına yardım et. Kendimi güzelleştirmek. Gerçekten güzel.

Tüm bunlar Manning eve varana kadar beni meşgul edecekti. *Bir şeyler yapmam* gerekiyordu, burada oturup *düşünmem* değil. Uzun zamandır Manning için iyi bir şey yapmamıştım. Sadece başını belaya sokmuş, hayatına ve geleceğine zarar vermiştim. Ona harika bir şey sunmak istiyordum, tıpkı ona Göl Spesiyali, canavar sandviçimi yaptığım zamanki gibi.

Manning'e artık çocuk olmadığımı göstermeliydim. Daha fazla hata yapmayacağımı. Yaşlanmıştım, akıllanmıştım ve göğüslerim büyümüştü. Bunu kaçıramazdı.

Bay Caws saati kontrol etti. "Hâlâ beş dakikamız var."

Tanrım. Ne, zaman geriye mi gidiyordu? "Hadi biraz sessiz okuma yapalım," dedi.

1995'te zaman garipti. Tiffany sonunda ağızındaki baklayı çıkardığından beri beni farklı şekillerde öldürüyordu - Manning bugün, yirmi üç Ocak'ta eve dönüyordu. Cezasının üzerinden bir yıl beş ay geçmişti ve Manning dışarıda olacaktı. Zaman tam o anda durmuştu ve o zamandan beri sürünerek ilerliyordu.

Aralık ayı normal bir şekilde geçmişti ama Ocak ayı neredeyse bitmek üzereydi ve USC'den hâlâ haber alamamıştık. Babamın paniği beni de panikletti. Paketlerin Mart ayından önce gelmesi standart değildi ama babam erken kabul edilmemem için bir neden göremiyordu. Birçok arkadaşım ülkenin dört bir yanındaki okullardan haber almıştı. Mona'nın annesi İngilizce dersinin ortasında gelip kızının masasına kocaman bir zarf bırakmıştı. Vinny Horton cılız, gözlüklü bir inekti ama oyun kurucunun Stanford'a futbol bursuyla kabul edildiğini, Vinny'nin ise reddedildiğini öğrendiğinde yumruğunu duvara vurmuştu. Üniversite herkesin dünyasıydı. *Benim dünyamdı*. Posta kutusunda bir paket olmadan geçen her gün, babamı hayal kırıklığına uğratiyordum.

Ve şimdi, bugün, zaman beni yine hayal kırıklığına uğratiyordu. Manning'i görmek için tam dört saat beklemek bir yana, burada iki dakika daha oturmaya dayanabileceğimden emin değildim. Onun geleceğini bilmek işkencenin en iyisiydi. Jansport'umu topladım ve saate baktım.

Vickie kaleminin silgisini masasına vurdu. "Çoğu okulda Sevgililer Günü için Sadie Hawkins dansı yapılıyor mu? Biz neden yapmıyoruz?"

Bay Caws başını kaldırdı. "Kızlar. Bana tekrar söyletmeyin."

Vickie spiral ciltli not defterini açtı ve ameliyat yapan bir doktor konsantrasyonuyla bir şeyler karaladı. Sayfayı hızla yırttı, sessiz bir sınıfta bunu yapmanın tek yolu buydu, ama Bay Caws yine de başını kaldırıp baktı. Vickie ellerini kucağına koydu ve Bay Caws kâğıtlara not vermeye dönene kadar notu ustalıkla kareler halinde katladı. Bana uzattı.

Eminim Corbin sana Sevgililer Günü için çiçek göndermiştir. Tamamen ezik olmamak için bir sevgiliye ihtiyacım var. Belki gidebiliriz-

Notu toparladım. Neden bahsediyordu ki? Notu, bu sınıf, bu masa, Saratoga Savaşı çok önemsiz görünüyordu. Vickie dehşete düşmüş görünüyordu. Zil çaldı ve ben sandalyemden fırladım.

"Senin olayın ne?" Vickie sordu. "Sanırsın ki Corbin yemeğe geliyor, bir suçlu değil."

"Anlamıyorsun," dedim çantamı omzuma atarken. "Anlamıyorsun işte. Tamamen aptalsın."

Koridorda Vickie dosyasını kolunun altına sıkıştırdı. "Haklısın, bilmiyorum. Ama seni eve bırakmayacağımı anlıyorum. Kendi aracını bul," dedi ve uzaklaştı.

"Hayır, Vickie, bekle." Koridor öğrencilerle dolmuştu. Tarih kitabımı göğsüme bastırdım ve ilerlemek için elimden geleni yaptım. "Özür dilerim," dedim ona yetişip uzun adımlarına ayak uydururken. "İsteyerek yapmadım-"

Fizik dersinden çıkan Val'e neredeyse kafa üstü çarpıyordum. "Hey," dedi.

Son anda Vickie'nin dirseğini tuttum ve o da arkasını döndü. "Cidden, Lake. Son zamanlarda tam bir sürtük gibi davranıyorsun."

"*Vay canına*," dedi Val. "Tamamen yersiz."

Koridorun ortasında durunca sınıf arkadaşlarımız etrafımıza dağılmak zorunda kaldı. "Haklısınız, öyle," dedim. "Çok fazla baskı altındaydım."

"Ben de öyle," dedi Vickie. "Sırf iyi bir üniversiteye gidiyorsun diye başka kimsenin hayatının önemli olmadığını düşünüyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Kolunu geri çekti. "Bunun geri kalanımız için nasıl olduğunu sormadın bile."

"Bu doğru değil. UNLV'ye gidip iletişim okumak istiyorsun. Bilmemiz gereken başka ne var?"

"Bilmiyorum. Belki de giremeyeceğim. Ayrıca yedek olarak on okula daha başvurdum."

"*On mu?*" Bağırđım ve insanların bize bakmasına neden oldum.

"Evet, on. Bu tamamen normal, Lake. *Bir tanesine* başvuran tek kişi sensin."

Çünkü sadece bir tanesine *gidebiliyordum*. Diğer okulları düşünerek bile kendimi uğursuzluğa sürüklemeyecektim. Val'e baktım, ona kaç okula başvurduğunu hiç sormadığım için şaşırmıştım. "Peki ya sen?"

Dudaklarını büktü. "Beş ya da altı," dedi. "Saymayı unuttum." "Hangileri?" Onlara sordum.

Otoparka doğru giderken, ikisi birlikte başvurdukları on beş okulu sıraladılar. Ben başvurular yüzünden hasta olurken, onların sesi gerçekten *heyecanlıydı*. Seçenekleri vardı. Gelecekleri açıktı. Şu an itibariyle ikisinin de yaz sonunda hangi şehre taşınacaklarına dair bir fikirleri yoktu. Benim planımda gizemli hiçbir şey yoktu. Bu sürecin hiçbirini beni sersemletmemişti. Göğsüme bir filin oturmasıyla aynı hissi veriyordu, hiçbir şey duymadıkça daha da ağırlaşıyordu.

Onlar San Diego Üniversitesi, San Diego Eyalet Üniversitesi ve California San Diego Üniversitesi arasındaki farkları tartışırken, ben de Corbin'le NYU hakkında yaptığımız benzer konuşmaları düşündüm. Bunca zaman, sadece onun olduğu yerde olmamı istediğini düşünmüştüm. Okulu bırakıp tamamen farklı bir yere taşınmayı ciddi olarak düşünmemiştim.

"Lake?" Val güneş gözlüklerini indirip gözlerini kısarak bana baktı. "Ne?"

"Başka nereye başvuracağınızı sorduk."

"Başka nerede?" Kendimi bir Trojan'dan başka bir şey olarak görebilir miydim? Kendimi bildim bileli televizyonda USC'nin futbol, basketbol ya da beyzbol maçları yayınlanırdı. Büyük maçlar sırasında evin dışına astığımız bayraklarımız vardı. Babam Tiffany'nin oraya gitmemesinden nefret ederdi ve hatta anneme USC'ye gitmediği için kızdığından şüpheleniyordum ki bu hiç mantıklı değildi çünkü annem üniversiteden mezun olana kadar tanışmamışlardı. Diğer okullar hakkında soru sorma düşüncesi bile göğsümü daraltıyordu.

Val yüzümü incelerken kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?" "Babası bunu asla kabul etmezdi," diye açıkladı Vickie. "Babası onu bir çok baskı var."

"Evet, farkındayım," dedi Val. "Gözlerim ve kulaklarım var."

"Aylardır tek konuştuğu USC," dedim, sesim çok uzaklardan geliyordu. "Hayatım için." Bu son zamanlarda birkaç kez başıma gelmişti, göğsümdeki bu panik yükselişi. USC hakkında çok düşündüm, ama ayrıntıları, her şeyin ters gidebileceği yolları gerçekten düşünmeye başladığımda nefesim daraldı. Ya yeterli değilse? Tüm o gönüllülük, çalışma, sıkı SAT hazırlığı ve mükemmele yakın puan. Ya mektubum hiç gelmediyse? Ya geldiyse ve dersler o kadar zordu ki ilk sömestrde sınıfta kaldıysam? Babam bana Tiffany'ye baktığı gibi uzaktan bakmaya başlar mıydı, sanki bir şekilde yanlışlıkla onun huzuruna çıkmış gibi?

"Bunu bilmek zorunda değil," dedi Val. "Ona söylemeden de başvurabilirsin."

Vickie heyecanla, "Benim adresimi kullanabilirsin," dedi.

"Tiffany'yi kullanacağı *kesin*," dedi Val. "O onun kız kardeşi."

Garip bir şekilde, tartışmaları beni biraz sakinleştirdi. Kendime seçenekler sunmak, hayatıma biraz *bilinmezlik* katmak bir suç değildi. Elbette babam bunu görecekti ... ama ya görmezse? Başka bir yere başvurmak istesem ve o da hayır dese, bunun peşinden gitmek ona karşı gelmek olurdu. Ama ya ona hayır deme *şansını* hiç vermezsem...?

Son birkaç ayla ilgili bilmediği başka şeyler de vardı - piyanodan nefret ettiğim için piyanoya gitmeyi nasıl bıraktığım gibi ve bu zaten başvurumda vardı, kimin umurundaydı? Ya da annesi evde yokken birkaç kez geceyi Val'de geçirdiğimi, böylece Val'le gece yarısına kadar tahta kaldırımda kalabildiğimizi ya da onun kanepesinde şarap içip *Party of Five*'i izleyebildiğimizi.

Aileme yalan söylemek istememiştim ama Val geçerli bir argüman sunmuştu. "Nasıl olsa yakında kendi başına kalacaksın," demişti. "Eğer yavaş yavaş başlamazsan, üniversite başladığında çıldıracaksın ve sonunda kendini kontrol edemediğin için okulu bırakmak zorunda kalacaksın."

Bana mantıklı gelmişti ama babama gelmeyeceğini biliyordum, bu yüzden arkasından iş çevirdim.

Sanırım bu da aynı şeydi. Tatilden önce bir şehir kulübünde yoğurt ve smoothie servisi yapan bir iş bulmuştum, bu yüzden başvurular için kullanabileceğim biraz para biriktirmiştım.

"Sanırım onu kaybettik," dedi

Val. Gözlerimi birkaç kez kıptım. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Seni bırakmamı ister misin?"

Vickie'nin yüzü kızardı. "Ona bir tane vereceğimi söyledim zaten."

"Eve gidiyorum." Val dirseğini çekti. "Gel hadi."

"Emin misiniz?" Vickie sordu. "İşler tuhaflaşır diye akşam yemeğine kalabilirim."

"Tuhaf mı?" Val çekmeyi bıraktı. "Neden? Yemekte ne var?" Vickie, "Altı buçuk santimlik lezzetli erkek eti," dedi.

Ona doğru baktım. "Onu hiç görmedin bile."

Omuz silkti. "Söylentiler duydum. Tiffany en *azından* o boyda olduğunu ve Toskana manzarasında ata biniyormuş gibi görüldüğünü söyledi. İtalyan bir model gibi."

"Bekle, Tiffany'nin erkek arkadaşı mı geliyor?" Val ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak sordu.

Vickie'ye sinirlenerek burnumu kırıştırdım. Gerçekten önemli olan bir konuda kaba ve küstah davranıyordu. Manning yakışıklı bir yüzden çok daha fazlasıydı. "Hangi İtalyan modelleri tanıyorsun ki?"

Val, "*Lütfen* akşam yemeğine gelmeme izin verin," dedi.

"Hayır," dedim. O anda ikisinden de nefret ediyordum, bir yıldan uzun süredir acı çektiğim bir şeyi hafife aldıkları için. "Bu o tür bir yemek değil. Bu aile için."

"Evet," dedi Val ve beni 1979 model üstü açık Beetle'ına doğru itmeye devam etti. "Yalnızca aileler için, hadi git Vickie."

Vickie kaşlarını çatarak gidişimizi izledi. "Peki. Zaten yapacak daha iyi işlerim var."

Val'in gürültülü bir arabası vardı, sokağın aşağısından bile duyulurdu. Babam ondan nefret eder, evimizin önündeki sokakta yağ lekeleri bıraktığını söylerdi. Tüm mantığa göre, ondan da nefret etmeliydi. Garaj yolumuzda kaykay yapmasından, açık kıyafetler giymesinden ve Mustang'ine uygun kırmızı ruj süren bekar, havai annesinden. Yine de Val'le birkaç kez karşılaşmış ve ona "zeki bir kız" demişti, o kadar. Bu ondan hoşlandığı anlamına geliyordu. Arkadaşlarım hakkında nadiren gönüllü olurdu.

Val ve ben yuvarlanarak eve girdik. Sırt çantamı mutfak tezgahının üzerine attım ve buzdolabını açtım.

"Lake?" Annem üst kattan seslendi. "Sen misin?"

"Ve ben, Bayan Kaplan," diye seslendi Val.

"Oh, merhaba, Val." Annem hafif bir sırıtışla aşağı indi, gri bir etek ve bluz giymişti. "Siz kızlar ne yapıyorsunuz?"

"Yemeğe ne zaman başlıyorsun?" Val'e bir Yoo-hoo uzatarak sordum.

Annem saatine baktı. "Şu anda göstermem gereken bir ev var, sonra döneceğim. Muhtemelen beş gibi. Tiffany erken yemek istiyor çünkü Manning'in yorgun olacağını düşünüyor. Hapishanede fazla uyuyamıyorlar mı? Sanırım öyle. Başka ne yapıyorlar?"

Val anneme boş boş baktı ve benim yüz ifadem de aynı olduğunu hayal ettim. Bunu bu kadar rahat söylediğini duymak garipti. Kütüphanede hapishane hakkında bilgi aramaya çalıştım. İş, egzersiz ve hatta televizyon gibi yapılacak şeyler vardı ama bu deneyim hakkında bir şey anladığımı düşünecek kadar saf değildim.

"Ben koşuya çıkıyorum," dedim. "Bu gece için almam gereken başka bir şey var mı? Eve dönerken alabilirim."

Annem gülümsedi ve saçımı düzeltmek için yanıma geldi. "Bu hafta her gün bana bunu sordun. Her şey hazır. Rahatsız olma. Manning'in tüm bunlardan önce olduğu gibi iyi bir genç adam olduğuna eminim. Onu bir suçlu olarak değil, bir insan olarak görmeye çalış."

Tabii ki aynı olmayacaktı. *Değildim* ve onun yaşadıklarının bir kısmını bile yaşamamıştım.

"Koşunun tadını çıkar. Aşırıya kaçma, tamam mı?" Mutfaktan çıkarken annem Val'in omzunu okşadı. "Seni gördüğüme sevindim tatlım."

Val ve ben üst kattaki yatak odama çıktık. Şifonyerimde, koşu kıyafetlerimin olduğu çekmeceyi açtım.

"Aşırıya kaçmakla neyi kastediyor?" Val sordu.

"Bilmiyorum." Bir çift koşu şortunu elime aldım. "Son zamanlarda bunu çok söylüyor. Şükran Günü'nde koştuğum için çok endişeliydi. Ve Noel arifesinde. Ve Noel'de. Sanki tatil, egzersiz yapmamak için bir bahane mi?"

"Şey," dedi Val, "*öyle sayılır*" der *gibi* bir ses tonuyla.

Koşmam gerekiyordu. Bu noktada gerçekten bir seçim değildi. Bir günü kaçırdığımda, baskı beni yakaladı. Sınav sonuçları ve üniversite başvuruları, USC ve müfredat dışı dersler. Sadece baskı değil, hatalarım da. Düşünmemem gereken şeyleri düşünmeye başladım, Manning'le kampa giderken otobüste üniversite dersleri ve yaklaşan kanun uygulayıcı kariyeri hakkında konuşmak gibi mutluluktan üzüntüye dönüşen anılar. Diğerleri aklımdan çıkmıyordu - Manning'in kelepçelenerek götürülmesi, çünkü benimle bir gece yalnız kalmak istediği gibi çılgınca bir fikre kapılmıştım. Turuncu tulumu. Yargıcın onu bizden uzaklaştırma emri. Mahkeme salonu BMW'nin yan aynasında küçülüyordu. Görüntüleri silmek için ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırdım.

Bak ne yaptın, Lake.

"Hey," dedi Val. "Neyin var?"

Ona doğru döndüm. Yatağımda uzanıyordu, Birdy çıplak koltuk altında dalgın dalgın mavi kürkünü karıştırıyordu. "Üzerine deodorant bulaştıracaksın," dedim kaşlarımı çatarak.

"O aldırılmaz." Dudaklarını pelüş hayvana doğru büzdü ve mırıldandı, "Öyle mi Booby?"

"Ben *Birdy*."

Oyuncağı altından çıkardı ve yatak örtüsü boyunca gezdirdi. "Yine de ona Booby adını vermeliydin."

"Neden?"

"Çünkü o öyle biri. Mavi ayaklı bir sümsük kuşu." "O bir pelikan."

"Bu bir pelikan değil." Val bana bön bön baktı. "Bunu bilmen gerekirdi. Sen sahil kenarında büyüdün."

Kalbim göğsümde çarptı. Bu doğru olamazdı. O her zaman bir pelikandı ve bu öylece değişmezdi. "Neden böyle söyledin?" diye sordum.

"Kanıt A." Kafasına vurdu. "Ben işe yaramaz bilgilerle dolu bir kara deliğim." Bu doğrudu. Val her zaman kışından rastgele gerçekler çıkarırdı. "Ama öyle olmasaydım bile, kanıt B'ye bakın. Mavi ayaklar." Bana Birdy'nin aslında gagası gibi mavi olan perdeli ayaklarını gösterdi. Çocuklar için tasarlandığı için renkli olduğunu düşünmüştüm. "Ayrıca etiketinde 'Mavi Ayaklı Booby' yazıyor."

Gözlerim yorganın üzerine düştü. O gece panayırda gözümün önündekini bile göremeyecek kadar kör müydüm? Belki de Manning'in bu geceyi iple çektiğini düşünerek kendimi kandırıyordum. Ya kaybettikleri için beni suçluyorsa? Tiffany kesinlikle suçluyordu. Ya beni gördüğüne hiç sevinmediyse? Mektuplarıma hiç cevap vermemesinin, arama zahmetine bile girmemesinin başka bir açıklaması var mıydı?

Bu şekilde düşünemezdim.

Bu gece yanlış gitmeyecekti. Manning beni görecekti ve tıpkı o ilk günkü gibi birbirimize çekilecektik. Gerçeği söylemeden bilecektik -Manning ben on sekiz yaşına gelene kadar yapması gerekeni yapıyordu. O zamana kadar başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Val birden önümde durdu, omuzlarım ellerinin arasındaydı. "*Hel-lo?* Neyin var?"

Başımı salladım ve düşüncelerimden arındım. "Bir şey yok."

"Hiçbir şey değil. Seninle tanıştığım günden beri üzülüyorsun ve artık bunu yanına bırakmayacağım. Bu pelikana dönüşmüş sümsük kuşu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Ağzımı açamadım. Yüksek sesle söylemek çok garipti. *Kız kardeşimin erkek arkadaşım dediği bir adama aşığım.* Hikayeyi benim gibi yaşamamış olsaydınız, kulağa korkunç gelirdi. Val tanıdığım herkes kadar açık fikirliydi ve bu bile çok fazla anlayış istiyordu.

"Bir oğlanla mı ilgili?" diye sordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Hep bir çocuk hakkında. Corbin mi?" "Hayır."

"Demek başka bir çocuk daha var." Hafif bir parmak ucuyla omzuma dokunarak beni inceledi. "Neden ondan haberim yok?"

Elinden kurtuldum ve koşu ayakkabısı almak için dolabıma yöneldim. "Çünkü o bir erkek değil."

Nefes nefese kaldı. Arkam dönük olsa bile ondan dalga dalga yayılan hazzı hissedebiliyordum. "O daha mı büyük?"

"Evet."

"Corbin'den daha mı yaşlı?"

"Evet."

"Daha fazlasını bilmem gerek."

"Sana söyleyemem." Spor ayakkabılarımı bağlamak için yatağımın kenarına oturdum. "Yapabilseydim, yapardım."

"*Lütfen*. Bu çok ilginç. Üniversitede mi? Öğretmen mi? Bay mı? Caws?"

Öğürür gibi bir ses çıkardım, sonra kıkırdadım. "Sana söylemeyeceğim."

"Sana tüm sırlarımı anlatacağım." Şifonyerime yaslandı. "Hmm. Altıncı sınıfta sırama altına işedim ve kimseye söylemedim, böylece bir sonraki kişi sırama oturdu."

"Aman Tanrım, ne kadar iğrenç."

"Biliyorum." Güldü. "Pekala, işte iyi bir tane. Komik değil ama. Eski lisemde yattığım ilk adam konusunda sana karşı tamamen dürüst değildim. Sana önemli bir şey olmadığını söylemişim ama aslında ondan gerçekten hoşlanmışım."

"Bir yabancıyla olduğunu söylemiştin."

"Utanmışım. Sonra benimle konuşmayı kesti ve dedikodular yayıldı."

Arada bir Val bana Tiffany'yi hatırlatırdı. Çoğunlukla sertti ama zayıf noktaları diğer insanlarınkinden daha hassastı. Val'in de babasıyla ilgili sorunları vardı, Val liseye giderken annesini terk etmişti.

Okul. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Sorun değil. Bana erkekler hakkında bazı şeyler öğretti." "Ne gibi?"

"Çoğunlukla olgunlaşmamış olmaları ... işte bu yüzden bu yaşlı adam beni heyecanlandırıyor."

"Birlikte falan değiliz."

"Birinden hoşlanıyorsun. Kimin yok ki? İyi türden bir aşk mı? Harekete geçmek isteyeceğin türden mi yoksa istemeyeceğin türden mi? Arada fark var."

"Kesinlikle birincisi."

Dolabıma doğru gitti. "Okulda hiç seksi giyinmiyorsun - dolabın üzücü - ama sanırım bu çoktan mezun olduğu için, ha?"

"Bir dolap nasıl üzgün olabilir?" "Kırmızı *bir şeyiniz* var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Belki bir spor sütyeni. Nasıl olur?"

"Hmm. Kırmızı erkekleri azdırır. Bu biyoloji gibi bir şey. Ayrıca sarışınlarda harika duruyor." Diz hizasında, bordo kadife bir etek uzattı. "Bu kırmızı sayılır ama aynı zamanda ... iğrenç."

"Ortaokuldan kalma. Goodwill'e götürecektim ama-"

"Mükemmel." Beline kadar tuttu. "Kes ve onu bir daha gördüğünde giy."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bir çift Mary Janes ya da takunya falan giyersen bacakların olur. Kendi adını unutacak."

Eteği aldım, düğmeli önünü ve erik rengini inceledim. Onu bağışlamaktan başka bir şey yapmak aklıma gelmezdi. "Tamam. Teşekkürler. Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece kendin ol."

Gözlerimi devirdim. "Evet, tamam."

"Ne? Ben ciddiym. Zeki ve güzelsin. Tüm gücü elinde tutuyorsun
-"Kız kardeşini hiç izlemedin mi?"

Moralim bozuldu. Val, Tiffany'nin etrafında sadece birkaç kez bulunmuştu ama sanırım onun cazibesini görmek için bu kadarı yeterliydi. Onu taklit etmek gibi bir alışkanlığım yoktu, hatta genetik olarak onun yaptıklarının tam tersini yapmaya yatkındım ama bu durumda Val'in mantığını anlayabiliyordum. Tiffany geçen yılı Manning'i tanımaya çalışarak geçirirken, ben burada kalmış ve ondan uzaklaşmıştım.

Val sırt çantasını aldı. "Annem için *Wings*'i kaydetmeye gitmeliyim yoksa çıldıracak. Bu adamla bir daha ne zaman görüşeceksin?"

Yüzüne karşı yalan söylemek zorunda kalmamak için arkamı döndüm. "Emin değilim. Sana haber veririm."

"K. Sonra görüşürüz."

Val'in Beetle'ı caddede gümbür gümbür ilerlerken Birdy'yi kucağıma aldım ve göğsüme bastırdım. *Neredeyse* kendimi ormandaki kamp ateşinin, Manning'in tenindeki ter ve talaşın, giysilerindeki dumanın kokusunu aldığıma inandıracaktım. Birdy ne kadar rahatlatıcı olsa da, asla gerçek olamazdı ve sadece birkaç saat içinde sahip olacağım şey buydu. Manning - büyük, güçlü ve gerçek, tam önümde.

OceanofPDF.com

MANNING

Bduvara yaslanmış, elimde sigara, Tiffany'nin arabası için park yerini izliyordum.

Bu park yerlerinin diğer tarafında birçok kez böyle durmuştum.

Duvarlar, ama bugün turuncu tulumlar, kızarmış çimler ya da çatlak beton plakalar görmedim. Sadece özgürlük.

Elimde hayatımın içindekilerle dolu plastik bir çanta vardı. Cüzdan, mağaza hesabımda kalanlar için bir çek ve iki yüz dolar kapı parası. Lake'in okunmamış mektuplarını evraklarımın arasına koymuştum. Diğer her şeyi ya Wills'e bıraktım ya da çöpe attım - babamın itirafı hariç. Mektubunu defalarca okuduğum için kağıt yıpranmıştı. Ezberlemek istedim. Hayatımda o sayfalarda yazandan daha kötü bir şey olamazdı ama aynı zamanda babamın tam tersi olmak için çalışmamı sağlayacak daha iyi bir motivasyon da olamazdı.

Tiffany gecikti. Belki de hiç gelmeyecekti. Gözlerimi kapadım, başımın arkasını tuğlaya yasladım ve ne yapacağımı, nereye gideceğimi hayal etmeye çalıştım ama tek gördüğüm Lake'ti. Kaldırımında beni bekliyordu. Her şeyi daha iyi yapmak için kollarını açmıştı. Aklımın bir köşesinde, bugün gelmesinin küçük bir ihtimal olduğunu biliyordum. Gençliğini her zaman istediğini elde etme konusundaki ısrarcılığıyla göstermişti, en azından konu ben olduğumda.

Tiffany'nin arabasını görmeden önce duydum. Köşeden hızla dönerken başımı kaldırdım, BMW'si hız tümseğinin üzerinden geçip frene bastığında gümbürdüyordu.

Bir yükleme alanına park etti ve dışarı fırladı. "Bebeğim, özgürsün!"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, sarı saçları ve uçuşan eteğiyle bana doğru koşmaya başladı. Sıçradı ve ben onu bir *oof* ile yakaladım, kollarım ona kilitlendi. Sigarama bulaşmasın diye saçlarını kenara çektim. Şampuanının kokusunu alır almaz burnumu boynuna gömdüm ve uzun, kalın bir rahatlama iç çekişiyle kendimi şaşırttım.

Bebeğim, özgürsün.

Bu kabus sona ermişti.

Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Yapmak istediğin çok şey olmalı."

Eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı ve amı kasıklarına sıcak bir şekilde bastırıyordu, aklıma gelen ilk şey seksti ama başımızı belaya sokmadan bu konuda çok fazla düşünmeme izin veremezdim. Tanrı aşkına, muhtemelen biraz daha kıpırdasa pantolonumun içine boşalacaktım. "Evet." Kıçını okşadım. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

Aşağı kaydı ve beni arabaya doğru

götürdü. Elimi açtım. "Anahtarlar."

"Araba kullanmak ister misin?" diye sordu endişeyle. "Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Yolcu koltuğuna geçme düşüncesi nişastalı, kusmuk yeşili serbest bırakma tişörtümün yakasını sıktı. Başkalarının benim üzerimde güç sahibi olmasından bıkmıştım. Bizi buradan çıkarmamamın hiçbir yolu yoktu. "Anahtarlar," diye tekrarladım ve o da anahtarları uzattı.

Araba sadece birkaç dakika boşta durduğu için bile bunaltıcıydı. Arabaya binmeden önce koltuğu sonuna kadar geriye itmek zorunda kaldım ve başım hala tavana değiyordu. Hemen tüm camları indirdim, klimayı açtım ve tüm aynaları ayarlamaya başladım.

Çok geçmeden yüzüme buz gibi bir hava çarptı. Tesisten ayrılmadan önce duş almıştım ama çoktan sıcağlamış, azmış ve terlemiştim. Bir şeylere ihtiyacım vardı; soğuk bir bira, dev bir burrito ve iyi, sağlam, beni bayıltacak kadar soğuk bir sikiş.

Dikiz aynasını tekrar kaydurdum, Lake'i arka koltukta hayal ettim, beni kapıda karşılamaya gelmiş gibi davrandım. Ama gelmemişti. Ne kadar ısrarcı olabileceğini bildiğimden, belki de bu aramızdaki ilişkiyi kabul ettiği anlamına geliyordu. Buna sevindim. Çok kırılıyordu, küçük bir kuş gibi. Benim küçük kuşum. Onu buralarda istemiyordum. Yine de düşünmeden edemiyordum, gelmemişti.

"Manning," dedi Tiffany nazikçe.

Kendime geldim ve ona baktım. "Öyle mi?"

"Araba sürebilecek durumda olduğuna emin misin? Beş dakikadır orada oturmuş ön camdan dışarı bakıyorsun."

"Evet." *Lake'i düşünme*. Böyle değil, kendimi biraz gergin hissederken. Burnumun kenarını ovuşturdum. "Uzun bir yol."

"Biliyorum. Birçok kez yaptım." Burnunu kırıştırdı. "İyi olduğuna emin misin? Bir şey için durmalı mıyız? Aç mısın? İlk iş suşi yemek istiyorum. Hiç suşi yedin mi?" Durakladı. "Dinliyor musun?"

"Evet. Suşi istemiyorum. Sanırım kendimi biraz uyuşmuş hissediyorum."

"Muhtemelen bunalmışsındır. Hadi eve gidelim. Zaten yemek yememeliyiz. Akşam yemeği için annemlere gideceğiz ve iştahımız kaçabilir."

Sözcüklerini algılaması bir an aldı. Uyku, yemek, seks. Tek istediğim bunlardı. İhtiyaçlar. Başımı Tiffany'ye çevirdim. "Ne dedin?"

"Annem senin için antrikot yapıyor. Eve hoş geldin demek istedi." Lake'i tanısaydım, bu işte parmağı olurdu. Özgür bir adam olarak ilk yemeğimi Lake hazırlayacaktı. Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Neredeyse kaldırılamayacak kadar fazlaydı. "Bilmiyorum. Yarın şartlı tahliye memurumla görüşmem gerekiyor ve çok yorgunum."

"Biliyorum. Bu yüzden erken yiyoruz."

"Peki ya baban?"

Tek söylediği "Orada olacak," oldu.

"Biftek servis edilene kadar yiyebilir ve iştahımı bozmayabilirim," dedim.

"O zaman yemek için durmalı mıyız?" Tiffany kafası karışmış bir sesle sordu. "Hayır. Evinde benim eşyalarımın var mı?"

"Çoğunlukla kendi başıma hareket edebileceğim şeyler, kıyafetler gibi."

Göz kırparak pazumu sıkmak için uzandı. "Ama artık sığacağından emin değilim."

Üç saatlik bir yolculuktan sonra, temel ihtiyaçlar için bir Target'a girdik ve sonra Tiffany beni evine yönlendirdi. İki katlı, bağımsız apartmanlardan oluşan bir kompleksin girişinde palmye ağaçları sıralanıyordu. Bej renkli sıva binaların her birinin kapalı otoparkı ve kapılı bir havuza erişimi vardı.

Tiffany'nin evi zemin katta, üst komşusunun açık hava merdiveninin altındaydı. Girişin etrafında ve arka verandasının tuğla duvarının üzerinde kırmızımsı pembe begonviller büyümüştü.

Bizi daireye aldı. Kapı aralığından yeni evime baktım. Ya da en azından bir sonraki hamlemi düşünene kadar kalacağım yere.

"Güzel, değil mi?" dedi anahtarlarını kahvaltı tezgahının üzerine bırakırken. "Yani, şu anda özel bir şey yok ama düzeltiriz." Boxer, atlet, birkaç yeni giysi ve tuvalet malzemelerinden oluşan plastik Target poşetlerimle içeri girdim. Odanın ortasındaki, ön kapıyla aynı koyu kahverengi kanepenin kolunu fırçaladı, sonra mavi kırlentleri kabarttı. Televizyonu yerde duruyordu. "Birkaç dolarla uzun bir yol kat edebilirim. Yine de seni beklemek istedim, nelerden hoşlandığını görmek için."

Daireyle ilgili çok kişisel bir şey yoktu ama benim gitmeden önceki dairemden daha büyük ve daha güzeldi. Tanrı aşkına, bir de

ikinci oda. Büyürken bile hiç boş yerimiz olmamıştı.

Her halükârda, aklımda daha önemli şeyler vardı. Çantaları mutfak masasının üzerine koydum ve Tiffany'ye döndüm. Yapmak istediğim son şey Target'a gitmekti, ama artık o da aradan çıktığına göre, yapmak istediğim ilk ve tek şey kendimi bir kadına kaptırmaktı. "Bana yatak odasını göster."

"Gel." Daireyi geçip koridorun sonundaki kapıya kadar onu takip etmemi işaret etti. Yatak iyiydi, beyaz ve kabarıktı, evimdeki ikiz yataktan iki kat daha büyüktü ve açık renkli ahşap komodinlerle çevriliydi. Bir hapishane hücresine kıyasla Tac Mahal gibiydi. Uzuvarım bunun kenarlarından sarkmazdı.

"Şimdilik beyazı seçtim," dedi, "ama buraya biraz mavi koyabileceğimizi düşündüm. Sahil gibi ama erkeksi düşünün. Belki turkuazla okyanus teması bile olabilir - Tiffany mavisini biliyorsunuz, değil mi? Tiffany's kutusunun rengi? Bu komik olurdu. Ya da bu çok kızsı olursa, yelkenlilerle denizcilik de olabilir..."

Mavi olmaz. Maviyi sevemedim. Bana sonsuz gökyüzünü, kristal berraklığındaki suyu, gölün gözlerini hatırlatıyordu. "Mavi dışında her şeyi."

Bana döndü. "Yelkenliler çocuk odası gibi bir şey, ha? Saçmalıyorum. Biraz gerginim. Bu çok garip."

"Evet, öyle." Odaya girdim ve öpmek için çenesini yukarı kaldırdım. "Merak etme. Bu kısmı olmayacak."

Yumuşadı ama elimi tuttu. "Eminim çok istiyorsundur, bu yüzden anneme erken bir akşam yemeği yiyeceğimizi söyledim. Eve gelip bütün geceyi arayı kapatarak geçirebileceğimizi düşündüm."

Bir kaşımı kaldırdım. "On yedi aydır içerideyim ve benden beklememi mi istiyorsun? Beni insanüstü mü sanıyorsun?"

Şakacı bir şekilde dudak büktü. "Sadece birkaç saat. Sanırım onları arayıp geç kalacağımızı söyleyebilirim, ama muhtemelen çoktan başlamışlardır-"

Onlar. Lake'in yemekleri. Eğer seksi ertelemeye degecek bir şey varsa, o da buydu. Onu mutfakta ilk günkü gibi hareket ederken hayal ettim.

Tanıştığımız gün, gözlerini benden alamadığı için avokadoyu biraz fazla dikkatsizce dilimliyordu. Ondan yedi yaş büyük yetişkin bir adam olan *bana* bira içmemem ve ağır makineler kullanmamam gerektiğini söylüyordu.

Tiffany'nin ağzına bir öpücük kondurdum. "Hayır, arama. Bekleyebilirim."

"Tamam. Birazdan orada olmamız gerekiyor ve muhtemelen düş almalıyız."

Biz derken beni kastediyordu. Dışarı çıktığımdan beri terliyordum. Hayır, içeri alındığımdan beri terliyordum. Yazın ortasında o mahkeme salonundan çıktığımdan beri, içeride ya da dışarıda, kışın bile sürekli sıcaktım.

Tiffany üstümü değiştirmem ve temizlenmem için beni yalnız bıraktı, ki bu iyiydi çünkü başka türlü ellerimi kendime saklayabileceğimden emin değildim. İhtiyaç içimi yakıyordu, daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık, suyu tamamen soğuğa çevirirken bile. Biriyle ten tene olmak zorundaydım. Tiffany'yle nasıl anlaştığımızı görmek istiyordum. Romantizm istese bile bunu yapabilirdim, sadece kafam patlamadan önce sevişmem gerekiyordu.

Daha fazla bekleyemezdim.

OceanofPDF.com

GÖL

I Ölçülerimi yanlış değerlendirmişim.

Tiffany'nin aynalı dolabında döndüm ve yaptığım işin sonuçlarını inceledim. Öğleden sonra. Kadife eteğime bir cetvel ve makas almıştım ama içime sinenden daha kısa çıkmıştı. Tiffany bu kadar çok bacak göstermek konusunda iki kere düşünmezdi ve Val de muhtemelen düşünmezdi. Erkekleri tanıyorlardı ve bu gece berbat edilemeyecek kadar önemliydi.

Annem bana Nordstrom'dan Tiffany'nin indirimiyle pembe bir sutyen almıştı ve "çok şirin" olduğunu düşünmüştü. Şirin olması yetmiyordu, ben de Tiffany'nin dolabının arkasında bulduğum teni sıkkan beyaz bebek tişörtünün altına giydim. Etek ucu eteğin başladığı yerde duruyordu, ikisi arasında bir deri parçası vardı.

Biftekler aşağıda marine edilirken banyo tezgahına oturdum ve bronzlaşmış bacaklarıma losyon sürdüm. Kaşlarımdaki kılları aldım ve gözeneklerimi inceledim. Ön tarafta iki araba kapısı çarpınca doğruldum. Erken gelmişlerdi. Tiffany'nin geç kalma konusundaki sicili düşünüldüğünde, bunu beklemiyordum. Ama bundan şikâyet edebilir miydim? Zıpladım ve hızla rimelimi sürdüm. Fuayeden sesler duydum. *Lanet* olsun. Bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyordum, özellikle de onun eve gelişini, onun için hazırlanmış yemek masasını görmeyi, bifteğin kokusunu almayı. Sahip olduğum tek topuklu ayakkabı Mezunlar Günü dansından kalmaydı ve ancak iki santim kadardı. Kıyafetime uymuyorlardı,

Ama annemin dolabını yağmalayacak zamanım yoktu. O kadar hızlı takmaya çalıştım ki, Manning'in mutfığa doğru ilerleyen sağlam ayak seslerini duyduğuma ikna olarak beceriksizliğimi sürdürdüm.

Ayakkabıları giydim ve merdivenlerden mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı indim. Topuklar alçaktı, ama soldakini tam olarak sabitlememiş olmalıyım, çünkü gevşedi ve son basamakta tökezleyerek girişe doğru savruldu, neredeyse yüzüstü düşüyordum. Dengeleyici bir adım attım ve kısa süre durdum.

Manning açık kapı aralığından bana baktı. Bakışları üstümden aşağıya, eteğime, bacaklarıma ve ayakkabılarıma kaydı. Çözülmüş tokada durakladı, sonra yukarı doğru ilerlemeye başladı.

Hatırladığımdan on kat daha büyüktü, en az on kat ve zaten tanıdığım en büyük adamken bu nasıl mümkün olabilirdi? Daha uzun, daha geniş, daha heybetliydi. Yıpranmış ve yorgun görünmesini beklerdim ama siyah saçları hatırladığımdan daha uzun olmasına rağmen kesilmişti ve çenesi tıraş edilmişti. Gıcır gıcır beyaz tişörtünün kollarını kıvrımış, mavi kot pantolonu ve yine yepyeni beyaz tenis ayakkabılarıyla eşleştirmişti. Kasları onu ezmiyordu ama gerçektir. Sağlamdı.

Manning vücuduma hâlâ bir parça çikolatalı pastaymış gibi bakıyordu ve bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. İnsanlar çikolatalı pastayı her zaman reddederdi ama kimse bunu *istemezdi*.

Gözlerimiz buluştu. İfadesi pürüzsüzdü ama bakışlarındaki inkar edilemez sıcaklık yüzünden yüzüm kızardı, o kadar yoğun ki neredeyse kızgın görünüyordu. Belki de öyleydi, çünkü bir elini yumruk yaptı. Sonunda beni bir çocuk olarak değil de bir kadın olarak mı görüyordu? Anlamadığım başka şeyler de vardı. Gözlerinde bir sertlik, gergin kollarında bir hayal kırıklığı. Daha yakından baktığımda, uzakta geçirdiği zamanın görünür işaretlerini gördüm - üst dudagındaki yara izi, burnunun şimdi biraz sağa doğru eğrilmiş hali.

Tiffany elinde bir şişe şarapla kapıdan içeri girdi. "Aldım. Koltuğun altına yuvarlandı." Merdivenlerin ağzından bana baktı ve

kahkahalara boğuldu. "Neden böyle giyindin?"

Tırnakları itfaiye arabası rengindeydi. "*Kırmızı erkekleri azdırır.*"

Beni alt etmişti. Yine.

"Yani *senin* gibi mi?" diye sordum. "Her zaman açık saçık şeyler giyiyorsun." Tiffany tereddüt etti. "Karanlıkta giyinmiş gibi görünüyorsun."

"Yarısı *senin*." "Kızlar," dedi annem.

İrkilerek döndüm. Annemle babamın içeri girdiğini duymamıştım. Babam çalışma odasının kapısında durmuş, onu da fark etmemiş olan Manning'e bakıyordu. Manning'in görüş alanından beni takip etti. Manning'in yüzünde gördüğüm öfkenin aynısını babamın yüzünde de gördüm ama heyecan verici bir şey yoktu.

"Git üzerine bir şeyler giy," dedi. "Şimdi."

"Kıyafet giyiyorum." Hissettiğimden daha özgüvenli görünüyordum ama bu adil değildi! İstemesem bile bana söylenen her şeyi yaptım. Bu gece için o kadar uzun süre beklemiştim ki, tam olarak on yedi ay. Bu benim zamanımdı.

Tiffany, "Çok açıksın," diye mırıldanarak annemin yanından hışımla mutfığa girdi.

"Bu bir rica değildi," dedi babam. "Yukarı çık, o saçma kıyafeti çıkar ve üzerine bir şeyler giy."

Boynumun arkası karıncalandı, sıcaklık yanaklarıma doğru süzüldü. *Aman Tanrım*. Böyle bir şey olamazdı. Babanız tarafından odanıza gönderilmekten daha çocukça bir şey olamazdı. Benim için önemli olan her şeyi mahvetmesi çok adaletsiz ve çok tipik bir davranıştı. "Hayır, artık on altı yaşında değilim," dedim Manning'e bakarak. "I-"

"*Lütfen*," dedi Manning. "Sadece yap."

Hepimiz ona döndük. Değişmemi mi istiyordu? Acı dolu sözleriyle birden kendimi bencil hissettim. Manning'in neler yaşadığı ya da benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni *görmesini* istiyordum ama bu onu incitecekse olmazdı, bu yüzden sol ayakkabımı çıkardım ve hızla üstümü değiştirerek üst kata döndüm

Böylece hiçbir şeyi kaçırmayacaktım. Düz bir tişört ve kot pantolonla, ayakkabısız olarak aşağı indim ama yine de merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Annem bir tabak siyah ve yeşil zeytin koymuştu ve iki kadeh şarap dolduruyordu. "Charles," diye seslendi ben mutfığa girerken. "Neden Manning'e bir içki hazırlamıyorsun?"

"Yapmamalıyım," dedi Manning. "Yarın şartlı tahliye memurumla buluşacağım." Ben bunun ne olduğunu merak edmeden, "Şartlı tahliye memuru" diye ekledi.

"Oh, elbette. Lake, git babana söyle boş ver. Hapishanede içebilir misin?"

Ugh. Ciddi misin? Burnumdan bir nefes çektim ve bir yandan dinlemeye çalışırken bir yandan da aceleyle mutfaktan çıktım. "Mahkûmlar alkol yapabilir eğer-"

"*Yapmak* mı?" Annem sordu.

"Buna pruno deniyor... sigara gibi değil, onu da alabilirsin-"

Kafamı babamın çalışma odasına soktum. "İçki istemiyor," dedim ve koşarak eve geri döndüm.

"En çok neyi özledin?" Ben içeri girerken annem sordu. Buzdolabına girebilmesi için önünden çekildim. "Tiffany'nin arayıp öğrenmesini sağlamalıydım, böylece burada yiyebilirdik."

Bir kadeh şarap ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle kahvaltı barında oturan Tiffany, Manning'in dikkatini çekmeye çalıştı. Mutfığın bir köşesindeki tezgâha yaslanmış, gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Ona biraz daha yaklaştım. Buraya son gelişinde sert olduğunu hatırlıyordum ama sanki tam olarak orada değilmiş gibiydi. Gardını almıştı. Bu konuda onu suçlayamazdım. O gece kamyonda olduğu gibi varlığını hissetmek için onunla yalnız kalmam gerekiyordu ve bunun ne zaman olacağını kim bilebilirdi ki?

"Pek çok şeyi kaçırdım," dedi Manning sözünü eğip bükmeden. "Halı. Parçalanmayan havlular. Mahremiyet. Ama özellikle bifttek."

Annem kızardı. Mutfaktaki adada et tepsisini kontrol ediyor, etleri marine sosunun içinde çeviriyordu. "Akşam yemeğine koyduğum için böyle söylüyorsun."

"Hayır, hanımefendi. İçerideki yemek çok afedersiniz. İyi değildi."

"Zavallı şey. Ne kadar aç olduğunu hayal bile edemiyorum."

Manning gözlerini benimkilere dikti. "Açlıktan ölüyorum."

Bana doğrudan söylediği ikinci söz olan bu kelime kalbimi sızlattı. Onun büyüklüğünde ve öneminde bir adam asla aç kalmamalıydı. O anda karar verdim; ben etrafta olduğum sürece asla aç kalmayacaktı. Bu akşamki yemeğin her ayrıntısının onun için mükemmel olacağından emin olmak için harcadığım zaman ve çabaya değerci.

Annem mırıldandı. "Bu kadar sağlıklı kalabilmen bir mucize."

Sağlıklı da denebilirdi. Manning'in daha önce şişman olduğunu hatırlamıyordum ama bir şekilde daha köşeli, sertleşmiş, çene hattı daha keskin ve kolları taştan oyulmuş görünüyordu.

"Orada ağır işçilik ve eğitim dışında kayda değeri pek bir şey yoktu," dedi.

"Okul gibi mi?" Annem sordu.

"Bazı dersler için bir adam getirdiler ama ben kendim de çok okudum." Manning yutkundu, sanki bu kadar konuşmak onun için zordu. "Bir noktada geri dönüp diplomamı tamamlamak istiyorum."

Tiffany canlandı. "Gerçekten mi?" diye sordu gülümseyerek. "Ceza adaleti için mi?" Oda sessizleşti -Tiffany yaptığı gafın farkına bile varmadı.

Manning kaşının üstünü kaşdı. "Hayır."

"Artık memurluk yapamayacak," dedi annem sessizce. "Bunu biliyordun, tatlım."

"Elbette biliyorum." Tiffany burnunu çekti. "Ben sadece polis olmanın dışında yapabileceği diğer şeyleri kastetmiştim..."

"Evet," dedi annem, "ama ne söylediğinin daha fazla farkında olmalısın..."

Onlar tartışırken Manning'in bakışları bana döndü. Acısı belli oluyordu, Acısının derinliği gözlerinden okunuyordu. Sadece bana baktığında ortaya çıktı. Bunu *ben* yaptım. Ona acı çektirdim. Davranışları

hissediyorum. İçeri girdiği günden beri sessizliği. Cevapsız mektuplarım. Kıvrılmış yumrukları ve önceki sessiz yalvarışı.

Manning bunun için beni suçladı. Bana bakışı, sanki buna dayanamıyormuş gibiydi. Benimle konuşmuyordu. Muhtemelen son bir buçuk yıldır oturup kamyonuna ya da hayatına zorla girmemiş olmamı dilemekten başka bir şey yapmamıştı.

"Özür dilerim," dedi Tiffany, anneme kızgın bir şekilde.

Manning ona döndü. "Üzülme. Benim için yol bu değildi. Hapishane tarafından sunulan bir işletme kursuna katıldım ve tesisin yeni bir kanadının inşaatının yönetimine yardımcı olmak gibi başka şeyler de yaptım. Bana çok şey öğretti."

"Ama sen zaten bir evin nasıl inşa edileceğini biliyordun," dedi Tiffany.

"Yaptım ama kendi kendime öğrendim ya da çeşitli işlerde öğrendim. İçeride, planlama, elektrik, çerçeveleme, çatı kaplama, kaynak, ahşap işleri gibi her şeye dahil olmak zorunda kaldım. SHU'dan çıktığımda birkaç ayımı mobilya üreterek geçirdim. İyi bir eğitimdi."

"Artık daha fazlasını yapabilirsin," dedim. "Bir şantiyede sorumlu olabilirsin."

Manning boğazını temizledi ama bana bakmadı. "Sakıncası yoksa biraz su alabilirim," dedi özellikle kimseye söylemeden.

Annem biftekleri ızgaraya götürürken ben de gidip buzdolabından bir bardak doldurdum. Ona suyu verir vermez başını arkaya eğdi ve içti. Boğazı çalışıyordu, güçlü ve damarlı, adem elması sallanıyordu. Yarısını bitirdiğinde koluyla ağzını sildi.

"İçerisi kötü müydü?" diye sordum. Çikolata rengi gözlerini aradım ama o içkisine bakıyordu. *Sana yaptığım şey için benden nefret mi ediyorsun?*

Tiffany şarap kadehini mutfakta yankılanan bir *çınlamayla* yere bıraktı. "Kaba olma, Lake."

Bunun ne kadar kaba olduğundan emin değildim, sormamak daha kötü görünüyordu.

Verandada yemek yedik. Ocak geceleri bunu gerektiriyordu. Ama dışarıda bile havayı gerginlik kaplamıştı. Babam mutlu değildi. Tiffany önce ona, sonra da Manning'e baktı. Manning bir duygunun yüzeye çıkmasına zar zor izin verdi. Annesi

Tiffany'nin dairesi için güvenli bir konu - dekor - seçtim, bu beni içermiyordu çünkü odamdaki bir duvardan başka hiçbir şeyi dekore etmemiştim. Ama dürüst olmak gerekirse, Manning'in takdir edeceğinden oldukça emin olduğum güzel bir duvardı. En sevdiğim albümlerden bazılarının iç kapaklarını kesmiştim ve umarım benim favorilerim Manning'in de favorileridir. Pearl Jam, Jeff Buckley, Pink Floyd. *The Dark Side of the Moon*'un albüm kapağını *The Wall*'unkinin üstüne asmıştım. Bunun ironisini ailemdeki herkes anlamamıştı ya da mizah anlayışları yoktu desek daha doğru olur.

"Planların nedir, Manning?" Babam sonunda Tiffany'nin Nordstrom'daki yanlış fiyatlı resim çerçeveleriyle ilgili bir hikayenin ortasında sözünü keserek sordu. Bazen sanki ben de orada çalışıyormuşum gibi hissediyordum, orası hakkında o kadar çok şey biliyordum ki.

"Belki bunu başka bir zaman konuşabiliriz, Charles," dedi annem. "Manning'in yemeğinin tadını çıkarmasına izin ver."

"Sorun yok." Manning yemeğini yuttu, boğazını temizledi, havuzun diğer tarafında cırcır böceklerinin cıvıltısı dışında tek ses yoktu. "Yalan söylemeyeceğim. Henüz bilmiyorum."

"Hayır mı?" Babam agresif bir şekilde etini kesti ve bıçağı tabağı sıyırdığında sıçradım. "Ama Tiffany ile yaşayacaksın."

"Evet, efendim. En azından o beni orada istediği sürece."

Tiffany bir kolunu Manning'in geniş omuzlarına atmaya çalıştı ama sadece boynuna kadar kavrayabildi. "Seni orada istiyorum, bebeğim."

O ve babam birbirlerine baktılar ama babam hemen bifteğini kesmeye odaklandı. "Peki ya iş?"

Tiffany, "Yirmi dört saattir dışarıda bile değil," dedi.

"Ve oturup düşünmekten başka yapacak bir şey bulamadığı çok zamanı oldu. o."

"İnşaat alanında bir şeyler arıyorum," dedi Manning, sesi her zamankinden daha derin. "Her şeyi kabul edeceğimi söyledim."

"Kulağa akıllıca geliyor," dedi babam. "Artık kolluk kuvvetlerinde bir şansın olacak gibi değil."

Çatalımı yere bıraktım. Babam Manning'in hatalarını göstererek onu utandırmak istiyordu ama o hataların benim hatalarım olduğunu bilmiyordu. Asıl utanan *bendim*. Manning'in geleceğini mahvetmişim, muhtemelen hala bilmediğim bir şekilde.

Manning gözüme takıldı. Sert bir ifadeyle bana baktı: "Dediğim gibi, artık bunu istemiyorum. İstemiyorum. Hem de hiç."

"Neden olmasın?" Babam sordu. "Sanırım artık biraz hayal kırıklığına uğradım." "Öyle de denebilir."

Tiffany, "Sana başka bir şey bulacağız, bebeğim," dedi.

Tiffany'ye baktım. Ben çıldırmadan önce *bebek* kelimesini kullanmayı bırakması gerekiyordu. Babamın bifttek bıçağının porselenleri sıyrmasından daha kötü bir ses çıkarıyordu.

"İçeride biraz para biriktirdim," dedi Manning. Babam etkilenmiş görünüyordu. "Bunu nasıl başardın?" Manning cevap vermedi. "Kiraya yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Bunun için endişelenme," dedi annem. "Sen sadece iş bulmaya odaklan. Elinizdekileri mülakatlar için kendinize güzel bir takım elbise almak için kullanın."

Manning ağzını kapattı, çenesi titriyordu. Bu benim için çok fazlaydı. Onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezdim. Her şeyin geçip gitmesini istedim. Zamanda geriye gitmek ve yarattığım karmaşayı geri almak. Gerçeği söylemek için ağzımı açmam işleri daha da kötüleştirecekti. Kapana kısılmıştım.

Annem masadan kalktı. "Sanırım biraz dondurmamız var. Ne dersin?"

Kimse cevap vermedi.

"Tiffany, temizlememe yardım eder misin?"

"Lake neden yapamıyor?" Tiffany sızlandı ama tabaklarını mutfığa götürdü. O herkesi bıraktığı için ben de kalktım.

"Efendim," dedi Manning, "duvarın yanına gidip sigara içsem sorun olur mu?"

Beni Manning'e geri götürdüğü için sigara kokusunu ne kadar sevsem de, onun hâlâ sigara içtiğini duymak bende bir hayal kırıklığı yarattı.

Manning'e yaptığım bileziği gardiyanlar almış olsa da, gitmeden önce söz verdiği gibi bırakacağını ummuştum.

Babam sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Evden uzak tut yeter."

Tabağımı aldım ve kirpiklerimin altından Manning'e baktım. Masada yaşanan zihinsel savaştan dolayı dikkatinin dağılmasını beklerdim ama o bana baktı. Bu bizim ilk yalnız anımızdı. Masanın etrafından dolaşıp ona doğru gittim ve başını geriye eğdi. Kızgın görünmüyordu.

-Sadece merak ettim.

Onun tabağını benimkinin üstüne koydum.

"Merhaba," dedim. "Biftek senin fikrin miydi?" diye sordu.

Beklediğim soru bu değildi. Söylenecek çok şey vardı. Gülümsedim. "Evet."

Bir kez başını salladı. Ben daha bir şey söyleyemeden, ki dilimin ucunda çok şey vardı, arka cebinden sigarasını çıkarmak için hareketlendi ve ayağa kalktı. Varlığı aniden o kadar büyük ve havada asılı kaldı ki bulaşıkları karıştırdım ve birkaç çatal düşürdüm.

Ağzının kenarına bir sigara sıkıştırdı, çatal bıçak takımını aldı ve gitmemi işaret etti. "Önden buyurun."

Götürüldüğü sabahtan beri, kamyondaki o geceden beri hiç olmadığımız kadar yakındık. Elinin şortumun üzerinde gezindiğini hatırlayınca yüzüm ısındı. Başımı eğdim ve onun yanından geçerek mutfağa gittim. Tiffany ve annem kısık sesle tartışıyorlardı ama biz içeri girince durdular.

Manning kapı aralığında durdu ve sigarasını kaldırdı. "Ben sadece ..."

"Elbette," dedi Tiffany. "Tatlı hazır olduğunda seni ararım." Karanlığın içinde kayboldu.

Tekrar yalnız kaldıklarında Tiffany anneme, "Ama babam çok kötü davranıyor," diye mızızlandı. "Manning'i korkutup kaçıracak."

"Çünkü seni önemsiyor. Senin belaya bulaşmanı istemiyor."

"Manning sorun değil. Yemin ederim. Muhtemelen *ben* onun üzerinde, onun benim üzerimde olduğundan daha kötü bir etkiye *sahibim*."

"İnan bana, buna inanıyorum," dedi annem.

Bulaşıkları lavaboya koydum, fark edilmeden sıvıştım ve dışarı çıktım. Önce Manning'in sigarasını gördüm, çalıların yanında bir iğne ucu kadar turuncu ışık vardı, sonra da sırtı duvara dönüktü. Kollarımı kavuşturarak yanına gittim, çıplak ayaklarımdaki çimenler nemliydi.

Yaklaştığımda, "Buraya ayakkabısız gelmemelisin," dedi. "Ayağını kesebilirsin."

"Ne üzerine?"

"Kim bilir."

Bu şekilde, o hala benim Manning'imdi. Aşırı korumacı, her zaman en kötüsünü düşünen. Çok fazla değişmediğini bildiğim için biraz daha rahat nefes aldım. "Yine sigara içiyorsun."

"Hiç durmadım."

"Deneyeceğini söylemiştin."

Cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Ne söyleyeceğini biliyordum. Reflection'ın önünde durduğumuz ve ondan daha iyi olmasını istediğim o sabahtan beri çok şey değişmişti. "Bileziğin hâlâ bende," dedim. "Eğer istersen."

Ayın parıltısı ve verandanın ışıkları dışında arka bahçedeki köşemiz çoğunlukla karanlıktı. Sadece onu görmeye yetecek kadar. Manning'in güzel, köşeli yüzü hatırladığımdan bile daha iyiydi ama şüphesiz daha sertti. Gözlerini eve doğru çevirdiğinde, sanki düşünüyormuş gibi köşelerinde küçük kırışıklıklar oluşuyordu. Ya da belki sadece bakıyordu. Tiffany'ye.

"Gerçekten onunla mı yaşayacaksın?" Sessizlik çok fazla olmaya başladığında sordum.

Uzun, çok uzun bir nefes çekti, sonra başını omzunun üzerinden çevirip dumanı dışarı üfledi. Biraz öksürdü, sonra sigarasını toprağa söndürmek için çömeldi. Yürüyüp gidecekti. Neredeyse bir buçuk yıldır benden uzak duruyordu ve sonunda baş başa kaldığımızda öylece çekip gidecek miydi?

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını bana doğru salladı. "Benim için endişelenmeni istemiyorum."

"Elimde değil."

"Önünde çok şey var. Buna odaklan."

"*Odaklanmıyorsun*. Ve bu benim hatam."

Hızla ayağa kalktı ve izmariti arka duvarın üzerinden, yapımına yardım ettiği evin bahçesine doğru fırlattı. Biraz daha yaklaştı ve bana baktı. "İstediğimi yaptın. İyi yaptın."

"Daha fazlasını yapmak istiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle. On sekiz yaşına girdiğimde polise gidebilir miyim? Onlara senin mazeretini verirsem suçlamayı silerler mi?"

Tereddüt etti, sonra parmak eklemiyle çenemi kaldırdı. "Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum Lake. Polise gitmeyeceksin. Bana yardım etmeye çalışarak hayatını mahvetmeyeceksin."

"Peki ya sen?" diye sordum. Sakin olmak, bu kadar umursamamak istiyordum ama o gittiğinden beri tek düşündüğüm buydu ve kelimeler ağzımdan çıkmaya devam ediyordu. "Her şey çoktan mahvoldu. Sevdiğin şeyi yapamıyorsun ve onunla birliktesin - her şey mahvoldu. *Her şey mahvoldu*."

Elini indirdi. "Benim için ne anlama geleceğini bilerek bunu seçtim," dedi. "Bunu kabul ettim. Senin de kabul etmen gerek."

Gözlerimde yaşlar oluşurken başımı sertçe salladım. Hayır denmesini sevmezdim. Belki babam bana sert davranıyordu ama normalde istediğim her şeyi elde ederdim. İstemeyi düşünebildiğim her şeyi. Manning hâlâ bana aitti, hâlâ çok genç olsam da, Tiffany hâlâ ona tutunuyor olsa da. "Anlamıyorsun," dedim.

"Evet, güveniyorum. Bana güvenmelisin, Birdy."

Bana taktığı lakabı bir kez daha duyunca yüz ifadem biraz kırıldı. Göz kapaklarımı kapattım, kirpiklerim yanaklarımda ıslandı. Umurunda değilmiş gibi davranmaya çalıştı ama umurundaydı. Unutmamıştı. "Bu şekilde yaşayamam," dedim. "Ne yaptığımı bilerek. Kızgın olduğumu bilerek. Beni suçladığını bilerek."

"Seni suçlamıyorum."

Gözlerimi kırıştırarak gözyaşı tehdidini uzaklaştırdım. "O zaman neden mektuplarıma cevap vermedin? Neden seni ziyaret edemedim?"

"Lake-"

"İyi olduğunu söylemek için beni arayabilir ya da yazabilirdin. Her gün seni düşündüm."

"Tanrım, Lake." Bir elini mürekkep rengi saçlarında gezdirdi ve saçları yukarı kalkarak yavaşça yerine oturdu. "Bana bunu söyleme."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ya şöyle olsaydı, neden böyle olsaydı diye düşünmeni istemiyorum. Bu işler böyledir."

"Öyle olmak zorunda değil."

"Öyle değil mi?" diye sordu.

Söylemesi gereken tek şey buydu. Seçeneklerimiz neydi? Ben hâlâ on yedi yaşındaydım ve o her zaman benden yedi yaş büyük olacaktı. Kız kardeşimle yaşıyordu. Babam ondan nefret ederdi ve evde yaşadığım sürece onunla birlikte olmama asla izin vermezdi.

Kollarımı ortasına dolayarak ileri atıldım. O da bana sarılmadı ama dumanlı kokusu beni altındaki yeni tişört kokusundan bile daha fazla sakinleştirdi. Tam olarak olmak istediğim yer burasıydı. "Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek zorundayım. Bunu düşünmeden edemiyorum. Seni görmek için içeri girmeye çalıştım. Arkadaşımın arabasını ödünç aldım ve nereye gittiğim konusunda yalan söyledim. Kütüphaneden kitaplar aldım-"

"Lake, dur. Sadece dur." Gövdesi bir nefesle genişledi ve sesi dalgalandı. "Lütfen dur. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun ve sen ..."

Burnunun kenarını sıktı ve "beni öldürüyor" gibi bir ses çıkardı.

"Seni çok özledim." Onu uyandırmak ve bu durum onu etkilemiyormuş gibi davranmayı bırakmasını sağlamak umuduyla ona daha sıkı sarıldım. "Hâlâ özlüyorum."

Kocaman elini ön koluma koydu, tüylerimi diken diken eden bir dokunuş ve biraz yukarı kaldırdı. Parmak ucunu küçük yara izimin üzerinde gezdirdi. Karanlıktı ama neredeyse özlemle baktı. "Eskiden olduğum adamı özlüyorsun."

"Bu doğru değil."

"Bu çok zor. Anlamalısın."

Elini yukarı kaydırmasını, yüzümü okşamasını ve beni özlediğini göstermesini istedim. Bunun yerine kollarımı ortasından ayırdı. "Henüz değil," diye yalvardım.

"Lake, bu çok tehlikeli."

Onu ittim ama o kadar sertti ki tökezleyerek geri çekilen ben oldum. "Seninleyken her şey çok tehlikeli. Her şey." Ayak parmaklarımı nemli çimlere doğru kıvırdım. "Sana kalsa, hiçbir şeye erişimim olmadan süngerli bir odada yaşardım."

"Belki," dedi. Küçük, neredeyse belli belirsiz bir gülümseme algıladığımı sandım ama hemen yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Ve bu şekilde giyinmeni istemiyorum. Daha erken."

Dar etek ve küçük üst beni hem heyecanlandırdı hem de utandırdı. Babam bana kendimi bir fahişe gibi hissettirmişti ama Manning'in gözlerindeki o ateşli bakış, tüm bunların içinde bana anlamlı gelen tek şeydi. Hâlâ beni istiyordu, hem de azıcık değil. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu," dedim hafifçe.

Gecenin ılıman havasına rağmen koluyla şakağını sildi, sonra bir adım geri çekildi. "Sana bunu düşündüren ne?"

Uzun zamandır ilk kez vücut dilini net bir şekilde okuyabildim. Kıyafet onu rahatsız ediyordu. Evin içinde gözlerini ondan alamıyordu. Bir dakika önce, bu onu kızdırmıştı. Şimdi ise eve doğru bakıyor, yakasının altını kaşıyordu. Bütün bunlar kısa etek ve topuklu ayakkabılar yüzünden olmuştu. Omuz silktim. "Sanırım yaptığın yüz ifadesiydi."

"Surat asmadım." Biraz daha geri çekildi ama gitmeye çalışmadı.

"Nesini beğenmedin?" diye sordum. "Eteği mi? Çok mu kısaydı?"

"Ben ... o ..."

Biraz eğildim. "Ne?"

"Boş ver. Sadece böyle giyinme."

"Bana neyi beğenmediğini söylemezsen ne demek istediğini nasıl anlayabilirim?"

Tavırları değişti. Çenesi gerildi ve daha önceki beyaz ve ateşli bakışları geri geldi. Bu kolayca nefret olabileceği gibi tutku da olabilirdi. Onu üzüyordum ama bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. "Hoşuma gitmediğini söylemedim." Yavaşça konuştu. "İstemediğimi söyledim."

"Ne istediğimin bir önemi yok mu?" "Hayır."

Gerçek de bu değil miydi? USC'ye gitmek istemem iyi bir şeydi, çünkü başka seçeneğim yoktu. Manning'in davası hakkında çenemi kapalı tutmamı, ergenlik çağındaki bir çocuk gibi giyinmemi ve ondan uzak durmamı sağladığı gibi, babam da bundan emin olurdu. Hiçbir konuda söz hakkım yoktu ve on sekizin sadece bir sayı mı olduğunu yoksa gerçekten yetişkinliğe geçiş anlamına mı geldiğini merak etmeye başlamıştım. "Artık on altı yaşında değilim, Manning. Kendimi on altı yaşında bile hissetmiyorum. Orada yaşlandın, ben de öyle."

"Öyle mi? Öyle mi?" diye sordu. Şaka yapıp yapmadığını anlayamamıştım ve keyifli bir an için zamanı geri almıştık. Tutuklanmasından önceki haftalarda, benimle kendi ince yöntemiyle dalga geçtiği o anlar için yaşamıştım. "Söyle bana, ben yokken ne yaptın? Günlerini nasıl geçirdin?"

"Sana mektuplarımda her şeyi anlattım."

Biraz kaşlarını çatı. "Bunu senden duymak istiyorum." "Çok koştum," dedim.

"Neden?" diye sordu.

Acıyı, hırıltıyı ve terlemeyi geride bıraktığımda belli bir huzur geldi. Beni o noktaya getiren başka bir şey bulamamıştım - belki Corbin'le içtiğim bira ve esrar hariç. "Yardıma oldu."

Gözlerini kapatarak, "Ben de," dedi.

"Koşuyor musun?" Sırtımı dikleştirerek sordum. Birlikte koşabilirdik, ben ve o, bu bizim olayımız olabilirdi. Buna hayır diyemezdi, çünkü bu masum ve iyi bir şeydi.

Ama sonra birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hayır. Fiziksel aktiviteyi kastediyorum. Emek.

Bana da yardımcı oldu."

"Oh. Başka ne yaptın? Başka ne yardımcı oldu?"

Başını salladı ve gözlerini kolumda gezdirdi. "Yara izi nasıl oldu?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum, çünkü mektuplarını okumadım." Yüreğim burkuldu. "Onları hiç almadın mı?"

"Onları aldım. Sadece okumadım."

Düşündüğüm tüm senaryolar arasında bu yoktu, özellikle de Manning uzaklardayken ondan bir mektup bile okumak için her şeyi yapardım. Hayatımın saatlerini onları yazarak geçirmiştim, koşmak dışında aklımı başımda tutan tek şey buydu. "Bir tane bile mi?"

"Zamanını boşa harcadın."

"Belki de öyle," dedim, "ama zaman senin için asla boşa harcanmış gibi gelmiyor."

Yutkundu ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. Bunu yapmasını seviyordum, sadece yıldızlar bizim olduğu için değil, güçlü ve damarlı boğazını bana gösterdiği için de. Bu onu, nasırlı avuçlara ve aşırı güce sahip bir adamı, savunmasız gösteriyordu. "Çok zordu." Sessizce konuştu. Belki de bana bakmak zorunda olmadığına bunu söylemek onun için daha kolaydı. "İstedim ama yapamadım."

Mektupları okumamış olması canımı yaksa da anlıyordum. Eğer bana cevap yazmış olsaydı, ondan gelen bir mektup açık yaralarımın tuz basmış olurdu.

Hoş karşılayacağım bir acı ama yine de acı verici.

Onunla birlikte yıldızlara bakmak istiyordum ama onu içime çekmek istediğim kadar değil. Hâlâ her an kaybolacakmış gibi onu incelerken, "Yukarıda ne var?" diye sordum.

"Önemli değil. Orada bulunduğum süre boyunca gece gökyüzünü bir kez gördüm." Burnundan nefes aldı. "Sadece bir saniyeliğine, ama ne gördüm biliyor musun?"

Kalbim yerinden fırladı. *Yaz Üçgeni*.

"Ursa Major," dedi. Bir nefes aldı ve bana baktı. "O yara izini sana ne verdi?"

Bu sorunun tek bir cevabı vardı. "Büyük bir ayı." Benim büyük ayım.

"Manning," diye seslendi Tiffany evden. "Burada mısın, bebeğim?"

Dudaklarını ıslattı. "Hemen geliyorum."

Bir kez geri adım attı, sonra tekrar. Parmaklarımı çeneme koydum, dokunuşunun hayaletine tutunmaya çalıştım. Gözleri ruh hali yüzüğüme gitti. Şok olduysa bile belli etmedi, sadece uzun bir süre yüzüğüme baktı.

Sonra döndü ve eve doğru yürüdü. Tiffany'ye geri döndü.

OceanofPDF.com

MANNING

S*katranlanmış*. Dolu bir biftek yemeğinden sonra bile öyleydim. Planladığım kadar çok yememiştim. İştahımı tekrar açmam gerekecekti. nerede olduğunu.

Tiffany'yi daireye geri götürdüm, ön camdan her şeyi seyrediyordum. Son bir buçuk yıl içinde dışarı çıktığım tek sefer, koğuşlardan birinde çıkan yangın yüzünden olmuştu. Bulunduğum kattaki tüm mahkûmları tek bir zincirle kelepçelemişler ve yangın söndürülene kadar bizi güvenli bir yere nakletmek için bir minibüse götürmüşlerdi. Tek başımayken, bina etrafımda yanarken bir hücrede kilitli kalmakla ilgili bir iki kabus görmüştüm.

Şimdi düşününce bile tahrik oluyorum. Tiffany'nin arabası çok küçüktü. Dizlerim neredeyse çeneme geliyordu. Daha kaldırıma çıkmadan camı indirmiştim ama bu yeterli değildi, bu yüzden açılır tavanı açmak için birkaç düğmeyle oynadım.

"Benim yapmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Sonunda kapı açıldı. Gece soğuktu ve Tiffany kazağını daha da yaklaştırdı ama elimde değildi. Havaya ihtiyacım vardı.

Tiffany ile seksi erteleyerek hata yapmışım. Bunu Kaplan'ın evine adımımı atar atmaz anlamıştım. Lake merdivenlerden koşarak indi, eteği neredeyse kasıklarına kadar sıyrılmıştı. Ona uzun uzun bakmıştım,

ve oracıkta sertleşti. Onu merdivenlerden yukarı, yatak odasına kadar kovalamaktan ve birkaç günlüğüne dünyayı kilitlemekten kaçınmak zorunda kaldım.

Charles onu değiştirmesi için geri göndermeseydi, ben gönderirdim. Kıyafet çok fazlaydı. Tehlikeli bir adamı baştan çıkardığının farkında değildi ve eğer farkındaysa, herkesin ona verdiği kredi kadar akıllı değildi. Kafesteki bir hayvanın önüne sulu, kanlı bir biftek koyup parmaklıkları kırmamasını bekleyebilir misiniz?

Park eder etmez, Target'ta unuttuğum şeyi hatırladım. "*Siktir.*" Tiffany'nin gözleri benimkilere kaydı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Durup bir şeyler almak istemiştım." "Ne gibi şeyler?" diye sordu.

"Prezervatifler."

"Oh. Endişelenme. Ben hallederim." Arabanın kapısını açtı ve kelime oyununa gülümsedi.

Motoru kapattım ve onu site boyunca takip ettim. Dairenin anahtarları BMW'nin anahtarlığındaydı, ben de ön kapının kilidini açtım. "Burada bekle," dedim.

"Neden?"

Karanlık bir daireye girerken gerildim. Sessizlik midemi ağrıtıyordu. Birkaç ışık yakıp etrafa bakındım.

Tiffany ayakkabılarını kanepenin yanında tekmeleyerek arkamdan içeri girdi. "Burası gerçekten güvenli bir mahalle," dedi.

Ellerimi kotuma sildim. "Biliyorum."

Yanıma geldi ve önümde durdu, elleri kalçalarında. "Boyun uzamış." "Ya da sen kısaldın."

Sırıttı ve elini bana doğru uzattı. "Hadi, koca adam." "Nereye gidiyoruz?"

"Tahmin et bakalım." Beni yatak odasına götürdü ve yatağın ayak ucunda ayakta bıraktı. Yataktan daha tatlı bir manzara görmemiştım.

bir bulutla karıştırılır.

Tiffany komodinine gitti ve bir çekmece açtı. "Prezervatif, kayganlaştırıcı, oyuncaklar."

"Oyuncak yok," dedim.

Yan masanın üzerinde bir mum yakmasını izledim. "Bu ambiyans için, o yüzden aklına sapıkça fikirler gelmesin. Umarım vanilya seviyorsundur."

Küf, bok ya da sidik gibi kokmayan her şeyi severdim. "Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

"Evet," dedi, sonra bana döndü. "Manning, ben hallederim. Uzun zamandır bu geceyi düşünüyordum."

Çenemi ovuşturdum. Eğer durum buysa, muhtemelen bunun özel olmasını istiyordu. Mumun sebebinin bu olduğunu tahmin ettim. Kendimi dizginlemem gerekiyordu, çünkü o anda kalbim durana kadar sevişebilirdim. Ya da belki de biftek gibiydi ve yavaş yemek ilk başta daha iyiydi.

"Şunlardan birini bana at."

Bir prezervatif getirdi ve açık avucuma koydu. "Ekstra büyük olanını aldım. Sanırım hüsnükuruntu."

Gülmeme engel olamadım. "Ne dilediğine dikkat et."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Onu öptüm. Daha ne kadar bekleyebileceğimden emin değildim. Vücudunu benimkine bastırdı ve bir elimi kıkına koydum. Pantolonumu indirdiğinde, aşağı bakmak için geri çekildi. Gözleri irileşti. "Vay anasını."

Kaya gibi serttim ama şokunun nedeni bu değildi. Benim kayam daha çok bir kayaydı. Ortak duşlar sayesinde istediğimden daha fazla yarak görmüştüm ve neye sahip olduğumu biliyordum. Ereksiyonum acı vericiydi ve akşam yemeğinden beri erekte olduğumu itiraf etmekten utanıyordum. Tiffany tırnaklarını masanın altında hiçbir şey olmamış gibi kalçamın üzerinde gezdirmişti.

O sigarayı içmenin yardımcı olması gerekiyordu ama sonra Lake çıkageldi. Çıplak ayaklarındaki bir şey çok tatlıydı, beni kızdırmıştı. Duygularımı allak bullak etti. Bir an için her şeyimi

Ellerimi onun üzerinden çekerken, bir sonraki adımda çaresiz bir şekilde ona tepki veriyordum ve bu duygudan nefret ediyordum. Kontrolü bir daha asla bırakmak istemiyordum. Onunla hiç tanışmamış olsaydım, bu lanet karmaşanın içinde olmazdım, ama onu öylece bırakıp gidemeyecek kadar derinden önemsiyordum. Çok kafa karıştırıcıydı.

Bu da öyleydi, ben onun on yedi yaşındaki kız kardeşini düşünürken kız arkadaşım siyah iç çamaşırlarına kadar soyunuyordu. Daha dikkatli olmam gerekiyordu. Lake'i bu şekilde düşünmemeliydim, hele Tiffany ile birlikteyken hiç düşünmemeliydim.

Lake'le ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve ellerimi Tiffany'nin omuzlarına koydum. "Dinle. Benim pozisyonumdaki bir adamın yapabileceği kadar yavaş gideceğim," dedim. "Eğer biraz sertleşirsem, beni durdur."

Bana göz kırptı. "Seni neden durdurayım ki?"

"Kibarca söylemek gerekirse, çok hevesliyim, Tiff."

"Manning." Ellerini ön kollarımın dış taraflarına sardı. "Ben kırılabilir değilim. Hiçbir deneyimi olmayan küçük, masum bir bakire gibi değilim." Devam etmeden önce kız kardeşine yaptığı iğnelemeyi ancak kavrayabildim. "Bu gece klasik müzik, güller ve sevişme mi bekliyordum? Hayır. Bunu daha sonra yapabiliriz. Şu anda ihtiyacın olan şey olmak istiyorum."

Sözleri göğsümden aşağıya, doğrudan sikime doğru ilerledi. İhtiyacım olan şey, onu benim verdiğim kadar iyi alabilecek bir kızdı. Bu Tiffany'ydi. Önümde Lake olsaydı, yapmak istediğim o iğrenç şeyleri

Bir gecede değişmeye başladı.

Bir inşaat alanına gelip bileziğini bulduğum için bana teşekkür eden o iri gözlü kız hakkında böyle düşünülebilir miydi? Çok ürkek, kibar ve on altı yaşındaydı ve ben yine de ona bakıp sahip olmak istemiştim. İyi biri olmadığımı böyle anladım. Düzgün bir adam Lake'e baktığında bir kız görürdü, başka bir şey değil.

Bir kızın kadın oluşunu izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin.

Prezervatifi dişlerimin arasına sıkıştırdım, folyo paketi yırtıp açtım ve üstteki parçayı tükürdüm. Şimdi Tiffany'nin içinde olmalıydım. Ona ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

kendimi kaybetmek, düşüncelerimi ateşe vermek için.

Prezervatifi taktım. "Beni nasıl istiyorsun?" diye sordu.

Tiffany'yi çevirip sütyeninin kancasını açarak bir kenara fırlattığımda taşaklarım gerildi. Önümdekini takdir etmek için bir dakika ayırdım, ellerimi ince omuzlarında, sırtındaki küçük koyu çillerin üzerinde, omurgasından aşağı doğru gezdirdim.

Ürperdi.

Parmağımla onu test ettim ve onu ıslak bulduğumda, sikimi bacaklarının arasına soktum.

Yatağın üzerinde öne doğru düştü ve benim için yayıldı. Kafayı yemiş beynim uzun sarı saçlarını, pürüzsüz sırtını ve Lake'i gördü ve ben de içine daldım.

Tısladı. "Mmm."

"Özür dilerim." Kalbim küt küt atıyordu. Yeterince ıslak değildi. Neden olsun ki? Onu ısıtmak için hiçbir şey yapmamıştım. Yatağın üzerinde biraz kıvrandı ve ben onun kıvranırları karşısında daha da sertleştim. Onun hakkında kurduğum tüm o iğrenç fantezileri şimdi yaşıyordum. Sakinleşmem gerekiyordu.

"Bebeğim?" dedi.

"Evet."

"Kayganlaştırıcıyı getir, tamam mı? Çekmecede. Sonra istediğin kadar sertleşebilirsin."

İçimi bir minnet duygusu kapladı. Çok hızlı gittiğim için bana siktir olup gitmemi söyleyebilirdi ama bana ihtiyacım olanı vermeye çalışıyordu. Ondan ayrıldım ve komodine gittim. Oradayken, belki kırmışımı diye prezervatifi çıkardım. Yeni bir tane taktım ve ona döndüm. Hayvan halimle boşalmasını sağlamak için elimden geleni yaptım.

Rahatsız edici derecede sıcaktı, etrafımı tanıyamayınca irkilerek uyandım. Çarşafklar yumuşak ve beyazdı ve güneş pencereden içeri giriyordu.

çıtalı panjurlar yatak odasını ısıtıyordu. Ne zaman uyuduğuma ya da Tiffany'nin yanımda olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Mutfakta musluk çalışıyordu.

Yerden kot pantolonumu almak ve cebimden sigaramı çıkarmak için doğruldum. Bir tane yaktım ve yatak başlığına yaslandım. Kafam aylardır ilk kez berraktı. Belki de yıllardır. Gözlerimi kapattım ve nikotinin içime işlemesine izin verdim. Bunu yapar yapmaz onu gördüm. *Lake*'i. Lake, fuayede neredeyse ayaklarımın dibine düşüyordu.

Fiziksel olarak değişmişti. Bacakları hâlâ vücuduna göre çok uzundu ama artık kıvraktı, cılız değildi. Gerçek göğüsleri vardı, tam da bedenine uygun büyüklükteydiler. Bu beni hem rahatsız ediyor hem de tahrik ediyordu. Onlardan hoşlanıyordum ama hiçbir zaman ezberlemek, tapınmak için benim olamayacakları için onlardan nefret ediyordum. Başka erkeklerin onlara bakması, ağzının suyunun *akması*, *dokunması* fikrinden nefret ediyordum. O dayanılmaz görüntü geçene kadar burnumdan nefes aldım.

Beni fark ettiğinde sert bir şekilde durmuştu, dudakları ayrılmış, yanakları kızarmıştı. Neden? Onu korkutmuş muydum? Her şey farklı olsaydı ne yapardı? Kız kardeşinin yaptığı gibi kollarıma mı atlardı? O kısa etekle, sıcaklığını bana doğru bastırırdı. *Siktir, siktir, siktir*. Yirmi dört saat içinde yüzüncü kez olsa gerek, yine sertleşiyordum.

İnkâr edebilir miydim? Lake'i istiyordum. Onu çok istiyordum. Hep istemiştim ama daha önce kontrol edebilmiştim. Hâlâ gençti, ama şimdi on yedi yaşındaydı ve her santiminde olacağını bildiğim güzellik vardı. Gür sarı saçları biraz dağınıktı ve bacakları gibi çok uzundu. Göğüsleri yüksek ve yuvarlaktı. Akşam yemeği için yırtık pırtık bir kot pantolon ve tişört giymişti ama neden, neden hâlâ gördüğüm en seksi şey gibi görünüyordu?

Sigaramdan bir nefes çektim. Lake'i içeride hayal ettiğim onca zaman ve tam karşımda dururken onunla konuşamıyordum bile. Söyleyecek ne vardı ki? Dizlerimin üzerine çöküp saygı göstermek istemiştim. Kendimi onun içinde boğmak. Duyularımı onunla ıslatmak.

Vücuduna dokunun, boynunu koklayın, ağzının tadına bakın, iniltisini duyun, evde olduğum için rahatladığımı hissedin.

Ve yine de beni çok kızdırdı, cevaplar istedi, beni gitmek istemediğim yerlere itti, ölü bir adamı uyandıracak bir kıyafet giydi. Sadece onun yanında olmak bile damarlarımda kan *dolaştığını* hissetmem için yeterliyse, onunla daha fazlasını yaşamak çok patlayıcı olurdu. Ben patlayıcı olamam. Geçmişimle olmaz. Onunla ilgili iyi olan her şeyi yok ederdim.

Kapı aralığından gelen sesle başımı kaldırdım. Havlu kumaştan bir bornoz giymiş olan Tiffany'nin elinde bir bardak su ve bir Domino's kutusu vardı. "Yarısı pepperoni, yarısı Meatlovers. Ne sevdiğinden emin olamadım."

Kalın bir şekilde yutkundum. Bu küçük jest beni olmam gereken yere, bu yatak odasına, Tiffany'ye geri getirdi. Biri benimle ilgilenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bana canavar sandviçi yapmayalı, takımyıldızlarını anlatmayalı ya da başımı sokacak bir ev vermeyeli. Yıllar boyunca, ilgilendiğimi sandığım kişiler aslında benimle ilgilenmişlerdi. "Teşekkürler bebeğim," dedim ve ciddiydim. "Bu mükemmel."

Biraz gülümsedi ve odaya girdi. "Seksi görünüyorsun."

"Biraz."

Eşyaları yere bıraktı ve baş üstü vantilatörünün düğmesini çevirdi. Bana dönerken bornozunun cebinden bir şişe çıkardı. "Bunu senin için evden aldım. Babamın içtiği burbon, o yüzden iyi olmalı."

Özlemle içkiye baktım. Parmaklıklar ardında aldığım alkol yudumlarını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim ve bunu çok özlemiştim. "Keşke gelebilsem ama saat üçte şartlı tahliye memuruyla toplantım var. Saat kaçta?"

"Öğlen."

"Lanet olsun. Normalde bu saate kadar çoktan kahvaltı etmiş, öğle yemeği yemiş ve yarım gün çalışmış olurum."

Çarşafla oynadı. "Çok yorgundun. Seni uyandırmak istemedim."

Yarım içilmiş sigaramı elimde tuttum ve suyu bir dikişte içtim.
Git.

"Burada sigara içmememiz gerekiyor," dedi.

Başımı salladım. "Burada kalacaksam sigara içebilmeliyim,
Tiff. Bunu yapmadan edemem."

İç çekti. "Pekâlâ. Yangın alarmını devre dışı bırakmamız gerekebilir."

"Evet." Sigaramı içime çektim. Alarmı çalıştırmak ve hemen kalkmak zorunda kalmak istemiyordum. Sigarayı su kalıntılarının içine attım. "Bunu düşünmemiştim."

Pizza kutusunun üstünden bir kâğıt tabak aldı ve kapağı kaldırdı.
"Pepperoni nasıl olur?"

"Seksten sonra, iyi bir gece uykusu ve bir sigara, tam da ihtiyacım olan şey." Bana bir dilim verdi. "Güzel," dedi açıkça.

"Dün gece çok mu fazlaydı?" Onu korkuttuğumdan endişelenerek sordum.
"Çok fazlaysa bana söylemelisin."

Gülümsedi. "Harikaydı. Sadece çok fazla öpüşmedik." Kağıt tabağı komodinin üzerine koydum. "Gel buraya."

Eğildi. Onu ensesinden tuttum ve ağzını birkaç kez gagaladım. Bana verdikleri için ona teşekkür etmek yeterli değildi ama her türlü yakınlaşmayı kolaylaştırmam gerekiyordu. Tiffany ve Lake benim gözümde ayrı dünyaların insanlarıydı ama fiziksel benzerliklerini görmezden gelemezdim ve bu bölümde Lake'i hayal etmek istemiyordum. Bir saniye bile. Lake'i beynimin başka bir bölümüne kilitledikten sonra, Tiffany'yi bir erkek arkadaşın kız arkadaşını öpeceği gibi gerçekten öptüm.

Geri çekildiğinde, Tiffany'ye özgü şeylere odaklandım; burnunun ucunun biraz kalkık olması ya da gözlerinin alışılmadık, buz gibi tonu gibi. Çilleri vardı, göğsünün ve yüzünün etrafında koyu renkli küçük çiller, güzellik işareti olabilecek silik bir tane de dahil.

"Bu çok hoş," dedi yumuşak bir sesle. "Seni görmek hoşuma gidiyor."

Önemsemediğimi hissetmeyi hak etmiyordu. Bunu ona göstermek için daha fazla çaba sarf etmem gerekecekti. "Yaptığın her şey için teşekkürler. Geremediği halde mahkemeye geldin. Ev sahibimle, kamyonumla, mobilyalarım ile ilgilendiğin için. Bunu unutmayacağım." Benim için her şeyin ötesine geçmişti. Grimes'a eşyalarımı ona vermesini söylemişim ama geri çevirmesini bekliyordum. Onun yerine, elini taşın altına koydu. "Ve beni öpebilirsin, biliyorsun. Benim yapmamı beklemene gerek yok."

"I . . ." Gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." Ne yazık ki ona karşılık verebilecek durumda değildim. Maddy'yi, hatta tüm ailemi, aşkın ne olduğunu öğrendiğim bir yaşta kaybetmişim. Belki bir gün, doğru kişiyle, bunu nasıl geride bırakacağımı bulabilirdim, ama içeride gördüklerimden sonra değil. Artık kimseyle bu kadar derin bir ilişki kuramayacağımdan emindim. İnsanlar boku yemişti. Hayat berbattı. Eğer birini sevdiysem, her an elimden alınabilirdi.

Bu, iki kez öğrenmek zorunda kaldığım bir dersti ve üçüncüsünün olmasına imkân yoktu.

OceanofPDF.com

MANNING

GZımpara makinesini kapattığım sırada Ary iki elinde birer birayla dairemden çıktı. Bir eğlence ünitesi inşa etmek için birkaç gün ayırmıştım. Ama Gary'nin yardımıyla bu iş sadece öğleden sonramızı almıştı. Sitede havuzun yanında geniş, açık bir çim alan vardı, bu yüzden en yakın prizin yanına kurulduk. Gary'yi takip ederek bir ağacın altına taşıdığı havuzdaki şezlonglara gittim. Benimkini birkaç metre öteye sürükledim, sırtım ağacın gövdesine dönüktü, böylece tüm çimenliği görebiliyordum.

"Çok uzun sürmedi," dedi Gary, benimkinin yanındaki koltuğunu ayarlarken. "Belki de yola devam etmeliyiz. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Sehpa. Şifonyer. Mutfak dolapları bok gibi. Aklınıza ne gelirse, muhtemelen ihtiyacımız vardır."

"Sonra bir bira içeriz ve biraz daha yaparız."

Başımı salladım. "Hâlâ boyayı sürmem gerekiyor ve sadece televizyon sehpasına yetecek kadar ahşap seçtim."

Gary omuz silkti. "Gelecek hafta o zaman." "Umarım gelecek haftaya kadar bir iş bulurum." "Öyle mi?"

Neler yapıyorsun?"

Birami yudumladım ve çimenlerin üzerinden hiçbir şeye bakmadım. Gerçek dünyaya döneli iki ay olmuştu ama elimde hiçbir şey yoktu. Yarı zamanlı bir iş.

garaj ve orada burada birkaç inşaat işi - Tiffany'ye her ayın kirasının yarısını vermeye ancak yetiyor, yemeği ya da başka bir şeyi unutun. "PO'mla birlikte çalışıyorum ama onun iş yükü o kadar ağır ki pek yardımcı olamıyorum. Santa Ana'da bir yerde açık olabilir. Adamlardan biri yaralandı, o yüzden haber bekliyorum. Sorun ulaşım. Tiffany ile araba konusunu halletmem gerekiyor ve bunun onun sinirlerini bozduğunu söyleyebilirim."

"İyi şanslar dostum. Zor olduğunu biliyorum. Keşke yardım edebilseydim, sadece-" "Biliyorum." Gary her zaman bu konuyu açtı. Yardım etmek istiyordu ama

elim kolum bağlıydı. Yerel YMCA'da gençlik programını yönetiyordu ve iki yıl önce bana kamp danışmanı olarak bir şans vermişti. Aynı kampta tutuklandıktan sonra, ebeveynler ya da personel arasında bir kahraman olmadığımı söylemeye gerek yoktu.

"Berbat bir durum," dedi Gary. "O çocuklarla şu an elimizde bulunan personelin yarısından daha iyiydin."

Ona bir bakış attım. "Bu sikik değil. Gerçek bu. Ben bir suçluyum."

"Ama değilsin. Yanlış yer, yanlış zaman sizi şanssızlıktan başka bir şey yapmaz."

Şişemin etiketini karıştırdım. Gary tahliye olana kadar beni hapisanede ziyaret etmişti. Başlangıçta, onun bakış açısını anlayamamıştım. İlk ziyaretimizde bana iyi davranmış, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuştu, oysa programa olumsuz dikkat çektiğim için kızmasını beklerdim. Ama bir şekilde Gary'nin benim iyi olduğumu düşündüğünü öğrendim. Bu suçu işlemediğime inanıyordu. Bu nedenle ona yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyordum. O gece gerçekten nerede olduğumu bilseydi, bu kadar anlayışlı olmazdı.

"Ya yaptıysam?" diye sordum. Bazen Lake'in karanlık suda sırt üstü süzülüp beni beklediğini hayal ediyordum. "Ya tekrar yapsaydım? İçeri girdiğimde olduğum adam değilim."

Gary biraz daha içti. "Bilmiyorum dostum. Neden her zaman beni iyi olmadığına ikna etmeye çalıştığından emin değilim."

"Sizi herhangi bir konuda ikna etmeye çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum. Bucky ile konuşma fırsatın oldu mu?"

Gary derin bir nefes aldı. "Evet, sana söylediğim gibi. Pisliğin teki ama hain değil. Tutuklanmanla hiçbir ilgisi yok. Neden olsun ki?"

"Bilmiyorum. Sadece bir pislik olmak için."

"Boş ver Manning. Kimse seni yakalamaya çalışmıyor. Tiffany'den başka kimse." Sırıttı. "Sana kancasını takacağı konusunda seni uyarmamış mıydım?"

"Sen yaptın." Sigara paketimi çıkardım. Para biriktirmek için daha az sigara içmeye çalışıyordum ama tamamen bırakamıyordum. Hâlâ çoğu günümün en güzel yanıydı. Dışarı çıktığım gece Lake'in sesindeki hayal kırıklığı bile arzularımın yüzeyini çizmeye yetmedi. Bana yaptığı bileziğin hâlâ onda olduğunu söyledi ama artık kendimi daha kötü hissetmekten başka ne işime yarayabilirdi ki?

"Siz iyi anlaşıyor musunuz?" diye sordu.

"Tiffany mi? Bazen benimle uğraşiyor." Doğrusunu söylemek gerekirse, buna pek aldırımıyordum. Liseden mezun olduğumdan beri hayatımda ne yaptığım kimsenin umurunda olmamıştı. Bu hoş bir şeydi ama bunu Gary'ye itiraf edecek değildim. "Her gün iş arıyorum. Arabam olmadan çok zor ve içerideyken kredim düştü, bu yüzden düzgün bir kira kontratı alamıyorum. Son çarem kamyonculuk. Mecbur kalmadıkça yola çıkmak istemiyorum."

"Kirayı babası ödemiyor mu?"

"Ona her ay verebileceğim kadar veriyorum ve Tiffany'nin de giderek daha fazla katkıda bulunmasını sağlıyorum. Daha makul bir yere taşınmayı önerdim ama ne Tiff ne de babası bunu istiyor."

"Siz ikiniz nasıl tekrar bir araya geldiniz?"

"Ailesinin evinin yanındaki evi inşa eden ekipteydim." "Ve öylece gelip kendini mi tanıttı?"

Lake ile geçirdiğim o ilk günleri düşündüğümde göğsüm her zamanki gibi sıkışıyordu. Alandaki herkes kızları fark etmişti. Diğer erkekler

Tiffany'yi görmüştü ama beni görmemişti. Lake sessizce kız kardeşinin yanında durmuş, dalgın bir şekilde bileziğiyle oynuyor, fark etmemi ve aklından neler geçtiğini merak etmemi sağlayacak kadar rahatsız görünüyordu. Bir sorun çıkarsa müdahale etmeye hazırdım. Genç bir kızı korkutan bir şeyin parçası olmaktan nefret ediyordum ama geriye dönüp baktığımda belki de o kadar korkmamıştı. Bileziği toprakta bulmuş ve ona geri vermişim ama benimle konuşmak için geri gelen oydu.

"Tiff'in nasıl olduğunu bilirsin," dedim bir nefes çekerek. "Evet, bilirim. Her zaman senin tipin miydi?" "Tipim mi?"

Gary durakladı, kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Büyük bir kişiliği var."

Birlikte yaşamaya başladıktan sonra bile bazen neden kaldığını merak ediyordum. Beni sevdiğini söylerken ciddi olduğuna inanmam zaman alıyordu. Hala babasının dikkatini çekmenin bir yolu olmadığıma. Öyleydim ama bir yerlerde duyguları değişmişti. Belki de her zaman isyan ettiği yapıyı içten içe arzuluyordu.

"*Ama* söylemeliyim ki," diye devam etti Gary, "onda bir değişiklik gördüm. Kamptaki ilk haftasında onu tanıdığımı sanmışım. Erkek delisi bir baş belası. Ama Lydia bana onun öyle olmadığını söyledi."

Tiffany, Gary'nin kız arkadaşını oldukça iyi tanıyordu, çünkü Gary gerçekten takıldığım tek arkadaşımdı. "Hâlâ biraz öyle," dedim gülerek.

"Yine de onun üzerinde olumlu bir etkiniz oldu. Lydia da bunun sizin sayende olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?" Başımı hafifçe sallayarak çenemi kaldırdım. Tiffany'nin yaptığı olumlu değişiklikler varsa, bunun için övgüyü hak ediyordu, ama bana söylediği gibi onu motive etmesine yardımcı olduysam, bu konuda kendimi iyi hissediyordum. Gerçekten iyi. Hapishanede Lake'in moralini bozduğum için o kadar çok mücadele etmişim ki, Tiffany'yle yaptığım ziyaretlerin tam tersi bir etki yarattığını fark etmemiştim bile.

"Çocuklarla çok çalıştığımı biliyorsun," dedi Gary, "o bir çocuk değil ama bir insanın hayatında nasıl bir fark yaratabileceğini görebiliyorum. Sana bir şey sormama izin ver." Bana daha iyi bakabilmek için oturduğu yerde kaydı. Gary işinden bahsederken her zaman heyecanlanırdı. Bir bakıma, yaptığı şey benim bir memur olarak başarmak istediğim şeye benziyordu. Çocuklara yardım ediyor, onlara okuldan sonra gidebilecekleri güvenli bir yer veriyor, onlarla yetişkinler gibi konuşuyor, başarılı olmaları için evde bulamayacakları araçlar sağlıyordu. Ne yazık ki sicilime bakılırsa bu işe hiçbir şekilde dahil olamıyordum. "Tiffany'nin ailesiyle sorunları var mı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Yani ... evet. Babası. Kız kardeşini biraz kayırıyor. Aslında çok fazla."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ilgi çekmek için her yolu deniyor." Birasından bir yudum aldı. "Sana sahip olması iyi bir şey. Babalar gençken insana çok zarar verebiliyor, biliyor musun?"

Kahretsin, bunu biliyordum. Babamın yaptıkları hayatımı onarılamaz bir şekilde değiştirmişti. Hayatta istediğim her şeyi elde etmeye devam edebilirdim ama Madison'ı kaybetmek, babamın ona ne yaptığını bilmek, bunu asla atlatamazdım.

"İşin kötü tarafı, bu şeyler nesilden nesile aktarılıyor, bu yüzden döngüyü kırmanız gerekiyor."

Birama baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ebeveynler çocuklara belli bir şekilde davranıyor ve o çocuklar da büyüyünce bu davranışları *kendi çocuklarında* tekrarlıyor. Bu gerçekten büyüleyici bir şey. Ne kadarı kökleşmiş ve ne kadarı öğrenilmiş, biliyor musunuz?"

Kökleşmiş. Gary'nin söylediği şeyi zaten biliyordum. İçimde babamın karanlığı vardı. Bir düğme gibi açılabilirdi ama ne kadar kötüleşebilirdi ki? Nasıl bir baba olacağımı ilk kez merak etmiyordum. Olası sonuçlarını bilmeme rağmen Lake'le birlikte kontrolüm çoktan elimden kaymıştı. Sadece benim için değil, genç bir kızın kendinden yaşça büyük biriyle ilişkiye girmesi için de.

"Bunun her zaman doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Her zaman değil, ama Y'de gördüğüm kadarıyla yeterince sık. Bir çocuğun istismara uğradığını öğreniyorsunuz ve dostum," diye başını salladı, "bu keşfi yapmak kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir şey değil, ama garanti ederim, istismarcı . .

O da aynı aileden geliyordu. Tam tersi olacağını düşünüyorsun. Çok boktan bir durum."

Tacizci. O benim babamdı. O benim b y kbabamdı.

Peki ya ben?

Gary'nin on altı yaşındaki kamp ılarından biriyle ka mıştım. Taciz geçmişim vardı.

Çocukluğumu kurcalamaya başlayacağından korkarak konuyu değiştirdim. "Her neyse, Tiff ve benim için ileride ne olacağını bilmiyorum ama şimdilik iyi bir yerdeyiz." Bir rutine girmiştik. Çoğu gün çalışıyordu ve akşamları yavaş yavaş yemek yapmayı öğreniyordu. Ya da dışarıdan alıyorduk. İ erideyken kaçırdığım filmleri bana izletiyordu. "Bu birlikte yaşama işi o kadar da kötü değil."

"Bunu ona itiraf etme. Bir sonraki adım için hazır olduğunu düşünecektir." Homurdandım. "Sanırım bu bir süreliğine son adım."

"Elbette," dedi Gary. "Lydia için ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Çok ciddi bir şey aramadığını söylemişti. Altı ay sonra, kira kontratının bitmek üzere olduğunu ima ediyordu."

"O kurşunu çoktan ısırđım."

"Aynen  yle. Bizden bir adım  ndesiniz. Daha fazlasının da geleceğini biliyorsun."

Kaşlarımı  attım. "Hiç sanmıyorum. Tiffany pek durulacak bir tip değil."

"İnkâr etmek seni bir yere kadar götürür, kardeşim." Neredeyse iki yıldır birliktesiniz.
yıl."

"Bir tanesinde ben yoktum."

"Piliçler matematiği böyle yapmaz. Sadece izle. Bir tane alabilir miyim?"

Gary'e paketi verdim. O kadar emin değildim. Aramızdaki her şey yolunda giderken, Tiffany de bana karşı hüsrana uğradı. Bizim yapmamızı istedi.

Arkadaşlarıyla barlara gitmek, alışveriş yapmak, çift yogası yapmak gibi. Param yoktu ve mutlak ihtiyaçlar dışında babasından daha fazlasını alamazdım.

Uzaklara gitmeden önce durumum pek iyi değildi ama en azından o zamanlar sabıkam yoktu ve öğrenci kredilerimi ödeyebiliyordum. İçeride, bir zamanlar idare edilebilir gibi gelen ama şimdi balon gibi şişen ödemelerimi sürdürmeye yetecek kadar kazanamıyordum.

Parmaklıklar ardında hayatın daha kolay geldiği bazı günler oldu. Dışarıda geçirdiğim iki ay boyunca Lake ile pek yalnız kalamamıştım. Orada burada anlarımız oldu. Bazı günler onu bir kitap gibi okuyordum, bazı günler ise onun hakkında bu kadar az şey bilmem beni dehşete düşürüyordu. Devlet üniversitesindeki derslerden çalışma gruplarına, moral toplantılarına ve hatta zengin insanlar için bir golf kulübünde lanet olası bir işe kadar devam eden milyonlarca şeyi vardı. USC'den her an haber alabilirdi. Gittikçe daha endişeli, hatta mutsuz görünüyordu, ama onu bu hale getirenin sadece benim etrafımda olmak olup olmadığından emin değildim. Bazen belli bir bakış atıyor ve kafasının içinde bir yerlere gidiyordu.

-Olmak istediğim bir yerde.

Üst kattaki daireden tanıdığım bir adam dış merdivenlerden inip bize doğru geldi. "Bunu satıyor musun?" diye sordu, televizyon sehpasına hayranlıkla bakarak.

Gary başını salladı. "Hayır. Daha yeni başardık."

"Yok artık." Ön tarafı görmek için başını eğdi. Sırf Tiff'i mutlu etmek için dolapların üzerine iki cam lomboz yapmıştım. Denizcilik teması konusunda şaka yapmıyordu ve dairenin her yerine deniz kabukları falan ekliyordu.

"Senden satın alabilir miyim?" diye sordu. "Mobilyalarımız dökülüyor ve kız arkadaşım onu alışverişe götürmem için başımın etini yiyor. Kıcıımı kurtarmış olursun."

Sigarayı ağzımdan çıkarıp parmaklarımın arasında yanmasına izin verdim. *Hay sikeyim.* Paraya ihtiyacım vardı ama Tiffany'nin bunu ne kadar çok istediğini biliyordum.

Ayrıca, onun için kişiselleştirdim. "Önce kendi kıcımı kurtarmalıyım. Evim için ihtiyacım var," dedim. "Ama sana da bir tane yapabilirim, sorun değil."

"Öyle mi?" diye sordu. "Sırf bütün günümü mobilya alışverişiyle geçirmek zorunda kalmamak için prim ödeyeceğim."

Gary ve ben birbirimize baktık. Bir tekne iskelesinden geri kazanılmış ahşap neredeyse hiçbir şeye mal olmamıştı ve kesinlikle zamanım vardı. "Olmuş bilin."

"Harika." Dairemin üstünü işaret etti. "Ben oradayım. 2B."

El sıkışırken, "Kız arkadaşım ve ben senin bir alt katındayız," dedim.

Gary ve ben eğlence merkezini daireye götürdük. Biz televizyonu bağlarken Tiffany elinde bir alışveriş torbasıyla içeri girdi.

"Nihayet," dedi. "Artık izlemek için boynumu zorlamama gerek yok."

Melrose Place."

Halıdan kalktım ve ellerimi kot pantolonuma sildim. Beni öpmek için yanıma geldi, ona herkesin önünde sevgi gösterilerinden ne kadar nefret ettiğimi defalarca söylemiş olmama rağmen bana dilini uzattı. "Güzel görünüyor," dedi birim hakkında. "Pencereler çok havalı. Siz çocuklar eğlendiniz mi?"

"Elbette," dedi Gary. "Nerelerdeydin?"

"İş." Kelimeyi bir örs gibi yere düşürdü ve Nordstrom çantasını kahvaltı barının üzerine koydu. "Kendime bir hediye aldım."

"Tiff," dedim, kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden. "Fark etmediysen söyleyeyim, pek fazla harcanabilir gelirimiz yok."

"Yok," diye düzeltti.

"İkimiz de bilmiyoruz. Kiramızı ödüyor olmamız, paçayı kurtardığımız anlamına gelmiyor. Fazladan paran varsa, onu babana vermelisin."

Bana el salladı. "Biliyorum ama neredeyse birinci yıl dönümüm."

"Neyin bir yılı?" diye sordum.

"Nordstrom'da çalışıyorum." Peçeteyi karıştırdı ve siyah, fırırlı bir sütyeni göğsüne kadar kaldırdı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Gary'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Vay be."

"Beğendin mi?" diye sordu, ağzının bir köşesiyle gülümseyerek. "Bebeğim?"

"Pekala, demek istediğini anladım." Para yorumuyla onu kızdırmıştım. Eğer onu sutyen içinde hayal ediyorsam, Gary de öyleydi ve o da bunu biliyordu. "Kaldır şunu."

Gary'ye doğru eğildi. "Kıskanıyor."

Kıskanmadım, gerçekten. Sadece Gary'yi rahatsız etmek istemiyordum ve seks hayatıma kimseyi davet etmediğimden emindim.

Gary'nin çağrı cihazı öttü. Kontrol ettikten sonra, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Lydia bu akşam bana yemek hazırlıyor."

"Onunla nasıl gidiyor?" Tiffany sordu.

Gary omuz silkti. "İyi."

Gözlerini devirdi ve iç çamaşırını çantasına geri koydu. "Siz ikiniz birlikteyken ne hakkında konuşuyorsunuz ki? İkiniz de sorularıma tek kelimedenden fazla cevap vermiyorsunuz."

Elini sıktım. "Bir sehpa için yardıma hazır mısınız?" diye sordum. "Bir sandal gibi görünmesini sağlayabilir, sonra da camla kaplayabiliriz."

"Ben varım," dedi Gary.

"Gelecek hafta o zaman. Tabii o işi alamazsam." "İş mi?" Gary gittikten sonra Tiffany sordu.

"Bir ekibe katılabilirim," dedim. "Garantisi yok."

"Bu iyi," dedi. "Bu en azından birkaç aylık bir çalışma olacak, değil mi?"

Bir bira daha almak için buzdolabına gittim. "Birinin yerine geçeceğim ve en sonunda geleceğim. Birkaç hafta, belki üç."

Tiffany mutfaktan çıkıp kanepeye kadar beni takip etti. "Sonra ne olacak?"

Son zamanlarda iş konusunu giderek daha fazla gündeme getiriyordu ve onu suçlamıyordum, ama bu konu hakkında konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu. "Aramaya devam et."

"Ya bir şey bulamazsan? Sabit bir şeye ihtiyacın var."

"Bir fikrin var mı?" Kumandayla ona işaret ederek sordum. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Bir kelle avcısıyla falan görüşemez misin?" diye sordu. "İşe alım uzmanı mı?"

"Masa başı bir iş için biçilmiş kaftan olsaydım olabilirdim. Ya da birilerinin eski mahkumları işe almaya açık olduğunu düşünsem bile."

"Denemeden bilemezsin. Belki bir ofiste çalışmak istersin. Bütün gün kışının üstünde oturmaktan daha iyi olurdu."

"Ben öyle bir şey yapmam, bunu sen de biliyorsun," dedim. "Haftanın yarısında garajdayım. Benim sektörümde kulaktan kulağa iletişim her şeydir. Beni iş için tavsiye eden adamlarım var ama bu zaman alıyor."

"Sonsuza dek babamın sırtından geçinemeyiz," dedi.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Çok hızlı bir şekilde doğruldum ve gömleğime biraz bira döktüm. Sehpa olmadan onu koyacak hiçbir yer yoktu. "İlk günden beri bunu söyleyen benim."

"Şey, o benim davamda. Ne yaptığımızı bilmek istiyor. Yemin ederim, çok sinir bozucu olabiliyor. Hâlâ bazen Lake'i sürmemi istiyor. Neden aptal ehliyetini almadığını anlamıyorum. İkinizin arasında kendimi şoför gibi hissediyorum."

Sigarama sarıldım. Lake direksiyon dersleri alıyordu ve ehliyet sınavında iki kez başarısız olmuştu. Diğer her şeyde başarılı olduğu düşünüldüğünde herkes şaşırmişti. Ben sevinmişim. İsteddiği zaman çıkıp gittiğini, erkekleri görmeye, partilere, üniversiteye gittiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Aynı zamanda, ona neler olduğunu merak etmeme neden oldu.

"Kiramıza katkıda bulunduğu sürece fazla seçeneğimiz yok, değil mi?" Ben işaret ettim.

"Hayır, bu yüzden bir işe ihtiyacın var. Böylece ondan uzaklaşabilirim." Derin bir iç çekti. "Milyonuncu kez söylüyorum, *lütfe*n burada sigara içmez misin? Depozitosunu geri alamazsa babam çok kızacak."

Bir sigara yaktığımı bile fark etmemiştim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Haberleri izlerken birkaç nefes çekeceğim, sonra da duşa girmem gerekiyor."

"Duş mu? Neden? Bir yere mi gidiyorsun?"

Ona kaşlarını kaldırdım. "Okulda Lake'in şeyi var."

İnledi ve kanepenin koluna yığıldı. "Unutmuşum. Hadi atlayalım o."

Başımı salladım. "Orada olacağımızı söylemiştik."

"Yani? Umurunda olmayacak." Göz kırptı. "Yeni aldıklarım için model olabilirim"

sen."

Kalktım, sigaramı musluğun altında söndürdüm ve yatak odamıza yöneldim. "Belki eve gittiğimizde."

"Neden," diye başladı, "bize rezervasyon yaptırdığımda ya da seni arkadaşlarımla dışarı çıkmaya davet ettiğimde ya da benimle sinemada buluşmanı istediğimde, her seferinde unutuyorsun. Ama *bunu* hatırlıyorsun? Lake'in aptal onur listesi töreni mi?"

Oturma odasında arkamı döndüm. Bu gece sıradan bir olay değildi. Lake 4.0'ın üzerinde not ortalamasıyla Müdürün Onur Listesi'ne girmişti ve bunun da ötesinde, Nisan ayında okulun Ayın Öğrencisi seçilmişti. Yalnız gitmem gerekse bile bunu kaçırmayacaktım. "Bu bir aile yükümlülüğü," dedim ona. "Aileni kızdırmayı göze alamayız."

"Gerçekten mi?" diye sordu, beni dikkatle izliyordu. Sesi kızgın olmaktan çok meraklıydı. "Hepsi bu mu?"

Birbirimize baktık. Son birkaç aydır dikkatliydim. Lake ve ben hiç yalnız kalmıyorduk. Onunla konuşmak şöyle dursun, yüzüne bile bakmıyordum. Belki Tiffany beni bakarken yakalamıştı. Bunu bazen farkına varmadan yapardım. "Elbette hepsi bu," dedim ve yatak odasına doğru gözden kayboldum, midemde bir suçluluk çukuru oluşuyordu, çünkü bu doğru değildi.

Hepsi bu değildi. Uzun bir atışla değil.

MANNING

F ya da Lake'in onur listesi töreninde, sahip olduğum en güzel şeyleri giydim - pantolon, elbise gömleği, kravat ve hafif kaşmir bir kazak. Hepsi hediye idi.

Sık sık alışveriş yapan ve Charles'ın haberi olmadan bize bir şeyler veren Cathy'den. Tiffany'nin ailesinden daha fazla yardım almak canımı sıkıyordu, ancak böyle durumlarda güzel görünmek istiyordum. Hapishane öncesinden beri ilk kez yasal bir berberde gerçek bir saç kesimi bile yaptırmıştım.

Bizi liseye götürdüm, park ettim ve anahtarları cebime koydum. Tiffany oditoryuma doğru ilerlerken, Lake'in günlerinin çoğunu geçirdiği kampüse baktım. Maddy hâlâ hayatta olsaydı, bu yıl on sekiz yaşında olacaktı. Onunla böyle şeyler yapardım, üniversite başvurularına yardım ederdim, final sınavları için onu sorgulardım, onur ödülü almasını izlerdim. O yapardı. Zeki, azimli ve yaratıcıydı. Sanatsal bir şeyler yapmak isterdi, ama üniversiteye gitmekten kaçmaya çalışsa bile, onu bunu yapmaya zorlardım.

Kaplanlar salonun dışında duruyordu. Babasıyla konuşurken gözlerim doğrudan Lake'in profiline gitti. Gözlerimin önünde değişiyordu, başkalarının fark ettiğinden bile şüphelendiğim ince şeyler. Ben fark ettim. Burnunda aylar öncesine göre daha fazla çil vardı. Saçları sırtına doğru uzuyordu. Hep birlikte takıldığımız zamanlarda onu daha genç gösteriyordu.

Ama bazen, bu gece olduğu gibi, saçlarını kıvrarak takıyor ve yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünüyordu. Her seferinde içim cız ediyordu; her geçen gün yaşılanıyor, beni içermeyen bir hayat yaşıyordu.

Yemek sohbeti sırasında ben içerideyken bir okul piyesinde oynadığını ve dışarı çıktığımdan beri drama ve doğaçlama dersleri aldığını öğrenmiştim. Kişiliğindeki farkı görebiliyordum. Hâlâ ilgi odağı olmak istemiyordu ama tanıştığımızda olduğundan daha özgüvenliydi. Farkında bile olmadan oturup dakikalarca izleyebileceğim sessiz bir özgüvendi ve bu tehlikeliydi.

"Bu ne kadar sürecek?" Tiffany ailesine yaklaştığımızda sordu.

Herkes bize döndü. "Bu kız kardeşiniz için büyük bir onur," dedi Charles. "Aydın Öğrencisi ve tüm mezuniyet sınıfının üç numarası."

Lake'in gözleriyle buluştum ve bir bakışla ne kadar gurur duyduğumu ifade etmeye çalıştım. O da bana gülümsedi. Ona sarılmışken Charles'ın gözlerini üzerimde hissetmem bir anımı aldı. Lake'e bakarken yakalandığımda hemen Tiffany'ye baktım.

Tiffany kolunu Lake'e doladı. "Tebrikler, küçük kardeşim," dedi ve kulağına bir şeyler fısıldadı - Lake'in gözlerinin kocaman olmasına ve yanaklarının kızarmasına neden olan uzun, görünüşte ayrıntılı bir mesaj.

Neyle ilgiliydi bu? Benimle ilgili olmadığını tahmin ettim, çünkü iki kız da kıkırdamaya başlamıştı. Böyle anları pek sık yaşamazlardı ama yaşadıklarında beni hep şaşırtırlardı. Tartışmalarına alışkındım.

Tiffany yanıma döndü ve herkes bana baktı. "Tebrikler." Boğazımı temizledim. "Çok gurur duymalısın." Bunu söylerken kalbim bir top gibi sıkıştı. Ne kadar çok çalıştığını biliyordum. Ne kadar zeki olduğunu. Babasını etkilemeyi ne kadar çok istediğini.

"Hepimiz öyleyiz," dedi Charles onu başının üstünden öperek. "Bir numara değil ama yine de etkileyici olduğu kesin."

Lake önce bana sonra yere baktı. Neden utanıyordu? Bir numara olmadığı için mi? O anda, herkesin önünde onun benim gözümde bir numara olduğunu ilan eden adam olmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Onu biraz rahat bırak," dedi Tiffany. "Son sınıfın eğlenceli geçmesi gerekiyordu." "Tüm aile için yeterince eğlendin," diye karşılık verdi.

Tiffany saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "İçeri girebilir miyiz? Burası çok sıcak."

Tiffany'nin babası böyle konuştuğunda onu incitiyordu ama o bunu belli etmiyordu. En azından çoğu insanın yapacağı gibi. Tiffany'nin duyguları başka şekillerde ortaya çıkıyordu. Konferans salonuna girerken, onu rahatlatmak için elimi sırtının üst kısmına koydum.

Lake başka tarafa baktı. "Ön sıradayız," dedi ve diğer öğrencilerin toplandığı yere doğru el salladı. Sahnenin hemen altında yerimizi aldık, ben bir uçta, Tiffany'nin yanında, Charles ve Cathy diğer uçta, Lake ortada.

Kısa bir konuşmanın ardından müdür yardımcısı her bir onur listesi öğrencisini el sıkışmak ve fotoğraf çektirmek üzere sahneye çağırdı.

"Kaplan Gölü," diye duyurdu. Ayağa kalktı, askılı, bol elbisesi bacaklarının etrafında uçuşarak yanımdan geçti. Bacak bacak üstüne attığı dizlerinde ve kalçalarında kırmızı izler vardı. Elimizi uzatıp o kırmızılığı tekrar beyaz olana kadar düzeltmek istedim. Gevşeyen saç tellerini olması gereken yere sıkıştırmak için. Sahnenin bir tarafındaki basamakları tırmandı ve sertifikasını almak için yumruklarını açtı. Kürsünün arkasında bir sıra öğrenci oluşmuştu.

Bir anda Tiffany'nin bakışlarını üzerimde hissettim. "On yedi yaşındaki kızlara hep böyle mi bakarsın?" diye sordu.

Bunu alçak sesle söylemişti ama ailesinin duymayacağı kadar alçak sesle değil. Ona doğru eğildim ve "Neden bahsediyorsun sen?" diye fısıldadım.

"Neredeyse ağzının suyu akacak."

"Saçmalama. O senin kız kardeşin."

Tiffany gözlerini kıstı. "Lake'ten bahsetmiyordum."

Sinirimi bastırdım. Burada olay çıkarmanın zerre kadar faydası olmazdı. Gerçek şu ki, Lake tüm kızlar arasında en muhafazakâr giyineniydi ve eğer dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı, muhtemelen onlara bakardım. Zayıf ve güzel kızlar, müdür yardımcısı başarılarından bahsederken, yaza daha birkaç ay olmasına rağmen bronz tenli, kilometrelerce uzunlukta bacakları ve altın sarısı saçları olan Kaliforniya sahil kızları gibi sıraya dizilmişlerdi.

Neden o gün sitede dikkatimi çeken ve o zamandan beri bırakmayan kişi Lake olmuştu? Diğer kızları görmediğim ve Lake için hissettiğim gibi heyecanlanmadığım için minnettardım, ama o anda, onun dışında herhangi biri olmasını diledim. Keşke onunla hiç tanışmamış olsaydım.

Sadece temelli çekip gidecek kadar istemedim.

Törenden sonra, otoparkta Charles, "Kutlamak için yemeğe gidiyoruz" dedi.

Cathy bile şaşırmış görünüyordu. "Öyle miyiz?"

"Manning ve benim planlarımız var," dedi Tiffany, planımız olmamasına rağmen. "Onları iptal et. Bu çok önemli."

"Oh, bırak gitsinler," dedi Cathy. "Lake her yıl onur listesine giriyor ve ayın öğrencisi seçiliyor. Sanki ilk kez yapıyormuş gibi."

Charles, "Dana Point'teki Ritz-Carlton'da rezervasyon yaptırdım," dedi.

Kızların nefesi kesildi. "Gerçekten mi?" Tiffany sordu. "Çok süslü."

"Farkındayım." Biraz gülümsedi. "Lake bu yıl çok çalıştı. Ben sadece hepimizin bir geceliğine bunun farkına varmasını istiyorum."

Tiffany, "Bunu her gün fark ediyoruz," dedi ama annesi ona bakınca, "ama sanırım bu gece büyük bir olay," diye ekledi.

"Benim bundan nasıl haberim olmaz?" Cathy sordu.

"Son dakikada oldu. Otel müdürü eski bir dostumuz ve bizi araya sıkıtırdı." Kolunu Lake'e doladı ve bana başıyla selam verdi. "Siz ikiniz bizimle orada buluşacak mısınız? Tiffany yolu biliyor."

Arabaya bindiğimizde Tiffany i çekti. "Gitmek istemiyorum." "Gitmek zorundayız," dedim arabayı Birinci Otoyol'a çekerken.

Bir karşı çıkış bekledim ama onun yerine sessizlikle karşılaştım, bu da gerçekten zgn olduğu anlamına geliyordu. Sol elimi direksiyonda tuttum ve sağ elimle boynuna masaj yaptım. Ona dokunmak normalleşmeye, otomatikleşmeye başlamıştı. Doğam gereği o kadar da sevecen değildim ama Tiffany sevecen olduğu zamanları severdi. Kendini iyi hissetmediğinde, küçük bir dokunuş çok işe yarıyordu. "Neden gitmek istemiyorsun?"

"Yorgunum. İşte uzun bir gün geçirdim. Sadece eve gitmek ve seninle olmak istiyorum."

"Pekâlâ." Kırmızı ışıkta yavaşladım. "Gerçek sebep ne?"

Birkaç dakika bana baktı, sonra koltuğa kıvrılıp yüzünü bana döndü ve elime sokuldu. "Sürekli bir yaylım ateşi gibi."

"Neymiş o?"

"Hepsini. Asla normal onur listesine giremedim, müdürü unutun. USC'ye *başvuracak* notları bile alamadım. Ailem ne zaman Lake'in başarısını abartsa, sanki benim yapmadığım her şeye dikkat ekiyorlarmış gibi geliyor."

"yle olmadıkları bilyorsun," dedim. "Sadece Lake ile gurur duyuyorlar ve bunun sana nasıl hissettireceğini düşünmüyorlar."

"Bu neredeyse daha kötü," dedi. "Sanki orada değilmişim gibi."

İşık değişti. Omzunu sıktım ve elimi tekrar direksiyona götürdüm. "Sadece o ana kendilerini kaptırmışlar. Baban bunu çok uzun zamandır istiyordu."

"Bu hafta başka bir müdür yardımcılığı pozisyonu açıldı," diye itiraf etti. "Bir şey sylemeyecektim ama ..."

"Neden olmasın?"

"Eğer alamazsam hayal kırıklığına uğramanı istemedim."

"Denediğın sürece hayal kırıklığına uğramam. Eminim mağazada bunu yapacak cesareti bile olmayan pek çok insan vardır."

"Ben de onlardan biri olabilirim." Daha dık oturdu. "Yani, neden zahmet edeyim ki? Departmanımdaki en iyi satış elemanlarından biri olmama rağmen bana daha önce vermediler. Kâğıt üzerinde daha nitelikli olan insanları terfi ettirmek istiyorlar, böylece onları kurumsal pozisyonlara yükseltmeye devam edebilecekler. Bu saçmalık."

Şöyle bir baktım. "Sen en iyi satış elemanlarından biri misin? Nasıl olur da bundan hiç bahsetmezsin?"

Omuz silkti. "USC'ye kıyasla kulağa pek bir şeymiş gibi gelmiyor."

"Departmanınızda çok fazla insan var," dedim şerit değiştirerek. "Sadece bu da değil, satışta iyi olmak küçük bir şey değil. İnsanlar böyle bir beceride ustalaşmak için çok para ödüyor."

"Zor," diye kabul etti, daha hızlı konuşarak, "ama ben buna beceri demezdim. Sadece insanlara kendileri hakkında sorular soruyorsunuz ve ne hakkında konuştuğunuzu biliyormuş gibi görünmek için ürün hakkında yeterince şey öğreniyorsunuz ve bir bakmışsınız kredi kartı çıkmış."

"Tiffany, insanların parasını almak bir yetenektir, inan bana." Sinyal lambasını yaktım. "Birine böyle bir şey sattığımı hayal edebiliyor musun?"

Gülüşü arabadaki havayı yumuşattı. "Yani, bundan daha fazlası da var, ben sadece iğneleyici davranıyordum." Ön camdan dışarıya doğru hiçbir şeyi işaret etmedi. "Mesela, birinin tuhaf vücut tipine uygun kıyafeti bulduğumda, sanki ..."

"Bir başarı mı?" diye sordum.

"Evet! İyi hissettiriyor."

Sesindeki heyecanı duymak beni hazırlıksız yakaladı. İşi hakkında nadiren heyecanlanırdı ve kötü ruh hali biraz daha mantıklı gelmeye başladı. Eğer bunları babasına söyleseydi, muhtemelen başarısını baltalardı. "Seni kutlamak için dışarı çıkaracağım," dedim.

"Neyi kutlayacaksın?" diye sordu. "İşi alıp alamayacağımı bile bilmiyorum."

"Satış elemanı meselesi. Sana söylüyorum, bu büyük bir mesele. Özellikle de Nordstrom gibi büyük bir yerde."

Gülümsediğini hissetmek için başımı çevirmeme gerek kalmadı. "Şunu dinle. Şirket ofisinde *alışveriş* yapmak için para alan insanlar var. Tasarımcıları dolaşıp taşıdığımız kıyafet ve aksesuarları seçiyorlar."

"Tam sana göre."

"Biliyorum, ama bir diplomaya ihtiyacım var."

On iki kredimi bitirmek istiyordum ama şu anda bunu karşılayamazdım. Yine de Tiffany kredi almaya hak kazanabilirdi. "Belki sonbaharda bir yere kaydolabilirsin. Babanı mutlu etmek için değil, terfi etmek istediğin için. Çünkü bir gün yaşamak için *alışveriş* yapan o kişi olmak istiyorsun, Tanrı hepimize yardım etsin."

Sırıtarak konsolun üzerinde daireler çizdi. "Bilmiyorum. İmkânsız gibi görünüyor ama ..."

"Ama ne? Bu pozisyonların gerekliliklerini öğrenin ve eşleşen herhangi bir sınıf olup olmadığına bakın."

"Sadece bunu sonsuza kadar yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Oturup geleceğimi gerçekten düşünmem gerektiğini hissediyorum."

Ona bunun çoğu insanın -benim gibi insanların- sahip olmadığı bir lüks olduğunu belirtmek istedim ama sonunda ilgisini çekebilecek bir şeye yöneldiği gerçeğini de küçümsemek istemedim. Tiffany'nin bazı kusurları vardı, ama enerjisini doğru yöne yöneltirse bu kusurlar kolayca onun lehine çalışabilirdi.

Babası ona bunu yaptırmaya çalışmıştı ve annesi de uzun süredir onu rahat bırakıyordu. Şimdiye kadar ona ulaşabilen tek kişi olmak komik, neredeyse ödüllendirici bir şeydi.

OceanofPDF.com

MANNING

T Ritz-Carlton bir uçurumun üzerinde, Pasifik Okyanusu'nun karanlık genişliğine bakıyordu. Beyaz sütunlu ve mermer zeminli lobide Benim kadar uzun çiçekler.

"Burayı her zaman sevmişimdir," dedi Tiffany. "Çok fazla çocukluk anısı var."

Hay sikeyim. Hiç bu kadar güzel bir otelde kalmamıştım, hele çocukken hiç. O anda Cathy'nin beni güzel kıyafetler giymeye zorlayarak gururumu incittiği zamanlar için minnettar oldum.

Lake ve Cathy manzarayı seyretmeye giderken Charles lobinin karşı ucunda duruyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Charles acele etmemizi işaret ederek sordu. "Manning kendi kendine park etmekte ısrar etti," dedi Tiffany.

Yaşadığım sürece, hayatın neresinde olursam olayım, birkaç dolar tasarruf etmek için her zaman fazladan iki dakika yürümeyi tercih edeceğimi umuyordum.

"Tutumlu biri," dedi Charles ona. "Bu konuda bir iki şey öğrenebilirsin."

Bunun bir iltifat olduğundan emindim ve bana yaptığı ilk iltifattı. Sadece bunun Tiffany'nin sırtından olmamasını diledim.

Cathy ve Lake'le buluşup restorana doğru yürümeye başladık. "Tatillerde kızları buraya çay içmeye getirirdim," dedi Cathy. "Hatırlat da sana resimlerini göstereyim, Manning. Kızlar kırmızı elbiseleri içinde çok sevimliydiler."

Önümüzdeki Lake ve Tiffany birbirlerine döndüler ve gülerken birbirlerine benzeyen "şaka yapıyorum" yüz ifadeleri takındılar. Onları gözümün önüne getirebiliyordum; iğne büyüklüğünde, kıkırdayan kule kafalar. "Siz nasıldınız?" diye sordum.

İki kız da bana dönüp baktı. Çocukken de o anki hallerine çok benzediklerini hayal ettim; genç, şaşkın ve aptaldılar.

"Tiffany herkesin gözbebeği idi," dedi Cathy. "Aile etkinliklerinde bizim için sahne alırdı. Halkın içindeyken insanlar beni durdurup ne kadar güzel olduğunu söylerlerdi. Sonra Lake doğduğunda, biri ona övgüler yağdırmadan on dakika zor yürüyebiliyordum. Lake bu ilgiden nefret ederdi, her zaman ablasının arkasına saklanırdı."

"Lake utangaçtı," dedi Tiffany. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Utangaç değildi." Cathy düşünceli görünüyordu. "Herkesin yanına gidip sohbet başlatabilirdi. Sadece insanların ona yaltaklanmasına katlanırdı, oysa sen tatlım, her şeyi yutardın."

"Pek bir şey değişmedi." Charles, Tiffany'nin sırtını sıvazlayarak onu restorana götürdü.

Ev sahibi bizi ortadaki bir masaya götürdü. Charles, üzerinde "Tebrikler!" yazılı sarı ve kırmızı bir hediye çantası bıraktı.

"Bir hediye getirmeli miydik?" Tiffany'ye sordum.

Cathy bana döndü. "Merak etme. Charles'ın bir şey planladığını bile bilmiyordum."

Dikdörtgen masanın başına oturdu ve Lake'i yanında istedi, ben de Cathy'nin yanındaki, kızların karşısındaki sandalyeye oturdum.

Hostes gitmek için döndüğünde "Masaya şampanya," dedi.

"Sunucunuza haber veririm," dedi. "Herkesin kimliği var mı?"

"Yirmi bir yaşındalar," dedi. "Sadece en iyisinden bir şişe getir."

Hostes uzaklaşmadan önce tereddüt etti. "Evet, efendim." Lake'in gözleri parladı. "Baba?"

"Yakında bir yetişkin olacaksın. Bir bardak seni öldürmez." Charles dirseklerini masaya dayadı ve tüm dikkatini ona verdi. "Bunu hak ettin. Ben çok .

.. " Sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi yutkundu.

Tiffany koltuğuna gömülmüş, bez peçetesinin köşesiyle oynarken ona baktım.

Charles masaya doğru başını salladı. "Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Kadeh kaldırdığımızda daha açık sözlü olacağım."

Tiffany menüsünü gösterişli bir şekilde açtı. "Bir şey alabilir miyiz baba?" diye sordu.

"Ne istersen, prenses." Bir çift gözlük taktı ve spesiyalleri okuyarak, "Porterhouse sipariş etmelisin, Manning. Daha önce yediklerinize hiç benzemiyor. Bunu garanti ederim."

Menüdeki en pahalı biftekti. Adamı hiç bu kadar iyi bir ruh halinde görmemiştim. Hatta bana daha önce ilk adımla hitap ettiğinden bile emin değildim. "Kulağa harika geliyor."

Tiffany de fark etti. Ayağını bacağımanın iç kısmında gezdirdi ve kaşlarını bana doğru salladı. "İstiridye yemek ister misin, bebeğim? Afrodizyak olduğunu duydum."

"Tiffany," dedi Cathy nefesinin altından. "Yemek masasında böyle şeyler söyleme."

Lake menüsüne odaklandı, yanakları kızarmıştı. Dışarı çıkalı iki aydan fazla olmuştu. Lake kız kardeşiyle seks yaptığımızdan şüpheleniyor olmalıydı. Belki hâlâ tanıdığım o gözü açık kızdı ama onu terk ettiğim zamankinden daha az saf olduğu kesindi. Kampta birlikte geçirdiğimiz hafta da bu yolda ilerliyordu. Benim önümde üstünü çıkarmıştı. Lake seksi biliyordu. Belki okuldaki çocuklardan biriyle yakınlaşmıştı bile.

O orospu çocuğunun boynunu kırardım.

Yasak düşünce kravatımı sıktı ve menümdeki kelimeleri ve fiyatları bulanıklaştırdı. Yakamı çekiştirdim, biraz su içtim ve nefes aldım. Bu şekilde düşünmeye hakkım yoktu. Yoktu.

Bir garson elinde şampanya ve beş kadehle çıkageldi. "Neyi kutluyoruz?" diye sordu, mantarı patlatarak.

Charles Lake'i işaret etti. "Söyle ona, tatlım."

"Bu aptalca," dedi. "Onur listesine girdim. Ama yüz öğrenci daha onur listesine girdi."

"Siz diğer yüz öğrenci gibi değilsiniz," dedi Charles. Kadehini aldı ve hepimizin kadehi dolup kalkana kadar ayakta bekledi. Lake'e döndü. "Seni zorladığımı biliyorum. Arkadaşlarından daha çok çalıştığını, daha çok kitap okuduğunu, tek başına bir 'A' yeterli olacakken 'A'nın sonundaki *artı* için fazladan çaba harcadığını biliyorum."

Charles yutkundu, burnundan nefes aldı. Elleri titredi ve gözleri yaşardı. "Ben çok ... çok ... "

Tiffany menüsünü okuyormuş gibi yaptı ama babasının sesi kesilince başını kaldırıp baktı.

"Ah, tatlım," dedi Cathy, elini tutmak için uzanarak.

Hediye çantasını aldı ve Lake'e uzattı. "Çok gurur duyuyorum. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Lake şaşkın görünüyordu ama o zaman bunun Müdürün Onur Listesi ya da hatta Ayın Öğrencisi ile ilgili olmadığını anladım. Önce çantaya, sonra da babasına baktı. Anında onun da gözleri sulandı. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Tebrikler, tatlım."

Lake'in yüz ifadesinin şaşkınlıktan şoka dönüştüğünü görünce kalbim kabardı. Onun için istediğim şey buydu. Her şeyi. Bu yüzden zaman ayırmış, ellerimi kendime saklamış ve uzaktan izlemiştim. Böylece neyin önemli olduğunu gözden kaçırmayacaktı. Duygusallaşmamak için çenemi sıkamak zorunda kaldım.

Lake'in annesi ellerini ağzına kapattı. "Charles."

"Ne oldu?" Tiffany sordu.

Çantadan kalın, beyaz bir paket çıkarırken Lake'in elleri titriyordu. Paketi ters çevirdi ve hepimizin görmesi için havaya kaldırdı. Onunla ne kadar gurur duysam da, o anda gözlerim Tiffany'ye kaydı. Paketin üzerindeki USC logosunu fark ettiğinde yüz ifadesi değişmedi. Onu okuyamadım. Tiffany bazen şov yapıyor olabilirdi ama Lake'i önemseydiğini biliyordum. Her şeyden önce Lake onun kardeşiydi. Lake'in istediği her şeyi elde edişini izlerken gururdan başka bir şey hissedeceğine inanmıyordum ama yüzünün soluşundan emin değildim. Tiffany, babalarının ondan beklediği her şeyi yapmış olan kız kardeşi için gerçekten mutlu olabilir miydi? Yoksa Tiffany bunu başka bir şey olarak mı görecekti?

Cathy ayağa kalktı ve hâlâ şokta olan Lake'i kucaklamak için masanın etrafından dolaştı. Babası da aynısını yaptı. Tiffany açılmamış paketi masanın kendi tarafına doğru kaydırды. "Ya reddedilirse?" diye sordu, sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Öyle olmadığını biliyorsun."

Zarfı elimden almadan hemen önce bir köşesini yırttı. "Bunu bozma."

Tiffany arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken gözlerini bana dikti. Belki de benim düşman olduğumu düşünüyordu ama değildim. Charles, Tiffany'yi zarfla görürse olay çıkarırdı. Zarfı Lake'in önündeki yerine geri koydum.

Hepsi tekrar oturduktan sonra Lake elini zarfın üzerinde gezdirdi.

"Açmayacak mısın?" Charles sordu.

Parmağını kapağın altına kaydırды ve üzerinde kırmızı ve altın renkli bir kitapçık olan bir sayfa çıkardı. Hepimiz izlerken kabul mektubunu okudu.

"Yani?" Charles birkaç saniyelik sessizlikten sonra sordu. "Resmi olarak bir Troyalı olmak nasıl bir duygu?"

"Güzel."

"Bu kadar mı?" diye bastırdı. "İyi mi?"

Lake'in burun delikleri alevlendi. Sessiz birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü. Cathy ellerini önünde kavuşturmuş, en az benim kadar gergin görünüyordu. Yüzünü kapatıp hıçkırıklara boğulurken Lake'in vücudu gözle görülür biçimde titremeye başladı. Charles'la karşılıklı bakışırken Cathy'nin kaşları birbirine yaklaştı.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Bunalmış," dedi yumuşak bir sesle.

Fiziksel olarak tepki verdim, boğazım bir yumru ile kalınlaştı, ellerim Lake'i tutmak için ağrıyordu. Ağlaması vücuduma karışık sinyaller gönderdi. Masada onu teselli etmesi gereken son kişiydim ama belki de onu gözyaşlarını anlayacak kadar iyi tanıyan tek kişiydim. Bunalmış mıydı? Rahatlamış mıydı? Evet, rahatlamıştı. Ama ağlama yoğunluğu bana bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Belki de bunu hiç istememişti. Yıllar önce USC hakkında herhangi bir şüphesi varsa sesini duyurmak için mücadele etmesi gerektiği konusunda onu uyarmaya çalışmışım. Belki de o ana kadar bana gerçekten inanmamış, bunun doğru olduğunu fark etmemiştir.

Masadaki sessizlik rahatsız edici bir hal aldığında, Tiffany sessizliği bozdu. "O kadar çok baskı altında ki, bu anın tadını bile çıkaramıyor."

Charles Lake'in sırtını sıvazladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun Tiffany."

"O haklı," dedim. Konuşmayı planlamamıştım, çünkü Charles ve ben bir kez olsun geceye doğru adımlarla başlamıştık. Ama Tiffany dudaklarını büzerek bana minnettar bir hava öpücüğü gönderdi.

Charles bir an bana ters ters baktı ama sonra Lake'e döndü. "Sadece üstesinden geldi," dedi. "Öyle değil mi, Lake?"

Lake başını ellerinin arasında salladı, derin bir nefes aldı ve yukarı baktı. Rimeli yüzünü sulu boya gibi boyamıştı. "Özür dilerim. Çok mutluyum. Sadece gelmeyeceği konusunda çok endişeliydim."

Tiffany çantasından bir mendil çıkardı ve kız kardeşine uzattı ama bir şey söylemedi.

Charles, "Kimse senden şüphe etmedi," dedi.

Lake gözlerinin altını sildi. "Biliyorum."

Cathy masada Lake'in elini tuttu. "Bu hafta sonu alışverişe çıkmaya ne dersin? Sana üniversite kıyafetleri alırsın?"

"Yeni giysilerden daha çok ihtiyacı olacak bir şey düşünebilirim," dedi Charles. "Keşke ehliyet sınavını geçebilseydi. Daha fazla oyalanmak yok, Lake."

Lake'in gözleri Tiffany'ninkilerle aynı anda, onları ikiz gibi gösterecek şekilde büyüdü. Lake şampanyasını inceliyordu, ama elinden bıraktı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Ona araba mı alıyorsun?" Tiffany sordu. "Çünkü benimkini ona vermeyeceğim."

"Etrafta dolaşması gerekecek," dedi Charles. "Eve ziyarete gelmekten bahsetmiyorum bile."

Tiffany birkaç kez gözlerini kırptırdı, şok olmuş gibiydi. Tam lisede bir araba aldığını söyleyecektim ki, Lake'e bakıp gözlerinin dolduğunu fark ettim. Sanki Tiffany'nin aklına Lake'in gelecek yıl buralarda olmayacağı yeni gelmiş gibiydi.

Lake broşürü kaldırmaya başladı ama Charles broşürü ondan aldı. "Hangi yurttan kaldığını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi, sayfaları çevirirken. "Muhtemelen yaz ortasına kadar öğrenemeyeceğiz."

"Odan için alışverişe çıkacağız," dedi Cathy. "Hangi renklerle dekore etmek istediğini düşünmeye başla."

Charles gözlüklerinin üzerinden ona bakarak, "Burası bir yatakhane," dedi. "Çalışmak için yaklaşık iki yüz metre karesi olacak."

"Belki evini özlemesin diye sahil temalı bir şey yaparız."

Tiffany'nin ağzı açık kaldı. "Kumsal teması yapacaktık. Bizi taklit edemezsiniz."

Charles bir sayfa çevirdi. "Saçmalama."

Tiffany çoktan somurtmaya başlamıştı ve önümüzde hâlâ USC'yi konuşacağımız uzun bir gece vardı. Her ne kadar Lake'in hayatının tüm detaylarını öğrenmiş olsam da, Tiffany'yi yaşadığı hayal kırıklığı için suçlamıyordum. Her zaman Lake'in ne yaptığı, ne

nereye gittiğini öğrenmeye çalıştım. "Tiffany'nin de bir duyurusu var," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. "Ne

hakkında?" "İş hakkında."

Başımınla onu onayladım.

Cathy kadehini bırakıp Tiffany'ye döndü. "Şu güneş gözlüğü şirketinden modellik için çağrı aldın mı? Hani şu güzel bir sarışına ihtiyacı olan?"

Tiffany'nin yüzü kızardı. *Hay sikeyim*. Belki de onu utandırmıştım, hem de niyetlendiğim gibi iyi bir şekilde değil. "Daha iyi," dedim Tiffany'ye Nordstrom'daki başarılarının görünüşe göre iş bulmaktan daha değerli olduğunu göstermeye çalışarak. "Mağazasındaki en iyi satış elemanlarından biri."

Charles dirseğini masaya koydu ve broşürü karıştırmaya devam etti.

Cathy'nin yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Bir tür duyuru falan mı vardı?"

"Vay canına," dedi Lake. "Senin bölümün mü yoksa tüm mağaza mı?"

"Dükkân değil," diye mırıldandı Tiffany. "Sadece benim bölümüm." "Yine de çok fazla insan var, değil mi?" Lake sordu.

Boğazımı temizledim ve sesimi yükselttim.

"Charles." Kafasını kaldırdı. "Hmm?"

"Tiffany'nin haberleri var."

"Önemli bir şey değil," dedi Tiffany. "İşimde gayet iyiyim. Asıl haber şu ki, okula gitmeyi düşünüyorum."

Bir an duraksadım. Babasının dikkatini çekmek için böyle şeyleri ağzından kaçırmadan önce düşünmesini isterdim. Bunu yapmayınca işler daha da kötüye gitti.

"Ve?" diye sordu.

"Charles," dedi Cathy.

"Ne?" Tiffany'ye eliyle işaret etti ama karısıyla konuştu. "Bunu yıllardır söylüyor."

"Bu sefer ciddiym. Bir sonraki terfimde geçilmek istemiyorum. Sonsuza kadar satış elemanı olmak istemiyorum."

"İyi, umarım öyle değildir," dedi Charles. "Araştırın, ben de yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım." Lake'e katalogu gösterdi. "Tommy Trojan'a bak."

"Biliyorum baba," dedi Lake. "Heykeli bizzat gördüm."

Charles'ın ikinci bir şişe sipariş etmesini falan beklemiyordum ama bu yeterince iyi değildi. "Şimdi kızınızın söyleyeceklerini dinleyerek ona yardımcı olabilirsiniz" dedim.

Sonunda başını kaldırdı. Masa sessizleşti ve Lake'in burnunu çekmesi bile kesildi. Charles'ın ayağa kalkmasını ve beni ensemden tutup dışarı atmasını bekliyordum. Burası benim ailem değildi; konuşmaya hakkım yoktu. Ama iki kıza da uzun süredir yeterince olumsuz baskı yapmıştı ve belli ki Cathy bunu durdurmayacaktı.

Her iki kıza da Charles'a karşı koymaya çalışacak kadar değer verdiğim gerçeği, belki de yanıldığımı fark etmemi sağladı. Belki de garip bir şekilde bu benim ailemdi ve belki de öyle olmasını istiyordum.

Charles'ın bakışları benden Tiffany'ye kaydı. "Pekâlâ. Seçtiğin bir okul var mı?"

"Sanırım öyle."

"Bir dahaki sefere yemek yediğimizde kurs katalogunu getir." Burnunu çekti. "Birlikte bir göz atarız."

Eve dönerken arabada Tiffany pencereden dışarı baktı. "USC'yi bir kez daha duyarsam, aklımı kaçıracağım."

"İşler artık sakinleşecek. Yıllardır bunun için çalışıyorlardı." İçeri biraz temiz hava almak için camımı açtım. Yaşadığım sürece buna asla doyamayacaktım. "Babana haddini bildirdikten sonra mutlu olursun sanmıştım."

"Harika bir şeydi." Sesindeki gülümsemeyi duydum. Bana geri döndü. "Özür dilerim. Sanırım PMS'deyim."

Arabadaki gerginlik çoktan kalkmıştı. Sesi daha hafif geliyordu. Tiffany sadece birinin onu önemseydiğini hatırlamak istiyordu. Birinin fark ettiğini. Bazen bunu göstermeyi unutup, onun için özel bir şey yapmadan günler geçiriyordum. Daha çok çabalamam gerekiyordu.

Frene bastım ve sola dönüş şeridine girdim. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Sana biraz dondurma getireyim."

"Gerçekten mi?" Gülümsedi. "Ama restoranda tatlı yedik."

"Bu krem brüle saçmalığı onu kesmiyor." Regl olmak üzereyken naneli çikolata parçacıklı, krampları olduğunda kurabiye ve kremayı severdi. "Ben kurabiye ve krema düşünüyorum."

"Sen çok iyi bir erkek arkadaşsın," dedi. "Seni seviyorum."

Onun mutlu ve rahat olmasını sağlamak için neye ihtiyacı olduğunu bilmek, onu sevmenin bir biçimiydi. Göz ardı edilmemeli ya da küçümsenmemeli.

"Lake'e daha önce ne fısıldadığımı bilmek ister misin?"

Bunu bir ebeveynin çocuğuna bir işi tamamladığı için kurabiye ikram edeceği şekilde sordu, bu da beni temkinli yaptı. "Pekala..."

"Bugün apartmandan postayla bir şey almış. Babamın bilmesini istemediği için bizim adresimizi kullanmış."

"Neydi o?"

"Bir kabul paketi."

Yemek sohbetinden Lake'in sadece bir okula başvurduğunu biliyordum. Yanılıyor olabileceğim, Lake'in hayatı hakkında bilmediğim önemli şeyler olduğu gerçeği boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "USC gibi mi yani?"

"Evet. Ama USC *değil*. Farklı bir okul."

Işıklar ön camda bulanıklaşıyordu. Yani Lake geleceğini kendi ellerine alıyordu. Bu iyi bir şeydi. Onun için istediğim şey buydu. Ama aynı zamanda zihinsel olarak onu çoktan Los Angeles'a yerleştirmiştım. O olacaktı

iki saat uzaklıkta, bir Truvalı, ve o bir Kaliforniya kızı olarak kalacaktı. Hayatımda Lake gibi saf ve iyi hissettiren pek bir şey yoktu. Onu zaten ulaşabildiğimden daha uzakta istemiyordum ama aynı zamanda kendime onun yükselmesine izin vereceğime dair söz vermiştim.

"Başka nereye başvurdu?" Ben sordum.

Tek söylediği "Uzaklarda bir yerde" oldu.

OceanofPDF.com

GÖL

I bir saat içinde üçüncü kez ön bahçeye bakmak için oturma odasının penceresine gitti.

"Merak etme," dedi annem arkamda belirerek. Buklelerimi boynumdan çekip sırtıma yerleştirdi. "O senden daha gergin olacak."

Ellerimi ovuşturarak ileriye baktım. Corbin konusunda gergin değildim. Belki de olmalıydım. Finallere çalışmaktan bir hafta sonu izin alıp eve uçmuş ve beni baloya götürmüştü. Ondan bunu istememiştim ama gitmeyeceğimi öğrendiğinde ısrar etmişti. Ona gerektiği kadar karşı çıkmamıştım çünkü Corbin'le vakit geçirmek her zaman güzeldi ve doğrusunu söylemek gerekirse onu özlemiştim.

Ama sinirlerimi bozan Manning'di. Güzel göründüğümü düşünmesini istiyordum. Benim gibi onun da yanımda olmasını dilemesini. Tiffany ile ilişkisini kesmesini ve beni kollarına almasını, diğer herkesin canı cehenneme. Bir ay sonra on sekiz yaşına basacaktım. Hemen birlikte olacağımızı düşündüğümden değildi. Tiffany'nin Manning'i unutmak için zamana ihtiyacı olacaktı, ama unutacaktı. Her zaman unuturdu.

"Bu gece dikkatli olmanı istiyorum," dedi annem. "Corbin neredeyse bir yıldır üniversitede. Senin tanıdığın çocuklardan daha tecrübeli."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle bir şey değil anne." Başını eğdi. "Öyle değil mi?"

"O sadece bir arkadaş."

"Bunu biliyor mu?"

"Kesinlikle." Kanepede bir kez öpüşmüştük ama bir daha ne konuyu açmış ne de denemişti. Onu çok sık görmüyordum, sadece New York Üniversitesi'ndeki molalarında görüşüyorduk ama sürekli telefonda konuşuyorduk ve Corbin bana çıktığı kızlardan bile bahsediyordu. "Sadece bu geceyi kaçırmamı istemediği için geliyor."

Annem saçımı düzeltti, bazı bukleleri kopardı. "Çok tatlı biri. Neden bir randevun olmadığını hâlâ anlamıyorum ama Corbin'in böyle bir centilmen olmasına sevindim."

Benden rica etmişlerdi ama herkesi geri çevirmiştim. İstedğim tek kişi olan Manning'e kıyasla onlar çocuktı. Boyut olarak onlardan küçüydü ama bundan daha fazlasıydı. Kendini farklı taşıyordu. Bana ruhumun bir parçasına sahipmiş gibi bakıyordu. Konuşurkenki özgüveni, ellerini kullanma şekli. Tüylerim diken diken olurken ürperdim.

Tiffany mutfaktan çıkarken, "*Anne*," dedi. "Her şeyi berbat edeceksin. Hacim kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu anlamıyorsunuz."

Annem Tiffany'nin saçıma erişebilmesi için kenara çekildi. "Çok güzel görünüyor, Tiffany."

Tiffany tokaları kontrol etti. Uzun saçlarımı kurutmak ve kıvrırmak için bir saatten fazla zaman harcamış, sonra da yarısını tutturmuştu. Geri kalan buklelere de saç spreyi sıkıyordu ama her nasılsa omuzlarımda yumuşak ve kabarık duruyorlardı. Ondan bütün bunları yapmasını istememişim ama anneme hak vermek zorundaydım; çok güzel görünüyordu.

Tiffany beni omuzlarımdan tutup çevirdi. Kaşlarını çekti, sanki daha sonra sınanacakmış gibi yüzümün her santimini taradı. "Sen zaten

Göz kalemini bulaştırmışsın. Gözlerine dokunma. Ağlama. Maskaran su geçirmez ama göz kalemin değil."

"Ağlama," diye tekrarladım. "Anladım."

Tiffany gözlerini devirdi. "*Mutlu* gözyaşlarını kastetmiştim." "Onu giymiyorsun."

Üçümüz de koridordaki babama döndük.

Siyah, yere kadar uzanan elbisemin önünde ve arkasında birer "V" vardı. Şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha seksiydi, ama on sekizime çok yaklaşmışım, tadını alabiliyordum. Manning'in beni bir yetişkin olarak görmesinin zamanı gelmişti. "Evet, öyleyim."

"Cathy," dedi babam o *ciddi* ses tonuyla.

"Seçmesine yardım ettim," dedi annem.

"Bu çok açıklayıcı."

"Artık çok geç," dedi Tiffany. "Corbin her an burada olabilir."

Hiçbirimiz Manning'in ön kapıdan girdiğini duymamıştık ama o babamın arkasından yürüdü. Gözleri saçlarımdan başlayıp köprücük kemiğimi taradı ve dekolteyi takip ederek göğüslerimin arasındaki noktaya ulaştı. "Charles'a katılıyorum," dedi.

Ne? Ciddi olamaz. Bütün bunları onun için yapmıştım, elbiseyi seçmekten Tiffany'yi saçım ve makyajım konusunda serbest bırakmaya kadar.

"*Manning*," diye azarladı Tiffany. "Bizim tarafımızda olman gerekiyordu."

"Dolabında başka bir şey bul," dedi babam bana. "Ben zaten

Bu gece için kız arkadaşlarıyla bir otel odası tutman konusunda anlaştık."

Manning kızgın, kalın bir kaşını kaldırdı. "Bir otel odası mı?"

Babam Manning'e döndü. "Argümanı, kalıp sarhoş arkadaşlarına göz kulak ol m a s ı n ı n daha iyi olacağı yönündeydi. Buna inanıyor musun?"

Manning kızgın görünüyordu. "Hayır."

"Neden bu kadar seksi olması gerektiğini anlamıyorum," dedi babam. "En azından üzerine giyecek bir kazak bul."

"*Hayır*," dedim ellerimi yumruk yaparak. Neredeyse on sekiz yaşındayken seksi giyinmek için neden onların iznine ihtiyacım vardı? Bu haksızlık gibi görünüyordu. "Son dört yıldır benden istediğiniz her şeyi yaptım, hatta daha fazlasını. Bunu hak ediyorum."

Annem, "Mantıksız davranıyorsun Charles," diye onayladı.

"Kızımın eve sağ salim dönmesini istediğim için mi?" diye karşılık verdi.

Tiffany, "Baba, kızım *Corbin*'le gidiyor," dedi ve ayağa kalkarak onların önünde. "Corbin'i tanıyorsun. Babasını ve ailesini tanıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, birlikte olabileceği daha güvenli biri var mı?"

Manning yere baktı ama bir süre sonra babam yenilgiyle iç çekti. "Sanırım değil."

Dışarıda bir limuzin durdu. Fotoğraf çekimi için benim evim belirlenmişti, bu yüzden daha sonra çıkmaz sokağa park eden ebeveynler geldi.

"Görünüşe göre insanlar geliyor," dedi annem pencereden dışarı bakarak. "Herkes dışarı çıksın. Hadi gelin. Lake'in gecesini başlamadan mahvetmeyelim."

İstediğimi elde etmiştim ve belki de bundan mutlu olmalıydım, ama Manning Tiffany'yi dışarı çıkarmak için eline uzandığında tek hissettiğim şoktu.

Onun eline uzandı. Tam tersi değil.

Basit bir jestti ve belki de hiçbir şey ifade etmiyordu ama belki de *ediyordu*.

Daha sonra Corbin geldi ve babasının Mercedes'ini yabancı arabalar koleksiyonuna yerleştirdi. Bir metre iki santim boyuyla akıcı bir hareketle dışarı çıktı ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi. Saçlarını jöleleyerek yüzünden uzaklaştırmıştı. Onu daha önce bu şekilde gördüğümde emin değildim. Gülümseyerek bana doğru yürüdü. Taşıdığı kırmızı korsaj burnunun güneşten kızarmış ucuyla neredeyse aynı renkteydi ve sırf bundan bile uçağa bindiğinden beri geçen on iki saat içinde sörf tahtasını çoktan çıkarmış olduğunu anladım.

"Aman Tanrım," dedi annem. "Büyümüş. Üniversiteye gittiğinden beri daha da yakışıklı oldu. Sen şanslı bir kızsın Lake."

Corbin yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yanlış anladınız, Bayan. Kaplan," dedi. "Kesinlikle danstaki en şanslı adam ben olacağım."

Ona gülümsedim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Kalbinin üstünü örttü. "Benim için zevkti."

Annem bir fotoğraf çekti. Tiffany fotoğraf çektiirmek için yanımıza geldi ve ben kahkahalara boğulana kadar beni gıdıkladı. "Kıpırdama," diye yakındı ama kıs kıs güldü.

Manning'le göz göze geldiğimde gülümsemem soldu. Ön avluda duruyordu, kollarını kavuşturmuş, ifadesi sıkışmıştı. Çenesinin çizgileri boynundaki damarlar kadar gergindi.

Corbin arkamdan bir kolunu omuzlarımın ön kısmına doladı, yanağıma öptü ve beni geri çevirdi.

Akşam yemeğinde Corbin üniversitedeki hikâyelerini anlatarak masadaki herkesi güldürdü. Bruschetta ve gnocchi arasında elini benimkiyle birleştirdi ve eğildi. "Eğleniyor musun?"

"Evet," dedim dürüstçe. Mona, Vickie ve diğer arkadaşlarım kıskançlıklarını gizlemediler. Yalnız gelmek için birkaç erkeği geri çeviren Val bile randevuları değiş tokuş etmek isteyip istemediğimi sordu. Corbin sadece yakışıklı değil, aynı zamanda komikti de. Masadaki herkesin dikkatini çekiyordu ama onun tüm dikkati benim üzerimdeydi ve arkadaşlarım bunu fark etti.

Yetenekleri dans pistine de taşındı. Corbin ve kardeşleri birkaç yıl önce anne ve babasının yirmi beşinci evlilik yıldönümlerinde annesine sürpriz yapmak için salon dansı derslerine katılmışlardı, bu yüzden yavaş ve hızlı danslarda zahmetsizce liderliği ele geçirdi. Arkadaşlarımdan bazıları araya girdi ve Corbin'den sonra flörtleri beceriksizce bana yapıştı. Corbin her zaman benim için geri geldi.

Sonra, otelin bütün bir katını ele geçirdik. Val, Vickie, Mona ve benim kendi odalarımız vardı ama herkes birilerinin tuttuğu bir süitte toplanmıştı.

Kiralanmış. Çocuklar tüm mobilyaları odanın çevresine ittiler. Biz dans ederken Corbin barmenlik yaptı, Val ve ben Shania Twain'e karaoke yaptık.

"İyi misin?" Biraz soluklanmak için mutfığa dönüştürülmüş barda durduğumda Corbin sordu. "Hiç arka arkaya üç içki içtin mi?"

Güldüm, omzunu ittim ama bir adım geri çekilen ben oldum. "Ben *iyiyim*. Üç mü dedin?"

Kesinlikle kafam iyiydi ve aylardır olmadığım kadar rahatlamıştım. Bu gece içmeyi planlamamıştım, belki yatıya kalmadan önce birkaç yudum alırdım ama bir yanım sadece bir geceliğine gevşemek istiyordu. Okula kabul edilmemin babamı rahatlatacağını düşünmüştüm ama hâlâ üniversite saçmalıkları bitmek bilmiyordu. O ve ben yurtları gözden geçiriyor ve yeni oda arkadaşımın ailesiyle telefonda kovalamaca oynuyorduk ve annem neredeyse her hafta beni Target'tan alışverişe götürüyordu. Babam bir üniversite yaz okuma listesi hazırlamıştı ve hatta bir gün beni kampüs kitapçısına götürmek için işten erken çıkmıştı. Son birkaç haftadır, ders programım gibi gerçekten önemli konulara giriyorduk. Bir bölüm seçmemi istiyordu ve listenin başında işletme vardı. Drama gibi seçmeli dersler hakkında konuşmak istemiyordu. Okuduğum her şey hemen karar vermem gerekmediğini söylese de, bir ana dala karar verene kadar olmazdı.

Bu gece stres yapacak zaman değildi. Portakal suyu ve romdan uzun bir yudum aldım ve Mona'nın odanın ortasında sarhoş dansını izledim. Sevgilisi tepsiyi açıp CD'yi çıkarana kadar şarkının atladığını fark etmemiş gibiydi.

"Hey!" dedi, sallanarak.

Diske üfledi ve gömleğine sildi. "Dans etmeye devam et." "Ama müziği durdurdun."

"Ben Şaşırdım sen Hatta Fark ettim. Sen daha fazla parçalanmış daha bir balkabağı."

Adam CD'yi geri takıp "1979 "u *çalmaya* başladığında kadın kıkırdadı.

"Bu gece neredeyse gelmediğime inanamıyorum," dedim Corbin'e. "Bu *geçirdiğim* en iyi gece-" diyecektim ama bu yalan olurdu. Hiçbir gece Manning'le geçirdiklerimle kıyaslanamazdı, özellikle de yıldızların altındakilerle. "Uzun zamandır yaşadığım en iyi gece," diye bitirdim.

Genişçe gülümsedi, onu hiç görmediğim kadar mutluydu. "Öyle mi? Çok sevindim.

Balom bok gibiydi."

Corbin ve arkadaşları tek başlarına gitmişlerdi. Bana anlattığına göre, dansa gelmişler, başka erkeklerin randevularına çullanmışlar ve geceyi içki içip kumar oynayarak geçirmişlerdi.

Aramızdan bir kız votka içmek için uzandı, kızılılık suyu burnumun kırıışmasına neden oldu. "Neden birileriyle çıkmadınız?"

"Ben istemedim. Eğer istediğim kızı getiremezsem, hiçbirinin bir randevusu olmayacaktı." Kız bir yığın Solo fincanı alıp yatak odalarından birine götürürken o da kıpırdandı. "Anlaşılmadıysa söyleyeyim, o kız sendin."

Biraz güldüm. Corbin her zaman çekiciydi ama liseden ayrıldığından beri üzerinde pratik yapacağı çok daha fazla kız olmuştu. "Bana sormadın bile."

Tereddüt etti. "Yapacaktım. Tiffany'ye söyledim. Eğer denersem babanın beni kısırlaştıracığını söyledi ve biliyor musun? Ona inandım. Demek istediğim, neredeyse üniversiteye gidiyorsun ve baban bu gece hâlâ beni yerin altına sokmak istiyormuş gibi bakıyordu."

"O koruyucu."

"İkisi de öyle."

Başımı salladım. "Annem mi? O bu gece için benden daha heyecanlıydı."

"Onu kastetmiyorum. Tiffany'nin erkek arkadaşından bahsediyorum. O da bana aynı bakışı atıyordu."

Boğazım kurudu. Başka birine göre Manning'in bana karşı böyle davranması için hiçbir neden yoktu. Corbin'i izlemiş ve onun olmasını mı dilemişti?

Corbin içkisini doldurdu. "Ama bu muhtemelen benim yüzümden, senin yüzünden değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Erkek arkadaşının seni korumaya çalıştığını sanmıyorum. Bak," diye boğazını temizledi, "eskiden Tiffany'ye biraz aşıktım. Ben ikinci sınıftayken o da ağabeyimin arkadaşıydı."

"Biliyorum. Bana o söyledi."

Bir elini tezgâha dayadı. "Özür dilerim."

"Neden?" diye sordum.

"Sana söylemediğim için. Öğrenirsen beni başından savmandan korktum."

Başımı salladım. "Seni asla ekmem Corbin. Sen iyi bir arkadaşsın.

Her zaman öyleydin."

"Beni bir arkadaş olarak görmeyin demek istemedim," dedi ve sustu.

İçkime baktım. O kadar uzun zamandır arkadaştık ki, sadece arkadaş kalacağımızın açık olduğunu düşünmüştüm. Ama o bunu söylerken, buna gerçekten inanmadığımı ve neredeyse bunu beklediğimi biliyordum. Yine de tüm bunları yaşamasına izin vermem beni kötü bir insan mı yapıyordu? "Corbin-Ben ... değilim ... Ben ... değilim.

."

Biraz daha yaklaştı. "Lake, senden hoşlanıyorum. Bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Biliyorum ama bu uzun zaman önceydi. O zamandan bu yana çok şey oldu. Üniversitede bir sürü kızla birliktesin, yepyeni bir şehirdesin. Aynı eyalette bile yaşamıyoruz."

"Yapabiliriz."

Bu tartışmayı telefonda daha önce de yapmıştık. Corbin, gizli bir yanımın USC'ye gitmek istemediği konusunda benimle dalga geçmeyi severdi. Bunu sadece babamı memnun etmek için yaptığımı söylerdi. Bu doğru değildi ama Val ve Vickie'yle okullar hakkında konuştuktan sonra ve USC'ye kabul edilmeden önce, *ya olursa diye* düşünüyordum. "NYU'yu kazandım," dedim ona.

"Ne?"

"Tiffany dışında kimse bilmiyor. Ve ben gitmiyorum. Zaten olmak istediğim yer olan USC'de bir oda arkadaşım ve her şeyim var."

Başını iki yana salladı. "Finallerden sonra bir haftalığına beni ziyarete gel. Sana şehri gezdiririm. Fikrini değiştireceksin, göreceksin."

"Hayır. Beni oraya gitmeye ikna etmen için söylemedim." Solo bardağımın kenarına tırnağımı geçirdim. "Sadece bilmeni istedim, diğer seçenekleri de düşündüm ve USC hâlâ istediğim şey."

"Peki ya tiyatro?" diye sordu. "Sandy rolünde harika olduğunu duydum. Geçen yıl *Grease*."

Sınıfımızdaki asıl oyuncu Ashley Hurley sesini kaybettiğinde yedek oyuncu olarak sadece iki gece sahneye çıkmıştım. Konfor alanımın çok dışındaydı ama bir o kadar da heyecan vericiydi. "USC'nin harika bir film programı var," dedim, her ne kadar bunu babama söyleyecek cesareti kendimde bulamamış olsam da.

"Ve New York'ta lanet Broadway var." Elimi tuttu ve beni biraz daha yaklaştırdı. "Ve bana sahip."

"Corbin."

"Ne?" Dudakları bilmiş bir sırtışıla kıvrıldı. Elimden içkimi aldı ve bir kolunu belime doladı. "Dans etmek ister misin?"

"Zaten yaptık," dedim ama ileri geri sallanırken gülümsedim. "Beş kere falan."

"Altıncı sefer bir tılsımdır."

Ona bir bakış attım. "Sanki daha fazla cazibeye ihtiyacın varmış gibi."

"Öyle mi? Sence ben çekici miyim?" Ağzını kulağıma doğru indirdi. "Nasıl karşı koyuyorsun?"

Yanağımın onunkine karşı ısındığını, kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyor muydu? Umarım hissetmiyordur. Eğer onun tekliflerine boyun eğdiğimi düşünseydi, beni asla rahat bırakmazdı.

"İkiniz de son sınıf öğrencisi olsaydınız, en sevimli çift seçilirdiniz," dedi Vickie odadan geçerken. Corbin'le arkadaştan öte bir şey olmadığımızı bilecek kadar etrafımda vakit geçirmişti ama bunu reddetti.

Yine de inanmak için. Ben ona bakarken Corbin eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bir suçluluk dalgası beni vurmadan önce otomatik olarak onu öptüm. Kanepede yaptığım gibi geri çekilmeye başladım, sonra durdum. Belki de alkolün etkisiydi ama devam etmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Corbin'i öpmek başka birini öpmekten daha doğal geliyordu, hatta muhtemelen Manning'i bile. Manning'le pek çok şey hissedeceğimi biliyordum ama *doğallığın* bunlardan biri olacağından emin değildim.

Corbin geri çekildi. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet."

"Diğer odada Kings oyunu oynanıyor," dedi. "Oynamak ister misin?"

İlk turdan keyif almıştım ama şimdi fazla sarhoş olmadan devam edebileceğimi sanmıyordum. Gün beni yakalamaya başlamıştı ve hiçbir şey Corbin'le takılmaktan daha iyi gelmiyordu. "Sanırım ben iyiyim," dedim. "Ama istersen izleyebilirim."

"Bilmiyorum. Bu gece senin gecen. Henüz yapmadığımız ama yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Hiçbir şey."

Corbin iç içe geçmiş ellerimizi omzumun üzerinden dolaştırdı. "Gel hadi. Sana bir şey göstermek istiyorum." Bana içkimi uzattı ve beni süite doğru götürmeden önce kendi içkisini aldı. Bütün yatak odalarının dolu olduğundan emin olmama rağmen bazı arkadaşlarımız ıslık çalmaya başladı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Bu serserilerden uzak durun," dedi ve bizi otelin koridoruna götürmek için ön kapıyı açtı.

Bu konuda çok fazla düşünmek istemedim. Ağırılığımı ona verdim ve yanına sokuldum. Kolonyası güzel kokuyordu ama altında saf Corbin vardı - sörf tahtası cilası ve güneş kremi. Portakal suyu ve romundan bir yudum aldı, sonra bana ıslak, narenciye kokulu bir öpücük vermek için eğildi. Corbin'i öpmek o kadar kötü müydü? Koridorda zig zaglar çizerek ilerledik.

sağa doğru aşırı düzeltme. İçkilerimiz şırıldadı, dişlerimiz şırıldadı. Tadı güzeldi, iyi de hissettiriyordu ama en iyi arkadaşımı öpüyor olmak hâlâ tuhaftı.

Birden durdu ve içkisini halının üzerine bıraktı. Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve bir oda anahtarı uzattı.

Elini bıraktım ve plastiği elimde ters çevirdim. "Nedir bu?" Aptalca sordum.

Arkamdaki kapıya başıyla işaret etti ve bana söylemeye çalıştığı şey yerine oturdu. Kapıdan anahtara baktım ve geri döndüm. "Bize bir oda ayarladın mı?"

"Evet. Hayır demeden önce içeri girip etrafa bakın." Anahtarları kaydırды ve kapı bir *tıkırtıyla* açıldı. Mavi gözlerini bana çevirdi. "Bunu beklemediğini biliyorum, o yüzden baskı yok Lake."

Odaya bir göz attım, her şeyden çok meraktan. Süitten daha küçüktü ama onun kadar güzeldi. Hatta daha güzeldi, çünkü bangır bangır müzik çalmıyordu ya da her yerde insanlar yoktu. Buz dolu bir kovanın içinde bir şişe gördüm. "Şampanya var," dedim.

"Biliyorum. Onu oraya ben koydum."

"Ne zaman?" Ben sordum. "Bütün gece benimleydin."

"Daha önce." Kapıyı daha da açarak kırmızı gül yapraklarıyla bezenmiş beyaz yatak örtüsünü ortaya çıkardı. "Romantik görüldüğünü biliyorum, çünkü öyle olması gerekiyor." Ağzının bir köşesini çarpıttı. "Ama istemiyorsan öyle olmak zorunda değil."

"Oh."

"İyi misin?" diye sordu. "Biraz solgunsun."

Kapı çerçevesine dokundum. "Alkolden olabilir."

Güldü. "Seksten olabilir."

Endişeme rağmen gülümsedim. Corbin'le konuşmak çok kolaydı. Onunla konuşmak kolaydı, tıpkı Val gibi, diğer arkadaşlarım gibi beni alt etmeye çalışmak yerine konuştuğumda beni dinliyordu. Onunla gülmek, onun etrafında olmak kolaydı. Onu sevmek kolaydı. Corbin'i seviyordum, öyleyse ona sıırılsıklam aşık olmak neden kolay olmasındı? Kelebekler için mi? Belki de olurdu, eğer sadece

ona bir şans verdi. Ne de olsa Manning bunu Tiffany için yapıyor gibi görünüyordu. Bu gece erken saatlerde *onun* elini tutmuştu. İçkimden cesaret kırıcı bir yudum aldım ve odaya girdim.

Corbin ışıkları söndürürken kapı arkamdan kapandı. Beni takip etti ve içkimi ellerimden alıp kendi içkisiyle birlikte komodinin üzerine koydu. Saçımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Ağırdan alabiliriz. Hatta bir süre konuşabiliriz." Sonra beni tekrar öptü. Kendimi dudaklarına, nefesine, *ona* odaklanmaya zorladım. Yanlış bir şey yapmıyordum. Sınıfımdaki pek çok kız ya seks yapmıştı ya da bu gece yapmayı planlıyordu. Hiçbirinin Corbin kadar tatlı ve iyi bir sevgilisi olmadığından emindim.

Corbin öpücüğü derinleştirdi ve bedenim kendi isteğiyle onunkine bastırdı. Göğsünün ne kadar sert olduğunu hissedince meme uçlarım sertleşti. Bunu yapmamız resmi olduğumuz anlamına gelmek zorunda değildi. Kalbim başkasına ait olduğu sürece kimseyle resmi olabileceğimden emin değildim. Bu Corbin için adil miydi? Olabilirdi. Daha önce de seks yapmış ama kimseyle resmi bir şey yapmamıştı. Bana karşı her zaman bir centilmen olmuştu ama diğer kızlara karşı durumun böyle olmadığını biliyordum.

Corbin belime sarıldı ve beni yatağa doğru götürdü. Onunla yatma düşüncesi karnımın derinliklerindeki bir şeyi, seks hakkında hissetmem gerektiğinden oldukça emin olduğum bir şeyi harekete geçirdi. Elini sırtımdan aşağıya ve kıkırma doğru kaydırarak beni kendine doğru çekti. Sertliği karnıma baskı yaparken, küçük nefesime engel olamadım.

İnledi. "Bunu uzun zamandır istiyordum Lake. Bu çok mükemmel." "Bunu yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Neden olmasın?" Şakağımı öptü. "Bana iyi bir sebep söyle."

Manning.

"Ben hiç Senin hakkında böyle düşünmüyorum."

Elimi pantolonuna, tam fermuarının üzerine indirdi. "Ne gibi?"

Bu mu?"

Corbin'in penisine dokunuyordum. Çok ciddi hissettirmeseydi gülebilirdim. "Bu arkadaşlığımızı değiştirebilir."

"Umarım öyle olur."

Corbin üniversiteli kızlara sahip olabilirdi ama o beni istiyordu. Varlığım onu kızdırmadı. Benden hiçbir şey saklamadı, duygularını bile. Benden, kıyafetlerimden ya da seçimlerimden nefret etmiyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni daha sert öptü, arzumu bir üst seviyeye taşıdı. Elimi onun üzerinde gezdirdim. Ne yapacağımı bilmiyordum ama doğru yaptığımı biliyordum, sadece ondan gelen acı dolu inlemelerden değil. Ona dokunan bendim ve yine de karnım çırpınıyordu.

Parmaklarını omurgamda gezdirdi ve ben de ona doğru hareket ettim. Kıçımı avuçlayarak beni arkamdan sıktı. Dizlerim büküldü, bedenim bir bez bebek gibi gevşedi. Beni tutarak ağzımın içine doğru güldü. "Sana çok az dokundum."

Bacaklarımın arasında derin, ağırlı bir his zonkluyordu. Hayalini bile kurmayı düşünmediğim birinin beni bu kadar sıcak ve kıvranır hale getirmesi nasıl mümkün olabilirdi? Onu daha yakına çekmek, elini elbisemin altına sokmak için kafa karıştırıcı bir dürtü duydum.

Pantolonunu çıkardı ve elini iç çamaşırına sokacak kadar açtı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

Yapmadım ama yapabiliyordum. Beni öperken tenim karıncalandı. Artık gülmek için herhangi bir dürtüm yoktu. Cesaretimi toplayıp iç çamaşırının bel bandını parmaklayarak belli belirsiz uzandım. Durakladı, sonra bana yer açmak için külotunun lastiğini gerdi.

Elimi soktum, hâlâ öpüştüğümüz için minnettardım, böylece yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktım ve parmaklarımı etrafına doladım. Aşağıdaki deri şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Onu kıyaslayabileceğim hiçbir şey yoktu ama penisi uzayıp gidiyor gibiydi. Hayatımda iki kez görmüştüm. Üçüncü ve dördüncü sınıf arasındaki yaz, Alex Smith okyanustan koşarak çıkmış ve şortunu akıntıya kaptırmıştı. Diğer seferinde, babam bana bakarken annemlerin banyosuna girmiştım.

duştan çıkıyordu. Alex'in penisi silgi gibi küçük ve pembeyken, babamınki hayattan daha bk, kıllı ve öfkeliydi. Her iki seferde de sanki yanlış bir şey yapan benmişim gibi kamıştım.

Corbin'inki kesinlikle bir silgi *değildi*. Onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece tuttum. Ona soramazdım, çünkü bu pşmemizi durdurmak ve yüzüne bakmak zorunda kalmak anlamına gelirdi. Orada öylece durdukça kendimi daha da rahatsız hissediyordum. Midemdekiler sanki alkolün içinde yüzüyormuş gibi sallanıyordu. Avularım terlemeye başladı. Tecrübeli olan Corbin'di, o halde neden hiçbir şey yapmıyordu? Böyle mi olması gerekiyordu?

Daha önce böyle bir şeyi sadece Manning'le denemiştim ve o da elini kalçamda gezdirmekten başka bir şey yapmamıştı ama o da kendisiyle savaştığı içindi. İçgüdüsel olarak, istediğimi elde etmek için Manning'i zorlamam gerektiğini biliyordum. Corbin'leyken, liderliği ele almaktan korkuyordum. Ya yaparsam ve bunu başaramazsam?

Karnım ağrıyor. Gğşm. Vücudumdaki her şey. Manning Corbin'le takılmamdan hiç hoşlanmamıştı ve az önce gözlerindeki ifadeye bakılırsa bu durum değişmemişti. Ona ihanet etmediğimi bildiğim halde bir şekilde ihanet etmişim gibi hissediyordum. Başka bir çocuğa bakmamıştım bile, bakmış olsaydım bile kimin umurundaydı? Manning kız kardeşimin elini o zorlamadan tutmuştu.

Bunu yapamazdım. İstemiyordum ve bu doğru değildi. Bu biz değildik. Manning değildi. Elimi hızla çektim ve elbiseme sildim.

Corbin geri çekildi, tepkimden rahatsız olmuş görünüyordu. "Sorun nedir?" "Sana söyledim, ben sadece Hazır değilim."

"Ama neden?" Kaşlarını çatarak pantolonunun kemerini bağladı. "Yıllardır çok yakınız. Senin başka birine *baktığını* bile görmedim. Neden bana değil?"

Yüreğim parçalandı. Corbin'i kandırmak istememiştim ama yaptığımın bu olduğuna hiç şüphe yoktu. İnsanlar onun erkek arkadaşım olduğunu düşündükleri sürece beni çoğunlukla yalnız bırakıyorlardı. Ve benim istediğim de buydu. Manning hariç herkes tarafından yalnız bırakılmak için. Kendimi kurtarmak için, sadece bekaretimi değil.

kalbim, ruhum ve içimdeki her şey Manning için. Bunu Corbin'e nasıl söyleyebilirdim? Söyleyemezdim. "Özür dilerim."

"New York'tan buraya kadar senin için geldim." Eliyle arkasını işaret etti. "Bu oda için üç yüz dolar harcadım ve bir saatimi harcadım - Bath and Body Works'e bile gittim ve sevdiğin o kızsı Juniper Breeze köpük banyosunu seçtim."

"Çok tatlısın ve tüm bunları yapman çok anlamlı, ama arkadaşlarımla kalmayı planladığımı bilip bilmediğini sormadın-"

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," dedi kuşkuyla.

Ona çıkma teklifi bile etmemiş olmama rağmen sesi üzgün geliyordu ve bu *beni* sinirlendirdi. "Yani sırf sen zahmet ettin diye seninle yatmam mı gerekiyor?" diye sordum. "Bu aptalca bir sebep."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Öyle demek istemedim. Sanki bana borçluymuşsun gibi. Sadece kendini özel hissetmeni istedim."

Corbin olur saygı ne olursa olsun karar I yapılmış, ama Yine de çok fazla varsayımda bulundu. Bunu sorun etmeyeceğimi. Bunu *istediğimi*. Başkası için biriktirdiğim her şeyi elimden alabileceğini.

Klima çalıştırıldı ve çıplak tenime üflendi. Kollarımı göğüs uçlarımin üzerinde kavuşturdum, ne kadar sert olduklarından utandım. "Böyle demek istemediğini biliyorum," dedim, "ama sanırım gitmeliyim."

"Hadi ama Lake. Seni rahatsız etmeye çalışmıyorum." Bileğimi tuttu ve bir parmağını korsajımın kayışının altında gezdirdi. Bu gece birkaç kez çıkarmaya çalışmışım ama izin vermemişti. Kırmızı yapraklar yatağın üzerindekiyle uyumluydu. "Biz iyi bir eşiz. Son iki yıldır kendimi geri çektim, sıramı bekledim. Diğer kızlar benden daha fazlasını istediğinde, ben sadece seni görüyorum."

Keşke ona aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu söyleyebilseydim, çünkü onun durumunda olmanın ne kadar acı verici olduğunu biliyordum. Belki de bu benim onunla denemek istememe neden olmalıydı, ama bunun yerine, Corbin'in benim hakkımda hissettiği gibi Manning hakkında aynı şeyleri hissediyorsam, o zaman belki de

Manning'in bana olan hisleri benim Corbin'e olan hislerimle aynıydı. Günün sonunda, onlar hiçbir şeydi.

"İçki içmeyi sevmiyorum," dedim şakağıma dokunarak. Corbin'e *özür* dilemekten başka ne söyleyebilirdim ki? Özür dilemek bile doğru gelmiyordu. "Karar verme konusunda kendime güvenmiyorum . . . ve kendimi iyi hissetmiyorum. Sadece gitmek istiyorum."

"Peki." Sesindeki hayal kırıklığını duydum. "Ama arabam yok ve buradaki herkes zil zurna sarhoş."

Başka tarafa baktım. Tek başıma dışarı çıktığım ilk geceydi ve sarhoştum. Ailemi buraya çağırarak değilim. Babam çok kızardı ve ben de ailesi tarafından balodan alınmış bir bebek olurdum. "Kız kardeşimi arayacağım."

Corbin ön kapıya doğru giderken telefonlara doğru sinirli bir hareket yaptı. "Ben süitte olacağım."

Kapının kilitlendiğini duyunca yatağın kenarına oturdum ve Tiffany'yi aradım.

"Alo?" Manning ilk zil sesinde cevap verdi.

Kalbim sıkışmıştı. "Ben Lake."

"Sorun nedir?" "Bir şey yok.

Tiffany orada mı?"

"Uyuyor." Bu mantıklıydı, saat gece yarısını geçmişti ama Manning uyuyormuş gibi gelmiyordu. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, sadece... Otelde kalmak istediğimi sanmıyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Mezuniyet gecesi seks yapmak istemediğim için çocukça davrandığımı düşünmesini istemiyordum ama aklıma başka bir bahane de gelmemişti.

"Hemen geliyorum," dedi.

"Tiffany ne olacak?" diye sordu.

"Onu kaldırmamı ister misin?"

Kadifemsi bir taç yaprağı aldım, başparmağımla işaret parmağımın arasında ovaladım. Bir parçam ablamı istiyordu. Her ne kadar Tiffany

Şüphesiz bu konuda benimle dalga geçecekti ama erkeklerle gerçek bir deneyimi vardı. Corbin'le nasıl başa çıkacağını bilirdi. Ama Manning'le yalnız kalmak çok değerliydi. Değerli olmaktan da öte. Daha büyük bir parçam onu istiyordu. "Hayır."

"Lobiye inin ve orada bekleyin," dedi. "Dışarıda değil. Arabamı görene kadar dışarı çıkma. Geç oldu."

"Ben-"

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi. "On dakika."

Telefonu kapattım. Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde Corbin girişeydi. Gece çantamı omzuna asmıştı. "Özür dilerim Lake. Gerçekten bir şey beklemiyordum. Bütün gece takılmak bile beni mutlu ederdi."

Suçluluk duygusu göğsümden yukarı süzüldü. "Buraya kadar geldiğin için özür dilerim." "Sorun değil," dedi. "En azından sörf yapmalıyım."

Biraz gülümsedim. "Sydney'nin randevusu eve gitti. Belki onu odaya geri götürebilirsin."

"Sydney'i istemiyorum," dedi basitçe. "Ben seni istiyorum."

Ellerimi önümde sıktım. "Fark etmemiştim..."

"Bu benim hatamdı," dedi çantamı uzatarak, "ama artık sen biliyorsun."

Corbin benimle aşağıya kadar yürümekte ısrar etti. Lobide sessizce durduk ve Tiffany'nin arabası Manning'in direksiyonunda yanaşana kadar pencerelerden dışarıyı seyrettik.

Arabadan indi, elinde sigarasıyla şoför kapısının yanında durdu ve tavandan tabana pencerelerden bizi izledi. Yüz ifadesi o kadar karanlıktı ki, lobinin sert ışığını karartıyordu.

"Onun olayı ne ki?" Corbin sordu. "Baban eski bir mahkûmla takılmanı sorun etmiyor mu?"

Onun eski bir mahkum olmadığını söylemek istedim. Ve hayır, babam bunu sorun etmiyordu. Hâlâ Manning'den nefret ediyordu ve onunla yalnız kalmama izin vermiyordu ama bunların hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyordu. Benim gözümde o sadece Manning'di, benim Manning'im.

"O iyi bir adam," dedim.

"O zaman Tiffany neden onunla birlikte?"

Bu bir şakaydı ama gülmedim. Tiffany neden hâlâ onunla birlikteydi? Kendime defalarca sormuştum. Bazen kız kardeşimi kolayca okuyabiliyordum ama bu konuda emin değildim. Babamı kızdırmanın bir yolu olarak başlamıştı ve Manning'in varlığı onu hâlâ üzüyordu ama o kadar değil. Neredeyse babamın onu hayatımıza kabul etmeye başladığını düşünüyordum. Peki babam artık onların çıkmasını umursamıyorsa ne olacaktı?

Kız kardeşimin Manning'i gerçekten sevdiğini düşündüğünden endişeleniyordum. Bazen onu benim izlediğim gibi izlerken yakalıyordum... gözlerinde yıldızlarla.

Ben onu durduramadan Corbin beni öptü. "Ara beni, tamam mı? Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

Ona dudak bükerek gülümsedim. Corbin arkadaş kalmak istiyorsa, ben de kesinlikle bunu istiyordum. "Harika bir gece için teşekkürler," dedim.

Arkamı dönüp camdan beni izleyen Manning'e baktım. Lobide ona doğru ilerledim, aniden elbisemin ne kadar dekolte olduğunu, kumaşın pürüzsüz bacaklarımın etrafında ipeksi bir şekilde fısıldadığının farkına vardım. Manning'in gözlerinin üzerimde olduğunu ve neredeyse iki yıl önceki o geceden beri ilk kez bir arabaya yalnız bineceğimizin farkındaydım.

OceanofPDF.com

GÖL

Manning otel lobisinden çıkıp BMW'ye yaklaştığımda bana bakmadı. Yolcu tarafındaki kapıya yaslanarak sigarayı bıraktı ama içeriye, Corbin'e bakmaya devam etti. "Arabaya bin," dedi.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Onunla zaman geçirmek için can atıyordum, gölde geçirdiğim gecedan beri pek fırsatım olmamıştı. Manning hemen takip etmedi. Benimle arabada yalnız kalmak konusunda çekinceleri olması mantıklıydı ama yine de beni aldı.

Sonunda direksiyonun arkasına geçtiğinde, "Gelebilir miyim? Eve gitmek istemiyorum."

Arabayı çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı. "Ne oldu?" "Hiçbir şey. Sadece kalmak istemedim."

"Sana baskı yaptı mı?" Fuayede neredeyse ayaklarının dibine düştüğümünden beri ondan görmediğim bir ateşle bana baktı. "Yaptı mı, Lake?"

"Hayır."

"Çünkü sana karşı kötü hisleri var." Ona bakakaldım. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyorum. Benim gözlerim var."

Sesindeki sinirlilik *beni* rahatsız etti. Bana aşık olan biri için üzölmeye ne hakkı vardı? Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum. "Bize bir oda tuttu."

"Ve?" diye sordu, ben devam etmeyince.

Ön camdan dışarı baktım. Gerçekten yalnız kaldığımız son zamandan beri tuttuğum her şey üzerime aktı. O çıktığından beri bana neredeyse hiçbir şey vermemişti, ben ise ondan başka pek bir şey düşünmemiştim. Onu seviyordum ve bu acı veriyordu. Bu yüzden boşlukları onun doldurmasına izin verdim. Son birkaç yıldır aklımdan geçenlerin sadece bir *tadı olacaktı*.

"Lake, eğer sana zarar

verirse-" "O yapmadı."

"Eğer sana istemediğın bir şey yaptırmaya çalıştıysa-"

"Belki de ben istedim."

Direksiyonu sıkıca kavradı, sesli bir şekilde nefes alıyordu. Manning'in hayal kırıklığı hiç yoktan iyiydi ama aynı zamanda birlikte geçirdiğimiz zaman sınırlıydı. Sessizlik içinde oturmak istemiyordum, ateş püskürerek ya da başka türlü.

"Hiçbir şey olmadı," dedim. Yetişkinler açısından hiçbir şey *olmadığından* oldukça emindim. Manning'e Corbin'in penisini elini sıkar gibi tuttuğumu söyleseydim muhtemelen gülerdi. "Corbin bir centilmen."

"O zaman neden buradasın?"

Koltuğumda kıpırdandım, elbisemin "V" kısmı açıldı. Kumaşı tekrar yerine sıkıştırdım. "Uyandırdığım için özür dilerim."

İçini çekti. "Yapmadın. Uyanıktım."

"Neden?" Biraz gülümsedim. "Benim için endişelendin mi?"

Birkaç saniye sonra nefesini dışarı verdi. "Çok şey ters gidebilir."

Endişelenmişti. Manning zihninde her zaman en kötü senaryoyu canlandırıyor gibiydi. Onu kim suçlayabilirdi ki? Bunu bir kez kız kardeşiyle yaşamıştı. Sonra yine bir suçtan yakalandığında

suç işlememişti. "Endişelendiysen özür dilerim," dedim. "Umursadığını söylemek bile zor."

Yola odaklanmıştı.

"İstersen bana söyleyebilirsin, Manning."

"O gece kamyonda olanlar yanlıştı. Tekrarlanmasını istemiyorum."

"Ben de değilim," dedim çabucak ve bu doğrudu. Aynı hataları yapmaya, zaten derin olan suçluluk duygumu daha da derinleştirmeye ihtiyacım yoktu. "Dersimi aldım, ama ... gelecek ay ne olacak?"

Dudaklarını bir çizgi haline getirdi. Ne sorduğumu anlamıştı. "Hiçbir şey," dedi.

"On sekiz yaşına
giriyorum."

"Biliyorum."

"Ve sonra üniversiteye gideceğim. Hepsinden uzakta olacağım."

Koluyla üst dudağını sildi ve klimayı açtı. Titrememeye çalıştım. "Seni önemsemediğimi düşündüğün için üzgünüm," dedi, "ama gerçek bundan daha farklı olamazdı. Çok fazla önemsiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bırak gitsin, Lake. Olan oldu."

"Bu şekilde olmak zorunda değil. Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, ondan daha önce ayrılırdın-"

Avucunu direksiyona vurdu. "Bu onunla ilgili değil, benimle bile ilgili değil. Bu senin gitmen ve yapman gereken her şeyi başarmanla ilgili. Sonunun kardeşin gibi olmasını mı istiyorsun? Eğitimsiz, nefret ettiği bir işte, kendisine bile bakamayan bir suçluyla yaşamak?"

Dişlerimi birbirine vurdum. Tiffany başkalarının gözünde pek bir şeye sahip olmayabilirdi ama Manning'e sahipti, yani her şeye sahipti. Onunla birlikte olmak için bu hayatı gözümü kırpmadan kabul ederdim.

"Beni unut. SC'ye git. Hayatında anlamlı bir şeyler yap ve sana söz veriyorum, bir gün ..."

Sinyal lambasını yakıp apartman kompleksine doğru sola dönerken umutla bekledim. "Bir gün mü?"

"Senin için doğru olan adamı bulacaksın. Senin için iyi olan. İçindeki en iyiyi ortaya çıkaran. Tıpkı benim kız kardeşin için yaptığım gibi. Sana bakabilecek birini hak ediyorsun."

"Bana bakılmasını istemiyorum. Senin beni sevdiğin gibi sevilmek istiyorum."

Sürücü tarafındaki camdan dışarı baktı. Yutkunurken boğazı dalgalandı. "Seni sevmemi istemiyorsun, Lake."

Bu sözler beni incitemeyecek kadar saçmaydı. "Neden bilmiyormuş gibi davrandığını biliyorum ve bildiğini de biliyorum."

Tartışmadı. "Eğer buna inanıyorsan," dedi, "o zaman sadece senin için en iyisini istediğimi biliyorsun ve bu ben değilim."

Arabayı çoktan park etmişti, birlikte geçirdiğimiz zaman başlamadan bitmişti. Ateşli bir öfke göğsümü yaktı. Bu aşırı korumacı olmanın ötesine geçmişti. Manning gözünün önündeki şeyi görmeyi reddediyordu. İsteddiği her şeyi. Benim istediğim her şeyi. Orada yokmuş gibi davranmaya devam etmenin bir anlamı yoktu. "Beni otele geri götür."

"Ne?"

"Beni Corbin'e geri götür. Eğer gerçekten bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsan, hiçbir şey, o zaman onu istiyorum."

Olduğu yerde kaldı, araba rölantide çalışıyordu.

"Ciddiyim," dedim. "Bunu yapacağım. Madem istemiyorsun, bekaretimi almasına izin vereceğim."

Manning yüzünü buruşturdu. "Dur."

"Beni istemiyorsun ama başka kimse bana sahip olamaz mı? Tamam. Eğer bir şey hissetmiyorsan, arabayı çalıştır ve beni geri götür-"

Bakışlarını ön camdan ayırıp bana baktı. "Hissediyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Tabii ki hissediyorum."

Gece etrafımızda genişledi, dünya, evren.

"Bunun hiçbir anlamı yok. Sen bir çocuksun ve bana öyle olmadığını söyleme, çünkü öyle olmasaydın anlardın - insanlar sadece aşk için birlikte olmazlar."

Bu acıttı. Beni sevmiyormuş gibi davranması bir yalandı, ama buna gerçekten inanıyordu. Uzun sürmeyebileceğine. Yeterli olmadığına. Yeterli olmadığını. "Evet, öyle-"

"Yok," diye bağırdı, sesi küçük araba için çok büyüktü. "Kahretsin, Lake. İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Kimsenin yapamadığı gibi beni sinirlendiriyorsun. Çok sinirliyim. Bazen sana çok sinirleniyorum. Beni dinlemiyorsun, sürekli üstüme geliyorsun, yetişkin gibi davranıyorsun..."

"Bir yetişkin gibi davrandığım için bana kızgın mısın?" diye sordum. "*Gelecek ay* on sekiz yaşında olacağım."

"Bu senin yaşınla ilgili değil." Başını salladı. "Değil."

Eğer bu doğruysa, onunla nasıl savaşaçağımı bilmiyordum. Bunun için donanımlı değildim. Benimle birlikte olmak istememesinin temel bir nedeni varsa, ne olduğunu bilmeden bunu nasıl değiştirebilirdim?

"Kız kardeşin beni seviyor, Lake." Arabayı kapattı. "Seni incittiyse özür dilerim ama gerçek bu. Ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi."

"Ama *onu* seviyor musun?"

Birkaç dakika sessizce oturduk. Cevap vermeyince çantamı kaptım, arabadan indim ve kapıyı çarparak çıktım. Tüm vücudum sarsıldı. Rom ve portakal suyu boğazımı yakıp geçti. Kusacaktım. Tiffany'nin dairesinin kapısı kilitli değildi, bu yüzden banyoya koştum ve hiçbir şey çıkmayacağından emin olana kadar kuru kuru eledim. Banyo duvarına yaslanıp yere çöktüm ve başımı dizlerimin arasına koydum.

Neden? Neden beni sevdiğini kabul edip hayatımıza birlikte başlayamıyorduk? Yeterince beklemiştim, neredeyse iki yılımı mesafemi koruyarak geçirmiştim. Bitiş çizgisine çok yaklaşmıştık, ya da ben öyle sanıyordum. On sekiz yaşına girdikten sonra diğer her şeyin ne önemi vardı? Ona duyduğum bu ateşli, her şeyi tüketen aşktan daha önemli ne vardı?

Cevap hiçbir şeydi. Sevdiğim ama istediğimi elde etmek için canını yakmaya hazır olduğum kız kardeşim bile.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama oda dönüyordu. Alkolden ya da Manning'in üzerimdeki etkisinden olabilirdi ama her iki durumda da başımı kollarıma yasladım ve olduğum yerde kaldım. Uykuya daldım ve gözlerimi açtığımda baş dönmesi geçmişti.

Balo elbisemi çıkardım ve bu geceki yatıya kalma partisi için aldığım pamuklu pijama takımını giydim. Şimdi çocukça ve aptalca görünüyordu, pembe, pötikareli, askılı bir tişört ve ona uygun bir erkek şortu. Banyodan çıktığımda gece gökyüzü bir çukurdan çok derin bir okyanus mavisine benziyordu. Mutfaktan musluk sesi geldi. Sesi takip ederek oturma odasına geçtim. Fırının dijital saatinin yeşil ışıltısı sabah 4:07'yi gösteriyordu.

Manning üzerinde boxer-şorttan başka bir şey olmadan lavabonun önünde duruyordu, sırtı bana dönüktü, yanında boş bir bardak vardı. Yüzüne su sıçrattı ve ellerini tezgahın kenarına dayadı. Gövdesi sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi genişlemişti.

Ay, sırtındaki bazı işaretleri aydınlatacak kadar parlaktı. İlk başta birisi üzerine bir şeyler çizmiş gibi görünüyordu ama yaklaştıkça siyah mürekkebin üç yıldızlı bir üçgen oluşturduğunu gördüm. Gözlerim basit dövmenin üzerinde gezinirken geniş sırtının kasları çalıştı, sonra nemli saç çizgisi, ensesindeki ter parıltısı.

Manning sonunda musluğu kapatana kadar akan suya baktı. Gider gürledi ve geçirdi. Büyülenmiş bir halde dövmesine dokunmak için uzandım. Başını biraz çevirdi ve döndü. Bir saniye içinde

Bileğimi mengene gibi kavramıştı, boynum diğer elindeydi ve kalçalarıyla sırtımı tezgâha yaslamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, sesi sert, gözleri siyahtı.

Nefes almayı unuttum. Öfkesi içimde adrenalin gibi dolaşıyor, kalbimin hızlanmasına ve meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyordu. "Sorun nedir?" diye sordum.

Parmakları gevşese bile tutuşu güçlü kaldı. Bir başparmağını bileğime, diğerini de boğazımın üst kısmına bastırdı. "Bana gizlice yaklaştın."

"İyi misin?"

Karanlık gözlerini terk etmemişti. Sanki içeri girerken yakalamış gibi beni tezgâha yasladı. Sanki kalp atışlarını kontrol ediyormuş gibi başparmağını boynumda, çenemin altında gezdirdi. "Arkam dönükken bana yaklaştırmaya çalışan bir adama içeride ne yaparım biliyor musun?"

Elinin karşısında yutkundum. İçerisinin nasıl bir yer olduğunu merak ederek kendime işkence ettiğim onca zaman için, "Söyle bana," dedim.

"Bu sana kabuslar gördürür."

Nedense bu midemi gerdi, içimi sıktı. Kâbus gören kişinin Manning olduğunu fark ettiğimde bile bu beni tahrik ediyordu.

Karnımda bir şey kıpırdayınca gözleri düştü. Bu açıdan kaşkorsemnin altını görebiliyordu ve gördü de. Tam göğüslerime baktı. "Ben yokken böyle mi giyindin?" diye sordu, fısıltısı öfkeliydi.

Ayıldım. "Ne gibi?"

Ellerini belime koydu, pamuğu toparladı ve göbeğimi ortaya çıkardı. "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu. "Neden sadece ... duramıyorsun?"

Kalbim küt küt atıyordu. Ne demek istediğini sormadan anlamıştım. Birbirimizin yanında olmak benim için olduğu kadar onun için de zordu. Onunla bir yere varmak için korku ve kâbusların gerekmesinden nefret ediyordum ama en azından şimdi buradaydı. "Ben

Üzgünüm," dedim çünkü ona işkence etmek istemiyordum ama başka bir yol da bilmiyordum.

Beni tezgâhın üzerine kaldırdı ve sanki rafın arkasına bir oyuncak bebek saklıyormuş gibi başım bir dolaba değene kadar geriye kaydırıldı. Gitmeme izin vermedi. Beni kaldırmanın onun için çaba gerektirmediğini bilmeme rağmen nefes alış verişini zorlaşmıştı. Başka bir şey nefes almasını zorlaştırıyordu. Elimi çıplak göğsüne koydum ve nefes almasıyla birlikte göğsü yükseldi. Her santimini keşfetmek için can atıyordum. Beni çekmediğinde, köprücük kemiğinin oluşturduğu çukurun izini sürdürdüm. Etrafımdaki oğlanlardan farklı olarak bir erkeğin geniş gövdesine sahipti ve karnı altılı karın kaslarına dönüşmüştü. Hayranlık içindeydim. Bana açılan dünyadan nefesim kesilmişti. Tam dokunacakken elimi durdurdu ve yüzüne götürdü. Avucumu kirli sakalının üzerinde gezdirdim. Ona sormadan dokunuyordum. O da bana dokunmuştu. Buna sevinmek istedim ama yüzündeki ıstırabı da görmezden gelemezdim. "Kabusların ne hakkında?" diye sordum.

Gözlerini aşağıda tuttu ama başparmaklarını göğüs kafesimin ortasındaki yumuşak boşluğa doğru itti. Sanki bir düğmeye basmış gibi, içim tereyağı gibi eridi ve alt tarafımı ısıttı.

"Ben iyiyim," dedi. "Merak etmeyin."

"Endişeleniyorum. Elimde değil. En kötüsünü düşünüyorum." "En kötüsü ne?"

"Seni incittiklerinden endişeleniyorum. Seni değiştirdiklerinden endişeleniyorum. Benden nefret etmenden endişeleniyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye tekrarladı, soru değildi bu. "Senin hakkında nefret ettiğim bazı şeyler var."

Ona incinmeyecek kadar bağlanmıştım. Böyle olduğumuzda bana her şeyi söyleyebilirdi ve ben de kabul ederdim. Ürperdim. "Ne gibi?"

"Ben gittiğimde olduğun kız olmadığını. Hâlâ öylesin. Seni," diye ortamı sıkı, "bir vuruşta mahvedebileceğimi. Sana kâbuslar yaşatabileceğimi." Sanki bana bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. "Kesikler ve çürükler, kırık kemikler, iyileşirler, Lake. Onlar bir şey değil."

"İyileşmeyen ne?"

"Diğer her şey."

Değiştiremeyeceğim ya da geri alamayacağım şeyler için duyduğum pişmanlığın ağırlığıyla göğsüm ağrıyordu. Ne kadar zaman geçerse geçsin, hayat nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, yaptıklarım asla doğru olmayacaktı. "Hatalarım seni incitti. Bunu onlar yaptı. Bu yüzden benden nefret ediyorsun."

Hiçbir şey söylemedi ama gözlerimi kaçırması yeterli bir cevaptı. Büyük bir elini göğsüme koydu, parmaklarını açtı ve sanki iki omzuma da ulaşip ulaşamayacağını anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını kırıştırdı. "Bahsettiğim şey bu değil," dedi sonunda. "Seninle paylaşamayacağım şeyler var."

"Yapabilirsin," diye fısıldadım, ellerimi boynunun arkasına kilitledim. Beni göğsümden itiyordu ama ben tutundum. "Bana söyleyebilirsin. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

"Yalnızdım," dedi. "İki aydan fazla bir süre. Bir hücrede. Rüyamda gördüğüm şey buydu." Durakladı. "Bazen sen de oradasın."

"Hücrede mi?"

Yavaşça gözlerini benimkilere dikti. "Hayır. Sadece dışında. Erişim alanımın dışında. Herkes sana dokunabilir ama ben dokunamam."

Uzuvlarım titredi, yorulmuştum. Bu bir atılım gibi geldi ve tüm vücudum buna tepki verdi. "Bu seni neden korkutuyor?"

Cevabı bildiğimi sanıyordum ve bu tek bir kelimeyle özetlenebilirdi: *çaresizlik*. Madison'ın ölümündeki rolünü, mahkemedeki durumunu ve benimle olan ilişkisini açıklıyordu. Belki de Manning gibi büyük ve koruyucu bir adamı aciz bırakabilecek tek şey buydu - yardım edebileceğini bilmek ama edememek.

"Bu beni korkutuyor çünkü işler ters gidiyor. Hayat adil değil. Bazı insanlar kötüdür. Bunların hiçbirini yaşamayı istemiyorum."

"Zarar göreceğimi düşündüğün için kâbus görmüyorsun. Kabus görüyorsun çünkü kötü şeylerin olmasını engelleyemiyorsun."

"Madison için yapamazdım."

"Çaresizdin." Gözlerinin içine bakmak için başımı eğdim. "Madison için yapabileceğin hiçbir şey yoktu ve beni her zaman koruyamayacağını biliyorsun."

"Çaresiz," diye tekrarladı.

"O muhafızı neden dövdün?" diye sordum. Bakışları karardı. Yüzü bana bu kadar yakinken, korktuğumu inkâr edemezdim ama bakışlarını tuttum. Beni korkutmuyordu. "Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

Başını iki yana salladı. "Bunu açıklayamam."

"Dene. Bana söylemeyerek beni korumuyorsun. Sen yapmadığında, boşlukları ben dolduruyorum Manning. Yemeğini elinden aldıkları, senden çaldıkları ya da-" gibi korkunç şeyler düşünüyorum.

"Tersledim, Lake. İşte bu kadar. Kendimi kaybettim." Avuçları göğsüme yapıştı. "Tıpkı onun gibi."

Koptu. Bu beni kamyonda Maddy hakkında içini döktüğü o geceye götürdü. Manning sadece babasının öfkesinin bir anda patlayışını izlemekle kalmamış, aynı zamanda genç bir delikanlı olarak babasını terslemekle suçlanmış ve neredeyse tutuklanmıştı. "Sen onun gibi değilsin," dedim. Elimi onunkinin üzerine, göğsüme koydum. "Sen daha iyi bir adamsın. En iyisisin."

Lavaboya doğru baktı. "Derimin altına girmek istediler ve ben de onlara izin verdim. Gitmemem gereken bir yere gittim."

"Sonra ne olacak?" diye sordum. Bana bakmadı. Yüzünü tuttum ve bakmaya zorladım. "Sonra ne olacak?"

"Cezayla yüzleşmek zorunda kaldım. İki aydan fazla hücre hapsi ve neredeyse daha fazla suçlama alıyordum, ama bir kez olsun şans benden yanaydı."

"Bu nasıl bir şans?" Parmaklarımı yanaklarına doğru kıvrarak sordum. "İki ay yalnız, hiçbir şey ya da kimse olmadan. Bu doğru değil." Şimdi zor nefes alan bendim, hayal kırıklığım beni ele geçiriyordu. Onu dövmeleri ve tek başına hapsetmeleri fikrinden nefret ediyordum. Ona yetecek kadar

yemek yedin mi, yeterince ısındın mı, sırlarını paylaşabileceğin arkadaşların var mıydı? "Orada ne düşündün?"

"Her şeyi."

İşaret parmağımı burnunun eğri köprüsünde gezdirdim, sonra üst dudağındaki kabarık yara izine, kirli sakalındaki kırığa dokundum. "Bunu sana onlar mı yaptı?"

Benden nefret etmesine şaşmamalı.

Ağzını araladı ve sanki içgüdüsel olarak parmağımı alt dudağına götürdüm. Sertliği kalçamın yumuşak iç kısmını dürtüyordu ama aşağı bakmaya korkuyordum. Onun sağlam vücudunu kaldıraç olarak kullanarak fayansın üzerinde öne doğru kaydım ve onu dizlerimin arasına aldım. Ona dokunduğuma inanamıyordum. Aynen böyle.

"Orada mıydım? Kabusunuzda?" diye sordum. Parmak ucumu ağzında gezdirdim. Diğer elimle saçlarının yumuşak uçlarıyla oynadım.

Başını salladı.

"Hâlâ

buradayım."

Bir eliyle üstümü yumrukladı ve büyük elini başımın arkasında gezdirdi. Orta parmağının ve başparmağının uçları kulak memelerimin her birini sıyırdı. Beni kendine doğru çekti, kaşkorsemi o kadar sıkı kavradı ki ince askılardan biri koptu. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Manning ve ben öpüşecektik. Ereksiyon olduğundan oldukça emindim. Seks yapacaktık. Balo gecesi. Tıpkı hayal ettiğim gibi. O zamana kadar yaptığım her şeyden daha büyük ve hayat değiştiriciydi ve neredeyse onu durduracak kadar korkutucuydu. Neredeyse ağırlığına dayanamayacaktım.

"Manning?" Uzaktan duydum. Kısa durdu.

Nerede olduğumu ve yalnız olmadığımızı hatırlamam bir anımı aldı. Muhtemelen aynı yerde oturan bir kız kardeşim vardı. Manning'in omzunun üzerinden baktım. O ana kadar açık yatak odası kapısını fark etmemiştim. Tiffany'nin çıplak bacakları yatağın sağ tarafındaki çarşaflara dolanmıştı.

Yatakta. Nedense bu beni şok etti. Sanki evde uyuduğu gibi ortada yatmalıydı. Manning ve kız kardeşimin aynı yatakta uyuduklarına dair gördüğüm ilk kanıtı bu.

Üstümü bıraktı ve üstüm bir kâğıt parçası gibi buruştu. Çabucak düzeltti, sonra lavaboya doğru geri adım attı. "Mutfakta," diye seslendi. "Kız kardeşin burada." Bana, "Yere yat." dedi.

Tiffany iç çamaşırı ve başka bir şey giymeden, gözlerini ovuşturarak dışarı çıkmadan hemen önce tezgahı kaydı. "Lake?"

"Tiff." Manning çenesini onun arkasına dayadı. "Çıplaksın."

Gözlerini devirdi. "Lake göğüslerimi yüzlerce kez gördü."

Doğruydu, yapmıştım ama hiç böyle yapmamıştım. Manning'in önünde asla. Tiffany'nin yataktan doğruca buraya geldiğini, yani her gece Manning'in yanında bu şekilde uyuduğunu bilerek değil. Çırlıçıplak. Daha önce aradığımda, onunla yataktaydı. Şimdi beni terk ettiğinde, gideceği yer orasıydı. Onun yatağına.

"Neden buradasın?" Tiffany bana sordu.

Kayışımın koptuğunu gizlemeye çalışarak sağ omzumu kavradım. "I . . ."

"Boş v e r , " dedi. "Bana sabah söyle. Manning, buraya gel. Yatağa. Sana bir şey için ihtiyacım var."

Bir şey mi? İkisinin arasına baktım, görüşüm bulanıklaşıyordu. Bir dakika önce her şey bu kadar karanlık ve puslu muydu? Saat bu kadar sert mi parlıyordu, yeşil lazerler coşkumu kesiyor muydu?

Tiffany ağır adımlarla yatak odasına döndü. Manning bardağını aldı ve lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakarken musluğun altında doldurdu.

"Manning?"

Suyu kapattı ve arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Gözlerimle onu takip ederek sordum.

"Yatağa."

"Yapamazsın." Yumuşak bir sesle çıkmıştı ama ona bağırarak istedim. Onu sarsmak. *Oraya giremezsin. Giremezsin!* O ve Tiffany seks yapacaklardı. Zaten seks yapmışlardı. Tabii ki biliyordum ama *bunu* hiç bilmiyordum. Bu ana kadar.

Omzunun üzerinden kontrol etti, sonra geri gelip önümde durdu. "İçeride ne düşündüğümü sormuştun," dedi sessizce. "Çok şey. Her şeyi. Seni ve Tiffany'yi de. Ama en çok babamı düşündüm. Yaptığı bütün o korkunç şeyleri. Ne kadar korkak olduğunu. Ve asla onun gibi olamayacağımı. Senin için bile."

Yatak odasına döndü. Ne demek istediği ya da neden onu, sevdiğim adamı, babasına, nefret ettiği adama dönüştürebileceğimi düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tüm bu olanlarda çaresiz olan *bendim*. Üniversiteye kabul paketimi açtığımda hissettiğim o panik duygusuna kapıldım. Geleceğim belirlenmişti ama *ben* bu seçimlerden hangisini yapmıştım?

OceanofPDF.com

MANNING

I Kız arkadaşımın yanında uyandım ve bunda garip bir şey yoktu.

Bir gece önce, kontrolümü kaybetmek üzereydim.

Ölmeden önce bir kez daha karpuzun tadına bakmak.

Kurumuş ter saç çizgimi sertleştirdi. Dün gece rüyamda Lake'i görmüştüm. Bana ihtiyacı vardı ve ben *çaresizdim*. Lake'in çatımın altında uyuduğunu bilmek beni her zamankinden daha fazla sarsmıştı. Yakınımdaydı. Güvendeydi.

Ama öyle değildi.

Uzaklaşmak yerine ona dönüşmüştüm. Sıcaklık ve rahatlık yayıyordu ve onunla ilgili bir kabus görmek beni özellikle savunmasız hale getirmişti. Belki de Lake için benim olduğum yerden daha tehlikeli bir yer yoktu. Daha önce de onun içinde kaybolmama izin vermiştim ve o zamanlardan birinde ağır bir bedel ödemiştim. Yine de arabada yalnız olacağımızı bile bile onu almaya gitmiştim. Üzerimde ikimize de zarar verebilecek bir gücü vardı ve aramızda güçlü olan ben olmalıydım.

Çoğu sabah olduğu gibi Tiffany'den önce kalkmışım. Duş alıp tişört ve kot pantolonumu giydiğimde ve yarım fincan kahve içtiğimde, kızlardan hiçbiri kalkmamıştı. Lake misafir yatak odasından çıktığında ben buzdolabından yumurta ve pastırma çıkarıyordum. Akıl sağlığım için iyi ki üzerime bir sweatshirt giymişti. Olması gerektiği kadar örtmüyordu ama en azından

artık göğüslerini göremiyordu. Sert küçük çakıl taşlarına dönüşen o yumuşak tepeler. C cup'a yakın, diri, mükemmel olmalıydılar ve benim bakmam ya da dokunmam için değil.

Lake kırmızı gözlerini ovuşturdu. Uyuyana kadar ağlamış olma ihtimali bile beni çok kötü hissettirmişti. "Otur," dedim. "Sana kahvaltı hazırlıyorum."

Sanki kaçacakmış gibi oturma odasının ortasında, ön kapının yanında durdu. "Aç değilim."

Onu görmezden geldim. "Süslü misafir tabaklarımız yok ama benim kupamı kullanabilirsin. Gary hediye etti." Ona kahve fincanımı gösterdim, siyah-beyaz hapishane önlüğü giymiş bir adam bir zebra ne için içeride olduğunu soruyordu. Gülmedi. İçine portakal suyu doldurdum ve kahvaltı barındaki taburenin önüne koydum.

Şiş göz kapaklarını kırıştırdı. Daha tuvalete gitmemiş miydi? Yoksa tökezleyip benim yörüngeme mi girmişti? Ne düşündüğünü anlayamadım - muhtemelen Tiffany ve benim hakkımda bir şeyler. Eğer dün gece Corbin'le seks yapmış olsaydı, ben de bunu düşünüyor olurdum.

"Beni otele geri götür."

"Ne?"

"Beni Corbin'e geri götür."

Dün gece söylediğinde olduğu gibi midemi bulandırdı. Onun yüzünden gittiğini içten içe biliyordum. Ona bir otel odası ayarlamıştı. Birlikte yatmaya ne kadar yaklaşmışlardı? Onu itmiş miydi? Ona dokunmuş muydu? Ya ben burada olmasaydım ve Tiffany onu almayı reddetseydi? Bunun bir önemi yoktu, çünkü ben buradaydım ve onun mahsur kaldığını düşününce içimde oluşan rahatsızlığa bakılırsa, her zaman da burada olacaktım.

"Ne tür yumurta seversin?" Dikkatimi dağıtmak için sordum.

"Normalde nasıl yaparsınız?" Çekingen bir tavırla oturdu. "Sabahları ne içersiniz?"

"Çırpılmış, ama her şekilde yerim. Bazen omlet yaparım." "Ne ile?"

Bakışları beni takip ettiğinde düşündüğü kadar ilginç biri olmadığını kendime hatırlatarak rutinime devam ettim. "Etrafta ne varsa. Ispanak, mantar, biber. Aç olmadığına emin misin?"

"Evet. Ne içersin?" diye tekrar sordu. "Kahve."

"Ben de istiyorum."

Ona bir bakış attım. "Sen kahve içmiyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece içiyorum." Tanıdığım hiçbir 17 yaşındaki genç kahve içmezdi. Tanıdığımdan değil tabii. Çenemi bardağa doğru uzattım. "Portakal suyuna ne dersin?"

Uzun uzun baktı, yüz ifadesi tiksintiyle buruştu. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Dün gece içtiğim şey." "Portakal suyu mu? Baloda mı?"

"Romlu."

Yine de aldı ve bir yudum içti. Baloda alkol olmadığını düşünecek kadar aptal değildim ama dün gece sarhoş olabileceği aklıma gelmemişti. Üzerinde kokusunu almamıştım. Yumurtalar arkamdaki tavada cızırdıyordu ama kendimi hareket ettiremiyordum. "Ne kadar içtin?"

Bana bakmadı. "Beni aldığında iyiydim." "Dikkatli olmalısın."

"Öyleydim." Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Öyle olduğumu biliyorsun."

Arkamı döndüm. Onun bir otel odasında erkeklerle içki içmesi fikrinden nefret ediyordum. Hayır, bu fikre *katlanamıyordum*. Erkekler zaten pislikti ama içtikleri zaman tehlikeli olabiliyorlardı. Corbin ya da o adamlardan herhangi biri erkek değildi, onlar çocuktı ve bu daha da kötüydü. Sarhoş çocuklar

kontrolü kaybettiler. Kötü kararlar verdiler. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve çektim - lanet olsun, o aramadan önce bütün gece zaten bu atlıkarıncanın içinde değildim. Tiffany uyuduktan uzun süre sonra yatakta tavana bakmış, baloda olabilecek tüm korkunç senaryoları düşünmüştüm.

Karnının guruldamasına benzeyen bir ses duyduğumda tencereyi ocaktan çektim. Taburede bir ileri bir geri dönüyordu, yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu. Yumurtaları bir tabağa sıyırdım ve önüne koydum. "Al bakalım."

"Olmadığımı söyledim-"

"Bacon bir dakika içinde bitecek."

"Ama o senin."

Biraz gülümsedim. "Zaten çok pişmişler."

"Oh." Bir çatal dolusu yerken gözlerini kocaman açarak beni izledi.

Sonunda o da gülümsedi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Tiffany üzerinde sadece bir tişörtle dışarı çıktı. Benim tişörtüm.

Lake'in gözleri kız kardeşinin üzerinde tepeden

tırnağa gezindi. "Bu kadar komik olan ne?" Tiff sordu.

Hâlâ gülümsediğimi fark ettim ve durdum. "Bir şey yok."

Bana başım beladaymış gibi bir bakış attı, sonra doğruca kahveye yöneldi.

"Dün gece nasıldı?" diye omzunun üzerinden sordu. "Corbin seni getirdi mi?"

Lake, "Manning beni otelden aldı," dedi.

Tiffany kendine bir kupa doldururken kafasının arkasına baktım, sonra buzdolabından yağsız kremasını almak için yanımdan geçti.

"Seni sordu," dedim, kızgınlığını hissederek. "Ama seni uyandırmak istemedim. Zaten kalkmıştım."

"Peki ya Corbin?" Tiffany sordu. "Hâlâ uyuyor mu?"

"Corbin mi?" Lake sordu.

"O burada, değil mi?"

Sanki o küçük pisliğin Lake'ten faydalanması için evime girmesine izin verecekmişim gibi. "Hayır," diye cevap verdim.

Tiffany güldü ve kızaran Lake'e sarılmak için tezgâhın etrafından dolandı. "Mezuniyet gecesinde biriyle yatmadın mı? Buraya bu yüzden geldiğini sanıyordum. Mahremiyet için."

Bunu yapamazdım. O görüntünün aklıma girmesine izin veremezdim. Ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırarak karanlığı zorladım. "Yüce Tanrım."

"Ne?" diye sordu Lake'in omzunun üzerinden bana bakarak. "O on yedi yaşında, on değil. İsterse balo gecesi biriyle yatabilir. Tanrı biliyor ya, ben yaptım ve Corbin benim flörtüm olsaydı, yine yapardım. Ateşli bir sörfçü vücudu var. Birinci sınıf bira göbeği devreye girmeden ona ulaşırsak iyi olur."

Pastırma cızırtısı dışında oda sessizliğe büründü. Tiffany birinin derisinin altına girmeye çalışıyordu ama bunun benimki mi yoksa Lake'inki mi olduğundan emin değildim. Lake kucağına baktı. "Hazır değildim, hazır değilim."

"Yakında üniversiteye gideceksin. Daha ne kadar-" "Rahat ol," dedim. "O sadece bir çocuk."

Lake, "Ben çocuk *değilim*," dedi.

Bunu her inkar ettiğinde onu sarsmak istedim. Mümkün olduğunca uzun süre genç ve kaygısız kalmaya ihtiyacı vardı. Kendisi için değilse bile, benim için.

Lake ayağa kalktı ve çatalını tabağa bıraktı. "Sırf ben bir Bazı insanlar gibi *sürtük* olmam çocuk olduğum anlamına gelmez."

"Hayır, hiç de *sürtük* değilsin, değil mi? Muhtemelen bekaretini aşık olduğun kişiye verme şansın vardı ve bunu bile yapamadın. İffetli birisin."

Lake'in yüzü bembeyaz oldu, belki benimki de öyle. Lake Corbin'e mi aşıktı?

Tiffany, "Muhtemelen kendini *o kişi* için saklıyorsundur," diye mırıldandı.

"Bir bebek gibi." "Neyin var senin?" Öfkem yükselirken sordum. "Neden bu kadar

kısır mı?"

Bana başını salladı. "Sana ne ki? Ve neden bana hiç kahvaltı hazırlamıyorsun?"

"Kahvaltı etseydin ederdim." Tavayı kaldırdım. "Al bakalım. Bunu ister misin?" Yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"O zaman senin sorunun ne?"

"Yok bir şey." Bana doğru döndü ve ayaklarının üzerine kalktı. "Özür dilerim. Sabahları nasıl olduğumu bilirsin. Öpücük?" Ona öylece bakınca suratını astı. "Lütfen?"

Eğildim ve ona istediğini verdim. Başka şansım yoktu. Geri çekildiğimde Lake odayı terk etmişti. Onu suçlamadım. Dün gece Corbin'in onu dudaklarından öptüğünü görmek bile beni germiştir. *Aşırı* derecede. Onun boynunu sıkmak istemiştım.

"Neden ona böyle şeyler söylüyorsun?" Yumurtaları tabağa sıyrırken sordum.

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Bunu duymaya ihtiyacı var, Manning." Kahvesinden bir yudum aldı. "Sana aşık."

Hay sikeyim. Arkamı döndüm ve yüzümü saklayarak buzdolabını açtım. Neden bu konuyu açıyordu ki? "O değil."

"Hayır mı? Peki ya o gece?"

Dondum kaldım, nefes almaya bile cesaret edemiyordum, *o* gece olmayan bir geceden, herhangi bir geceden bahsediyor olabilir mi diye beynimi zorluyordum. Karanlık otoyol, saçlarında rüzgâr, siyah bir gölde Yaz Üçgeni. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sözde soygun yaptığınız gece kamyonunuza zorla girdi. Ne, bilmediğimi mi sandın?"

Ses tonu, bilmediğimi *bildiğini* söylüyordu. Bunu ilk kez duyuyordum. Lake o geceyle ilgili gerçeği kimseye söylemeyeceğine dair bana yemin etmişti,

Ama öyle olsaydı onu gerçekten suçlayabilir miydim? Her şey çok hızlı kötüye gitmişti ve güvenilebileceği kimsesi yoktu. Yavaşça kapıyı kapattım. "Hiçbir şey olmadı."

"Belli ki cesareti yok. Yine de onunla arabaya binecek kadar aptalsın. Neden? Sen de mi ona aşıksın?"

Çabucak döndüm. Tiffany'nin az önce bahsettiği aşık *bendim*. Lake'in bekaretini kaybetmediği kişi. Corbin değil. "Lake'e aşık mıyım?" Sesimi düz tutmaya çalışarak sordum. "Sana ne oldu böyle? O senin kız kardeşin."

Lake şortunu giymiş, çantasını omzuna asmış bir halde oturma odasına döndü. "Ben gidiyorum."

"Kahvaltını bitirmemişsin," dedim.

"Size aç olmadığımı söylemiştim." Ön kapıya doğru yürürken gözlerimizi kaçırdı. "Babam her an gelebilir."

"Seni eve götürebilirdik," dedim.

Lake dışarı çıkarken arkasına bile bakmadı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Kapıyı izleyen Tiffany'ye döndüm. "Eğlendi mi?" diye sordu.

Lake'in tabağındakileri benimkine boşalttım. "Neden ona kendin sormuyorsun?"

Dalgın bir şekilde kahvesine biraz daha krema karıştırdı. "Öyle mi yaptı?"

"Harika vakit geçirdiğini söyledi."

"O zaman neden alınması gerekti? Bir şey mi oldu?"

Otele geldiğim zamanı, Corbin ve Lake'in lobide durup gülümseyerek öpüşüklerini düşündüm. Onunla yatmadığı için minnettar olmalıydım ama Corbin'in bunu denemiş olması bile hoşuma gitmemişti. Muhtemelen ilk değildi ve kesinlikle son da olmayacaktı.

"Bilmiyorum," dedim ağzıma birkaç yumurta atarken. Kısmen doğrudu. Lake bana neden seçilmek istediğini açıkça söylememişti.

yukarı. "O genç bir kız."

"Corbin yüzünden olmadığına eminim. O çok tatlı biri."

Çok tatlı. *Lanet tatlı*. O önce genç bir çocuktı. "Nereden biliyorsun?"
Çiğnedim. "Bazen böyle adamlara dikkat etmen gerekir."

"Çünkü ailesini bir süredir tanıyoruz. O ve kardeşleri mükemmel beyefendilerdir."

Nerden başlayacağımı bilemediğim için birkaç kez göz kırptım.
Neden herkes ona beyefendi deyip duruyordu?

"Eskiden benden hoşlanırdı," diye
devam etti. "Bahsetmiştin."

Tabağımdan bir parça pastırma aldı. "Belki hâlâ seviyordur ve bu yüzden Lake'i baloya götürmüştür."

Corbin'in Tiffany'yi kıskandırmak için New York'tan buraya kadar gelmesine imkân yoktu ama tartışacak değildim. Tiffany'nin Lake'le geçirdiğim geceyi bildiği gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Lake ona ne kadarını anlatmıştı?

Lake'in taburesine kayarak, "İyi bir çift oldular, değil mi?" diye sordu.
"Corbin ve Lake. Adam yakışıklı, akıllı, zengin ve iyi bir aileden geliyor.
Mükemmel bir kız için mükemmel bir erkek."

Balo fotoğrafları sırasında Corbin kollarını Lake'e dolamış ve sanki hiçbir şey olmamış gibi onu güldürmüştü. Sanki onu hak ediyormuş gibi. Babası bile onu onaylamıştı. Sanki ne hak ettiğimi ne de onaylandığımı hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Ellerini onun üzerinde, omuzlarını sahiplenici bir şekilde kavrayışını izlerken midem bulandı.

"Kimse mükemmel
değildir," dedim. "Lake
hariç."

Bunu gerçekten tartışamazdım. Lake'in kusurları yok değildi, ama tek bir tane bile sayamazdım ve bunların herhangi bir erkeği uzak tutmaya yeteceğinden şüpheliydim. Vites değiştirdim. Tiffany'nin keskin ses tonundan, Lake'le aynı fikirde olduğunu anlayabiliyordum.

o benim ölümüm olurdu. "Bazı insanlar senin mükemmel olduğunu söyleyebilir," diye belirttim.

Bir parça pastırma ısırdı ve gözlerini bana dikti. "Bazı insanlar mı?" "Sen harikasın. Zekisin. Komiksin. Çalışkan." Ona bir kâğıt uzattım.

Üstüne kahve döküldüğünde havlu. "Senin için her şey yolunda gidiyor."

Lekeyi okşadı ve bana baktı. "Ayrıca, sen varsın."

Biraz başımı salladım. "Mükemmel erkek arkadaş, ha?" Mükemmel bir erkek arkadaş olmaktan çok uzaktım. İyi bir erkek arkadaş olduğumdan bile emin değildim ama bazen, şimdi olduğu gibi, bana öyleymişim gibi hissettiriyordu ve bu da daha çok çabalamamı sağlıyordu.

Tiffany gülümsedi. "Hiç gelecek hakkında düşünüyor musun?"

Verandaya, sigara paketime baktım. Tiffany'nin samimi mi yoksa bir şey mi yapmaya çalıştığından emin olamamak beni endişelendiriyordu. Bunun yerine Lake'in portakal suyunu alıp bir yudum aldım. "Ne geleceği?"

"Bizimki. Bir süredir birlikteyiz."

"İlişkimizin çoğu küçük bir odada, gardiyanlar izlerken gelişti." Şaka yapmıyordum ama Tiffany güldü.

"Sadece söylüyorum. Bir sonraki adımı düşünmeye başlamalıyız. Yani, *Ben* bunu çoktan düşündüm, ya siz?"

Gary birkaç ay önce bu konuyu açana kadar gerçekten bilmiyordum. Tiffany'nin bir noktada tüm bunlar hakkında konuşmak isteyeceğini varsaymışım, ama bu kadar erken değil. "Bunu düşünmeye başlamak için çok genç değil misin?"

"Evlenmeyeceksin. Ve geçen yıl benim sınıfımdan birkaç kız evlendi."

"Peki ya baban?" Evine gittiğim onca zaman ve Charles hala bana soğuk davranıyordu. Tiffany'yle çıkmamdan hoşlanmıyordu; ciddi bir ilişkiden bahsettiğimizi öğrenirse çılgına dönebilirdi. "Bunu asla kabul etmez."

"Olabilir. Belki bu onu biraz geri çeker."

Bulaşıkları ve tavaları lavaboya yığdım. "Ya da seninle evlenmemiz onu çileden çıkarır."

"Belki," dedi. Kahvesini yatak odasına götürdü ve "Belki de sonunda benimle ilgilenildiğini bildiği için biraz rahatlar" dedi.

Benim tarafımdan mı? Kendi başımı sokacak kadar bile kazanamıyordum. Meyve suyumla birlikte oturma odasına gittim ve pencereden dışarı bakmak için panjurları yana kaydurdım. Lake otoparkın kaldırımına oturmuş, dizlerini çenesine kadar bükmişti. On yedi yaşında olmasına rağmen bacakları vücuduna göre çok uzundu. Ve yine de mükemmeldi. Tiffany haklıydı -Lake benden hoşlanıyordu ama bu geçecekti. Onunla ilgilenemezdim. Yükselme yolundaki bir kız için masaya hiçbir şey getirmiyordum.

Ben kimdim ki mükemmelliği hak ettiğimi düşündüm? Hatta mükemmelliğin ablasını hak ettiğimi? Eğer Tiffany bir sonraki adımdan bahsediyorsa, o zaman bana bir insanın hayattan isteyebileceği her şeyi sunuyordu - sevmek ve sevilmek. Bir ev, bir aile ve hak ettiğimi ya da elde edebileceğimi hiç düşünmediğim bir hayat.

Ben yanımdayken daha iyiydi. Kendini yarı yarıya toparlamıştı. Eğer ben Şimdi çekip giderse, tekrar yoldan çıkıp okulu ertelemeye devam edebilir. Parasız, kredisiz ve arabasız yeni bir yer bulmak zorunda kalacaktım. Sahilde yaşamak bir seçenek değildi, çok pahalıydı, ama ilçe sınırlarını terk edemezdim, peki bu ne anlama geliyordu? Ev arkadaşı mı?

Charles Lake'i eve götürmek için gelene kadar orada bekledim. Onlar gittikten sonra Tiffany'yi banyoda duş alırken buldum. Kızımı banyo tezgâhına yaslayarak duş başlığının sesinden konuştum. "Evlenmek istediğimden bile emin değilim. Herhangi biriyle."

Birkaç saniye boyunca tek ses küvetin zeminine vuran suyun sesiydi. "Eğer değilse, bu muhtemelen bilmem gereken bir şey. Bu benim istediğim bir şey."

"Öyle mi, yoksa sadece istemen *gerektiğini* düşündüğün şey mi?"

"Bunu ilk kez düşünmüyorum," dedi. "İyi bir adam bulmak istediğime inanmak çok mu zor? Onunla ilgilenmek ve onun da benimle ilgilenmesine izin vermek? Bunun ne zaman olacağı önemli değil, değil mi?" Duş perdesini açtı ve öpmek için başını uzattı. Otomatik olarak öpücüğü ona verdim. "Sana kocam demenin benim için ne anlama geldiğini biliyor musun? Hayatımızdaki herkesin beni tanıdığım en yakışıklı, en harika adamla evlenirken izlediğini hayal edemiyor musun?"

Soyunmuş ve sıırsıklam olmuş Tiffany bana baktı. Kendisiyle ilgilenildiğini ikinci kez söylüyordu ve sadece bu da değil, benim iyi bir adam olduğumu düşünüyordu. *Harika* bir adam. Bunu söylemesinin beni ne kadar etkileyeceğini fark etmemiştim. Göğsümde garip bir his yükseldi. "Gerçekten ilgilenildiğini hissediyor musun?" diye sordum.

"Elbette."

"Benim
tarafımdan
mı?"

Güldü. "Küçük evimizin fazla bir şey olmadığını biliyorum ve babam hâlâ kiraya yardım ediyor, ama bu benimmiş gibi hissettiğim ilk şey. Ve sen olmasaydın buna sahip olamazdım."

En son ne zaman biri için iyi ya da doğru bir şey yapmışım? Madison olmalıydı, onu ailelerimizin kavgalarından uzaklaştırmak için ön bahçeye götürdüğüm o geceler. Teyzem on beş yaşındayken beni yanına aldığıında bile, yeğenini kaybettikten sonra ihtiyaç duyduğu destek sistemi olamamışım ve bu yüzden kendimi hep kötü hissetmişim. Ama işte buradaydım, Tiffany'nin hayatına zarar vermek yerine katkıda bulunuyordum.

"Ayrıca," dedi Tiffany perdeyi kapatmadan önce, "bir insana bakmanın tek yolu para değildir."

Bunu biliyordum ama yapacağını düşünmemiştim. Madison'ın öldüğü gece, ailenin önemi hakkında çok değerli dersler almışım. Dünyada en çok sevdiğim insanı, kız kardeşimi kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda ailem tarafından da ihanete uğramışım. Babamdan bunu bekleyebilirdim ama polis memurları anneme kız kardeşime zarar verenin ben olup olmadığını sorduğunda

Başını salladı, bunu asla atlatamayacağımı biliyordum. İyi bir aile hafife alınmamalıydı ve ben bunu biliyordum çünkü benim ailem yoktu.

Belki ben hariç.

OceanofPDF.com

MANNING

Gary kamyonetinin kasasında yanıma oturdu, bacakları sallanıyordu.

Okyanusu işaret etti ve başını salladı. "Şuna bak. İlk önce bir set yaklaşırken iç dalga. Bunu yapamazsınız."

Buluşacağımız adam henüz gelmemiştii, bu yüzden sahildeki apartmanlar ve mağazalar arasındaki iskelenin yanındaki küçük bir sokağa geri döndük. Burası üç dakikalık bir yükleme alanıydı ve adam gelir gelmez boşaltacaktık. Bu arada, okyanusu izlerken arabanın teybinde Sublime'ın *40oz To Freedom* şarkısı çalıyordu.

Bir sörfçüyü sörf tahtasından atlayana kadar gözlerimle takip ettim. Bakışlarım devam etti ve Lake'in üzerine düştü. O ve arkadaşları kıkırdayarak bir sörf dükkanından kaldırıma dökülmüşlerdi. Gövdesinin etrafına büyük boy bir bandana gibi mor bir kumaş parçası sarmıştı. İki mayo askısı boynuna bağlanmıştı. Alışveriş çantasından bir güneş gözlüğü çıkardı ve arkadaşlarına modellik yaptı. Gözlüğü çıkardığında saçları kollarına takıldı ama saç telleri o kadar ince ve altın sarısıydı ki hemen yerine düştü.

"Dalgalar berbat, ama elimden gelse yine de oraya giderdim," dedi Gary, benim düşüncelerimi umursamadan.

Bütün arkadaşlarının isimlerini hatırlayamıyordum, sadece Val'in, kaykaylı olanın. Diğer ikisine Tiffany *Aptal* ve *Salak* diyordu. Bana aynı görünüyorlardı ama içlerinden biri sürekli bana aval aval bakıyordu. Tiffany bunun korktuğu için olduğunu söyledi.

Val kaykayını kaldırıma bıraktı ve yavaş, kontrollü bir sürüşle Gary ve beni geçerek kaldırımdan aşağı indi. Lake ve diğer ikisi bisikletlerine bindiler. Birdenbire, yürümeye başlayan bir çocuk sahilden yukarı doğru koştu ve yollarını kesti. İki kız direksiyonu kırdı ama çocuk yine de takılıp düştü. Lake frene bastı ve çocuğun yanına gitmek için bisikletini bıraktı, tam o sırada ailesi çocuğu kaptığı gibi götürdü.

Tekrar bindi ve pedal çevirmeye başladı ama zinciri kopmuş ve ayağı kaymıştı. Tökezleyerek ilerlerken ayağa kalkmaya gittim, sonra bana baktı, mavi gözleri bana sertçe çarptı.

Saniyeler geçtikçe göğsümde bir şeyler gevşedi. Onu balodan aldığımdan beri dört hafta geçmişti. Onu aile yemeklerinde görüyordum ama o zaman bile ders çalışmaktan, gönüllü olmaktan ya da başka bir şeyden aceleyle geliyordu ya da bir yerlere yetişmeye çalışıyordu.

"Hey, Lake," dedi Gary onu fark ettiğinde. "Burada ne işin var?"

Bisikletini bize doğru sürdü, zinciri şingirdiyordu.

Gidonundan sarkan plastik poşete başımla işaret ettim. "Doğum günü hediyesi için alışveriş yapıyorum."

Lake'in gözleri parladı. "Hatırladın," dedi kaşlarını çatmadan önce. "Ya da sanırım Tiffany sana söyledi."

Dokuz Haziran. Lake'in on sekizinci doğum günü. İstesem de bugünü unutamazdım. "Bana söylemedi."

Ya kızarmıştı ya da çok fazla güneş almıştı. Burnunun pembe ucunda ve köprüsünde hafif çiller vardı. Başparmağımı üzerlerinde gezdirmek, öğleden sonramı onu tepeden tırnağa güneş kremiyle kaplayarak geçirmek istiyordum. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Gary kamyonetin kasasındaki sehpayı işaret etti. "Bazı mobilyaları teslim ediyorum."

"Kimin için?"

Evlerden birine başıyla işaret etti. "Bu hanım burayı bizden satın aldı. Kocasıyla buluşacağız."

Lake etrafına baktı. "Bunu siz mi *yaptınız*?" "Manning yaptı."

"Bunu birlikte yaptık," dedim.

"Ama bunu sen tasarladın." Sırıttı. "Ben sadece fazladan bir çift elim. Ve müşterilerini korkutmadığından emin oluyorum."

Sadece bir masaydı, ahşabı oksitleyip boyamam ve ayaklara ve köşelere biraz metal detay eklemem dışında pek bir özelliği yoktu. Üst kattaki komşumuz için bir tane yapmıştım ve kız arkadaşının annesi de bir tane istedi. Para çok değildi ama her küçük parça yardımcı oluyordu ve zamanım vardı. Omzumun üzerinden baktım ve daha fazlası olmasını diledim. Bakmaya değer bir şey.

"Bu çok iyi," dedi. "Bütün bunları yapabildiğine inanamıyorum. Bir şeyler yapabildiğini biliyordum ama yaratıcı olduğunu bilmiyordum. . yaratıcı olduğunu bilmiyordum."

Konuşmaya başladığımda nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Ellerimi iyi kullanırım, hepsi bu."

Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırırken yanakları daha da pembeleşti. "Ah. Evet. I . . ."

Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Telaşlandığında çok sevimli oluyordu. "Arkadaşların seni terk etti," diye belirttim.

"Geri gelecekler."

Bir araba bizimkinin arkasına yanaştı ve Gary boynunu kamyonun üstünden uzattı. "Sanırım bunlar onlar. Gidip bakacağım."

Lake bisikletini kaldırıma bıraktı ve tam yanımda durdu. Kısa şortunun iplikleri kot pantolonuma sürtünüyordu. Saçlarını ensesinden kaldırdı ve kendini yelpazeleyerek bana vücudunun narin kıvrımlarını gösterdi.

Omuzları. On sekiz yaşındaydı. *Hay sikeyim.* İrademi daha önce hiç bu kadar sınamamıştım.

"Akşam yemeklerinde hep iş aradığını söylüyorsun. Neden bir şeyler yapmıyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım, onun yakınlığının beni her zaman soktuğu trans halinden kendimi kurtarmaya çalışıyordum. "Ne tür şeyler?" Sesimdeki törpüyü duyarak sordum.

Arkama uzandı. Bütün gün ona bakabilirdim ama çok yaklaşmıştı, yanağı tam yüzüme geliyordu, limon ve Coppertone gibi kokuyordu. Dudaklarında karpuz kokusu aldığıma neredeyse kendimi inandırabilirdim. Küçük elinin masanın kenarında kayışını izlemek için döndüm.

"Bu şeyler," dedi. "Ahşap çok havalı. Pürüzsüz."

Kısa, çıplak tırnakları bronz parmaklarının üzerinde solgundu. Bazen sinirlendiğinde başparmağı dışında onları ısırıldığını hiç görmemiştim. Tırnakları sarkıktı, parmak eklemlerinde altın sarısı tüyler ve daha fazla çil vardı.

"Normalde bugün çalışmıyor musun?" Kendi akıl sağlığım için konuyu değiştirerek sordum.

Alt dudağını çiğneyerek elini tekrar yanına götürdü. "Ben kaçtım. Val doğum gününde çalışmadığını söyledi."

Başka biri olsaydı güler ve onlara sineye çekmelerini söylerdim. Yine de Lake'in doğum gününde çalışmaması beni mutlu etti. Bir yanımda onun çalışması fikrinden hiç hoşlanmıyordu bile. Sadece eğlenmeli, arkadaşlarıyla alışveriş yapmalı, sahilde bisiklet sürmeliydi, en azından üniversite başlayana kadar. "Yani onun yerine başını belaya sokuyorsun."

Biraz gülümsedi. "Ne sorunu? Sadece seninle konuşuyorum." "Aynen öyle."

"Belki de başını belaya sokan sensindir," dedi.

Benimle flört ederken kızarmasının tadını çıkarmaya çalıştım. Gözlerinin rengi derinleşti. Ama aklımın bir köşesinde bir düşünce vardı. Kulağa eğlenceli gelse de, onunla başımı asla belaya sokamazdım. Küçük şeyler bile,

Olmamamız gereken bir yere gizlice girmek, sahilde içerken yakalanmak ya da Vegas'ta bir hafta sonu kaçamağı yapmak gibi. Yapabilmesi gereken her şeyi. Şartlı tahliyede olmak kurallara uymak ve eyalet sınırları içinde kalmak demektir. Onunla uzaklara gidemezdim. Uamazdım.

Bu da onun da yapamayacağı anlamına geliyor.

"Tiffany USC dışında bir yere başvurduğundan bahsetti," dedim.

"Evet. Babamın öğrenmemesi için gizli kalması gerekiyordu."

Babası yüzünden diğerk seçenekleri düşünmemesi bile beni kızdırdı. Bu kadar önemli bir karar için onu birçok okula bakması konusunda cesaretlendirmesi gerekirdi ama bunun yerine daha fazla baskı uyguladı. "Peki nerede bu gizemli okul?"

"Fark etmez," dedi. "Ben artık bir Truvalıyım, hepsi bu."

"Öyle mi? Başka bir yeri hiç düşünmedin mi?"

"Neden yapayım ki?" Mavi gözleri güneşli bir günde okyanusun yüzeyi gibi parlıyordu. "İstediğim her şey burada."

Yüzündeki ifade, sözlerinin söyleyemediğı her şeyi söylüyordu. İstediğı şey bendim. Buradaydım. Bu beni mutlu etmeliydi ama bunun yerine ayılttı. İstediğim son şey, onun bana dayanarak böyle büyük kararlar almasıydı. Bu beni babasından daha iyi yapmazdı. Kalmayı seçmesinde benim de bir payım varsa, özellikle de restorandaki çöküşünden sonra, bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu; on sekiz yaşında olabilirdi ama hâlâ bir yetişkin gibi karar veremiyordu.

Lake kalçama dokunmak için etrafıma uzandı ve sırtım kaskatı kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum.

"Ne okuduğunu görmeye çalışıyorum." Dilini dişlerinin arasına sıkıştırmış, arka cebimi yokluyordu.

"Diğerk taraf," dedim.

O kadar uzanamadı, bu yüzden dizlerimin etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Arka cebimden ciltsiz bir kitap çıkardı ve başlığını okudu. "*Tropic of*

Kanser."

"Bunu okuma listende bulamayacaksın," dedim.

"Neden bulamayacakmışım?"

"Bu, uh ... liseliler için uygun değil."

Çürük kapağı başparmağıyla geriye doğru eğdi ve sayfaları çevirdi. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp yüzümü taradı. "Hâlâ kâbus görüyorsun."

İçgüdüsel olarak gerildim. Gündüz savaştığım görüntüler zihnimde canlandı. Sonsuza kadar altıya dokuzluk bir hücrede kilitli kalan ben. Lake'in kara suya çekilmesi. Madison babamla bir odada yalnız. Lake babamla yalnız. Bazen ben de odadaydım, kalkamadığım bir sandalyede sıkışıp kalmıştım.

Lake'e o görüntüleri asla veremezdim. "Hayır, pek sayılmaz," dedim.

"O zaman seni geceleri uyutmayan bir şey var. Bunlara sahipsin ..." Yüzüme dokunmak için uzandı. "Koyu halkalar . . ."

Lake'in arkadaşlarının bize doğru döndüğünü fark ettiğimde başımı geri çektim ve Lake elini bıraktı. Val ortada kayıyordu, donmuş bir muz yiyordu ve diğer ikisi tarafından kuşatılmıştı. Bir ayağını kaldırıma koydu ve kaykayını zarifçe yukarı kaldırdı. Küçük yeşil mıknaatıslar gibi gözleri doğrudan kulağımın arkasındaki sigaraya gitti. "Bir tane alabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır."

"Bunun için sana ödeme yapacağım. Bir paket için bile." Hiç bakmadan elindeki muzı birkaç adım ötedeki çöp kutusuna attı. "Henüz onları satın alacak yaşta değilim."

"Zahmet etme," dedi Lake, dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Asla pes etmeyecektir."

Onun alaylarına karşı gözlerimi kısıtım. "Siz kızları saf tutmaya çalıştığım için özür dilerim."

"Nedir o?" Val, Lake'ten kitabı alarak sordu.

"Bu Manning'in."

Val kitabı ters çevirip arka kapağını okudu. "Küçüklerin suç işlemesine kutsal katkı!"

Göğsüm beklenmedik bir kahkahayla gümbürdedi. "Az önce *Batman* serisinden Robin'den alıntı mı yaptın?"

"Evet ve fark ettiğin için puan kazandın. Bu kitabın müstehcen olduğu için ABD'de yasaklandığı yazıyor. Seks kitabı gibi bir şey mi?"

Diğer kızların gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır," dedim, "ama oldukça grafik." "Nasıl?" Lake sordu.

Canı cehenneme. Artık on sekiz yaşındaydı. "Bir sürü içki, kadın, fuhuş ve kadın düşmanı bir dil. Miller'ın bunların çoğunu gerçek hayattan aldığı söyleniyor."

"Ew." Bu aval aval bakan kadındı. Val'in omzuna doğru eğildi. "Henry Miller. Hatırlat da hiçbir kitabını okumayayım."

"Nasıl olur?" Ben sordum.

Onunla konuştuğum için afallamış görünüyordu. Sersemlemiş bir halde kelimeleri karıştırdı. "Çünkü o-şey, fahişelik mi? Bu iğrenç. Hayatı o kadar müstehcendi ki kitap yasaklandı mı?" diye sordu. "Neden böyle bir adamı destekleyeyim ki?"

O tür bir adam. Lake'in etrafında olmak bana hep *öyle bir adammışım* gibi hissettirdi, sanki her an kontrolümü kaybedip onu bozabilirmişim gibi.

"Haklısın Mona," dedi Val, "ama sen ne düşünüyorsun Lake?" Val birdenbire benim tepkime ilgi duyar gibi oldu. Aralarındaki dinamiği tam olarak anlayamamıştım, Lake ve Val. Biraz fazla tanıdık ya da ailevi geliyordu.

"I . . . Sanırım katılmıyorum," dedi

Lake. "Neden?" Val sordu.

İkisini bir tenis maçı izler gibi izledim. Lake aval aval bakan adama kaşlarını çatı. "Özel hayatının işiyle ne ilgisi var? İyi bir kitap iyi bir kitaptır."

"Peki o zaman onun çalışmalarını destekleyerek kötü davranışlarına göz m yumuyorsunuz?" Val sordu. "Manning'in dediği gibi kadınıları aşağılıyorsa, bir kadın olarak bu size kendinizi nasıl hissettiriyor?"

Lake, "Bu beni rahatsız etmiyor," dedi. "Bunun onun edebiyat dünyasına katkısını azalttığını düşünmüyorum."

Val bu sonuca kendi başına varmış gibi görünüyordu ama Lake'i bir fikir sahibi olması için zorluyordu. Belki de o kadar kötü değildi.

Lake sanki onay bekliyormuş gibi bana baktı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedim. "Bir yazarın ahlak anlayışı ya da karakterlerin ahlak anlayışı, iyi anlatılmış bir öyküyü takdir etmemek için bir neden değildir."

Lake'in omuzları geri çekildi. "Evet. Ben de bunu söylemeye çalışıyordum."

Val ona gülümseyerek, "Sen söyledin," dedi. "Neyse, artık gitmeliyiz."

"şimdiden mi?" Lake biraz soluk soluğa bana dönerek sanki ben partiyi bölen kişi. "Can't you . . . biz" "Devam edin," dedim. "İyi eğlenceler."

Val kaykayını tekmeledi ve diğer kızlar da bisikletlerini aldı. "Daha katılacağımız bir sürü doğum günü şenliği var," diye seslendi Val, yuvarlanarak uzaklaşırken.

Kamyondan indim, Lake'in bisikletini gövdesinden tutarak elime aldım ve kaldırıma kadar taşıdım. Ayaklıkları açtım ve zinciri sıfırlamak için meldim.

Lake gelip karşı tarafta durdu ve beni kot şortunun yıpranmış uçlarıyla, kemikli dizleriyle yüz yüze getirdi.

Gözlerimi tekrar zincire indirdim. Hızlı bir zmd ama olması gerekenden daha uzun sürdü, onun yakınlığı dikkatimi dağıtıyordu. "şunu dene," dedim zinciri sabitlediğimde.

Bir bacağını koltuğun üzerine koydu ve pedalları kickstand yukarıdayken gidebildikleri yere kadar çevirdi. "Bence bu iyi."

Ayak bileğinin iç kısmındaki kurumuş kana baktım. Ayağı kaydığında sıyırmış olmalıydı. Başparmağımı ıslatıp ovaladım ve cildinde rk benzeri hafif bir yağ lekesi bıraktım. Kaz

Baldırlarında şişlikler oluştu. Elimi yukarı kaydırıp dizinin yumuşak görünümlü iç kısmını ağzıma götürmemek için kendimi zor tuttum.

Bileğini elimde tuttum ama ona bakmadım. Göğsümde hissettiğim acının yarısı yüzüme yansısı bile, onun bunu fark etmeyeceğine güvenemezdim. O da fark edemezdi. Gününe, hayatına devam etmeli ve beni geride bırakma konusunda endişelenmemeliydi.

Gözlerim diğer bacağındaki halhalına takıldı; kahverengi, turuncu ve yeşil balmumu bir bant. Kampta yaptığı, sonra da sigarayı bırakmama yardımcı olması için bana verdiği bileklik. Gardiyanların diğer tüm kişisel eşyalarımla birlikte alıp götürdüğü bilezik. *Benim bileziğim.*

"Bunu senin için saklıyorum," dedi. "Tekrar bırakmaya hazır olduğun zaman için."

Bırakamayacak kadar battığımı bilmiyordu. Belki bir zamanlar bırakabilirdim ama sigara artık benim bir parçamdı, zamanında beslenmediğinde hırlayan bir organ. Ayağa kalktığımda gözleriyle beni takip etti, tam boyuma ulaştığımda başını geriye eğdi. Dudakları kuruydu ve sanki beni izlemekten başka bir şey yapmayı unutmuş gibi ayrılmıştı. Ben de önümde duran şey dışında her şeyi unutmuştum. Çilli burnunun sevimli ama keskin bir düğmeyle sonlanan zarif eğimini. En ufak bir gülümsemede ortaya çıkan gizli gamzesini. Doğrudan güneş altında göz bebeklerini yiyen kobalt mavisi. Dudağını ısırdı ve ben uzanıp o dudak büküşünü kendim için aldığımı hayal ettim. Parmaklarımın arasında, ağzımın içinde, dilim dudaklarının çizgilerini her köşesine ve arkasına doğru izliyordu. Parmaklarımla onu açarken sikim zonkluyordu, ta ki ağzı açık kalana, nefesi kesilene ve ona her zaman vermek istediğim tek şeyi bekleyene kadar.

Bir dakika önce benim masum küçük kızımdı ve bir gecede değişmeye başladı. Bir kızın kadın oluşunu izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz.

Babamın iğrenç sözleri, yaşattığı acı için kendini haklı çıkaran gerekçeleri boğazımı düğümledi.

Lake'in ağızından gözlerine baktım. Ond an umut yayılıyordu, aklım doğrudan çukura gitmişken onu görmem için bir tür tatlı, nazık yalvarış. On sekiz yaşına gireli bir gün bile olmamıştı. Babamdan daha iyi değildim. Bunu kendi ellerimi bildiğim gibi biliyordum - eğer teslim olursam, onu ve onun hakkında sevdiğim ve değer verdiğim her şeyi mahvedecektim.

Kulağımın arkasındaki sigarayı aldım. Ona gitmesini söyleme şeklimin bu olduğunu bilen Lake'in gözleri acıyla karardı. Tüm benliğim tepki verdi, onun acısını dindirme ihtiyacı ilkel ve güçlüydü.

Arkamızdan ayak sesleri geldi. "Onlar değildi," dedi Gary. "Daha ne kadar beklemek istiyorsun?"

Lake ve benim aramdaki büyü bozuldu. "Mutlu yıllar," dedim ona.

Yutkundu, konuşmak ister gibi görünüyordu ama bisikletine bindi. Kirpiklerinin altından bana son bir kez bakıp gitti.

Gary ile birlikte beklemek için kamyonun kasasına döndüm.

"Lydia'nın benim yanıma taşınmayı düşündüğünü söylemiş miydin?" diye sordu. Ona kaşlarımı kaldırdım. "Neden böyle düşünüyor?"

"Çünkü hayır demedim."

"Tebrikler." Dirseklerimi kalçalarım a yasladım ve suyu seyrettim.

"Tiffany ve ben de az önce benzer bir konuşma yaptık."

"Nasıl gitti?"

"Evlilik konusunu açtı zaten, dostum. Sen haklıydın."

"Hiç şaşırmadım." Güneş gözlüklerini kaldırdı, alçak sesle ıslık çalan bir sörfçüyü takdir etti. "Ne dedin sen?"

"I . . . Ben bir şey söylemedim." Ellerimi açtım. "Annemle babamın kötü bir evliliği vardı ve bunu isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Nesi kötüydü?"

"Sürekli kavga ederlerdi. Adam pisliğin tekiydi ama kadın onu affediyordu ve sonra her şey yeniden başlıyordu."

"Gördüğüm kadarıyla sen ve Tiffany için durum tam tersi. Belki de bu, döngüyü kırmak için bir şanstır."

Ben de ona baktım. "Hangi döngü?"

"Ebeveynlerin kötü alışkanlıklarını aktarmasıyla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" Bağdaş kurup oturmak için ayaklarını bagaj kapağının üzerine çekti. "Sana bir şey sorayım. Sen bir bok parçası mısın?"

Ben biraz güldüm ama o gülmedi. Öyle miydim? Bazen öyle olduğunu düşünmüştüm. Mesela şimdi... Tiffany'yi sevip sevmediğimden emin değildim ama burada onunla evlenmekten bahsediyordum. Belki de onu asla tamamen sevmeyeceğimi bilerek çekip gitmeyi ona borçluydum, ama ona iyi davranacaktım. Elimini taşın altına koyacaktım ve sonunda ona bakabilecektim. Onu elimden geldiğince sevmenin bir yolunu bulacaktım. Bu beni bir pislik mi yapıyordu? "Bazen emin olamıyorum."

"Bunun cevabının hayır olması gerekiyordu. Tiffany'nin ona bok gibi davranmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Dönüp seni öylece affedeceğini mi sanıyorsun?"

Gülümsemek zorundaydım. Tiffany'nin babasına takındığı tavra bakılırsa, bir ortağının böyle davranmasına tahammül edemezdi. "Daha çok, ona iyi davranmak için sıraya girmiş kaç erkek olduğunu hatırlatırdı."

Kıkırdadı. "Aynen öyle. Başlangıçta nasıl hissettiğimi biliyorsun. Ona olan ilgini anlamamıştım. Ama bence sen hepimizin göremediği bir şeyi gördün ve dahası ... şimdi ben de görüyorum. Onun içindeki cevheri ortaya çıkardın."

Tıpkı geçen ay Tiffany ile yaptığım konuşmada olduğu gibi, ona yardım ettiğimi düşünerek gurur duydum. Onun hayatını iyileştirdim. İyi bir şey yaptım.

Ruhumun derinliklerinden istediğim şeyler vardı ama bir şeyi çok fazla sevmenin nasıl onarılamaz zararlar verebileceğini anlıyordum. Çünkü istesem de istemesem de Lake'i seviyordum. Sigara arzum gibi, o da içimde yaşıyordu. O kanseri kesip atamadım, bu bağımlılığı bırakamadım. Okyanusu yüzerek geçmek daha kolay olurdu.

On beş yaşından beri bir üniforma giymek ve Henry'nin benim için yaptığı gibi kendilerini savunamayanlar için ayağa kalkmak istemiştım. Ailemi k a y b e t m i ş t i m , bu yüzden onun yerine diğer insanları koruyarak tatmin edici bir hayat sürmeye karar verdim.

İnsanlar. Ağır cezalı suçlamamla bu fırsatın elimden alındığını düşünmüştüm ama belki de alınmamıştı. Belki hâlâ bir fark yaratabilirdim ve belki de her ikisine de sahip olmanın bir yolu vardı.

Sevdiklerime yardım edebilir ve kendime ait bir ailem olabilirdi.

OceanofPDF.com

MANNING

Tiffany yanında çantasıyla Gary'nin kapısında duruyordu. Ona hayatı yaşıyormuşum gibi görünmüş olmalıyım. Öğleden sonra dörtte, Gary ve ben oturma odasına yayılmıştık, kollarım ve bacaklarım kanepeden sarkıyordu, Gary gitarını tıngırdatırken neon sarısı bir pufun üzerine çökmüştü. Sehpanın üzerinde bir nargile, açık bir pizza kutusu ve bir düzine boş bira şişesi duruyordu. Gary televizyonun sesini kapatmış, *Ren & Stimpy Show'u* açmıştı ve Beastie Boys'un *Licensed to Ill* şarkısı iki saattir tekrarlanıyordu.

Tiffany kollarını kavuşturdu ve etrafı inceledi. "Yani bütün gün yaptığın şey bu muydu?" diye sordu. "Kafayı bulup pizza mı yiyordun?"

"Kafam iyi değil," dedim. "Ama pizza yiyorum."

Gary kıkırdadı. "Neden güldüğümü bilmiyorum," dedi. "Gerçekten sigara içmiyordun."

"Bugün bir satış daha yaptık," dedim ona. Öğleden sonra sehparamızı yeni sahibinin evine taşıdıktan sonra, bir komşusu bir gardırop istemişti. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama hemen kabul etmişim. Paraya ihtiyacım vardı. "Bütün öğleden sonra bunun üzerinde çalıştık."

"Oh."

"Sana içecek bir şey getireyim mi, Tiff?" Gary sordu.

"Bir saattir aralıksız sigara içiyorsun," dedim ona. "Denesen bile hareket edebileceğini sanmıyorum."

Gary'nin bunu bile yapmayı planlamadığı açıktı. Koltuktan kalktım. "Beni almaya geldiğin için teşekkürler."

Ayaklarını kaydırды. "Tabii. Yeni parçayı görebilir miyim?"

"Görecek pek bir şey yok ama tabii." Tiffany'yi Gary'nin küçük arka bahçesine götürdüm. Onunla birlikte serdiğimiz muşamba çimlerin tamamını kaplıyordu. "Sakin üzerine basma," dedim eğilip köşeleri geriye katlarken. "Çiviler falan var."

Çitin yanına taşıdığımız büyük kutuya baktı. "Bunların hepsini zaten yaptın mı?"

"Çok zor değildi. Şeytan ayrıntıda gizlidir." Çimenliğin bir tarafına odun yığarken ona göz kırptım. Gülümsemeyince, "İş nasıldı?" diye sordum.

"Tamam."

"Havanda falan mısın?"

"Bilmiyorum."

Bir kutu leke doldurdum. "Sorun ne bebeğim?"

"Sana bahsettiğim müdür yardımcılığı işini doldurdular."

"Ah. Siktir." Gary'nin çalışma tezgahını yukarı çektim ve dirseklerimi dizlerime dayayarak oturdum. "Buraya gel. Otur."

"Bu kirli."

Tiffany makyaj ve topuklu ayakkabılar içinde doğmamıştı. Bunları bir sebepten dolayı kendi etrafında inşa etmişti. Şaşırtıcı bir şekilde Lake'ten daha kırılgandı. Yemeğe çıktığımızda, erkek garsonlar ve barmenlerle flört ederdi. Beni üzme için değil, erkeklerle nasıl iletişim kuracağını bildiği tek yol bu olduğu için. Bu tür şeyler, yüz yüze saçmalamamak, onun için daha zordu.

Kucağımı okşadım. "O zaman üzerime otur."

Ben de kirliydim ama o dizime tünedi. Küçük siyah çantasını, onunla oynamasını engellemek için elinden aldım ve yere koydum.

"Bu Prada," dedi.

"Prada'nın ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. O lanet bir çanta."

Gözlerini devirdi ama gülümsedi, kolunu boynuma doladı ve yanağımdan öptü. Bana dokunmaktan hiç çekinmezdi. Bazen bu beni rahatsız ederdi, bazen de hoşuma giderdi ama eğer hissederse yapardı ve bu hoşuma giderdi. Boya kutularının, saksıların ve yeni kesilmiş odunların etrafında çok fazla zaman geçirdikten sonra bir çiçek tarlası gibi kokuyordu.

"Başka fırsatlar da olacak," dedim.

"Biliyorum ama... sürekli geçilmek berbat bir şey."

"Peki bir aydır tezgahın üzerinde duran devlet üniversitesi başvurusu ne olacak?"

"Güz dönemi için çok geç olabilir," dedi. "Sanırım son başvuru tarihini kaçırdım."

"Sana yardım edeceğim," dedim. "Eğer istediğin buysa başvuruyu bir şekilde yaparız. Öyle mi?"

"Bilemiyorum. Belki de modellğe daha fazla odaklanmalıyım. Bir şey almalıyım uzun zaman olduğunu biliyorum ama bunun nedeni Nordstrom'un yoluma çıkmasına izin vermem." Tişörtümün yakasıyla oynadı. "Yani, işin üstüne bir de okula başlarsam, neredeyse hiç boş zamanım kalmayacak. Ya menajerim bir görüşmeye gitmemi isterse ve derste olduğum için görüşmeyi kaçırırsam?"

Alnımı ovuşturdu. Bazen kendini sabote ettiğinden emindim. Kurban olmak istiyordu, böylece babası gelip onu kurtaracaktı. Ne kadar başarılı olursa olsun, muhtemelen bu onun için asla yeterli olmayacaktı, öyleyse neden tam tersini yapmıyordu? "Eğer istiyorsan, Tiff, bunu başaracak kişi sen olmalısın."

"Biliyor muyum bilmiyorum."

"Bu iyi, ama bu modellik için de geçerli. Öylece oturup umut edemezsiniz. İşi yapmak zorundasınız, ya da bunun olacağını bilerek iyi olmak zorundasınız."

Mağazada, modellikte ya da her neyse, yükselmeniz daha uzun sürecektir. Diploma olmadan giremeyeceğiniz bazı pozisyonlar olabilir."

Gözlerini yere indirdi. "Belki de okul için biçilmiş kaftan değilimdir."

"Üniversite lise gibi değil. Gerçekten önemseydiğiniz şeyler hakkında bilgi sahibi olursunuz. İstersen moda okuluna gidip kendi Prado çantayı bile yapabilirsin."

Bu beni gülümsetti. "Bu *Prada*."

"Her neyse."

Yüzünü buruşturdu. "Berbat. Üstüne üstlük bu akşam Lake'in doğum günü yemeği var. Paylaşacak iyi haberlerim olsun isterdim ama yok."

"Bu iyi vakit geçiremeyeceğimiz anlamına gelmez," dedim ve bunda ciddiydim. Garip bir şekilde, ailesiyle akşam yemeğini iple çekmeye başlamıştım ve bunun tek nedeni Lake'i göreceğim anlamına gelmesi değildi. Cathy'nin yemeklerini hep sevmişimdir. Tiffany ve Lake'in kıkırdamaya dönüşen didişmeleri hoşuma gidiyordu. Charles'ın bana evinde bir yabancıymışım gibi davranmasına aldırmadım bile. Bir ailenin parçasıydım ve yıllarca bu hayatı yalnız geçirecekmişim gibi hissettikten sonra, bunu gerçekten istemem beni şaşırttı.

"Bu arada babam seninle konuşmak isteyecek," dedi.

"Nasıl olur?"

"Şirketinin Irvine'de büyük bir inşaat projesi var ve yetkili birini tanıyor. Seni işe alabileceğini düşünüyor. Her şey yolunda ve maaşı da iyi, yani rekabetçi ama babamın torpili var."

Biraz arkama yaslandım. "Bunu neden yapsın ki?" "Çünkü ben istedim."

Başımı salladım. "O bize yeterince şey verdi. Benim için işimi bulmasına ihtiyacım yok."

"Evet, biliyorsun Manning. Olanlardan sonra ..." Bir nefes aldı. "İhtimaller sana karşı yığılmış durumda ve bu senin hatan bile değildi. Bir şans hak ediyorsun."

Bir elimle şakaklarımı ovuşturdum. Bundan nefret ediyordum. Çalışmak istiyordum ve iyi bir çalışandım. Benim için bu kadar zor olmamalıydı. Kız arkadaşımın babasından sürekli yardım almak beni nasıl bir adam yapıyordu? Nasıl bir adam sadece ikimizin geçimini sağlayamazdı? Ayrıca, iyi bir adam hem bana hem de Tiffany'ye fayda sağlayabilecek bir fırsatı gururundan dolayı geri çevirir miydi?

"İş ne kadar sürecek?" Ben sordum.

"Bütün yaz. Sonra belki bunu başka işler bulmak için kullanabilirsin."

Kariyer departmanında, şartlı tahliye memurum elinden geldiğince yardımcı oldu, ancak aşırı yüklüydü. Bana işi kabul etmemi söylerdi. Burnumdan nefes vererek gökyüzüne baktım. "Babanın benim için almasına ihtiyacım yok. Kendim gidip ustabaşıyla konuşacağım."

"Herkesi çoktan işe aldılar. Gidip öylece soramazsın." Parmaklarını saç çizgimde, kulağımın arkasında gezdirdi. "Sadece bu gece onunla konuş. Hiçbir şey için söz vermek zorunda değilsin." Kirli sakallarından tüy gibi bir şey kopardı. "Yani, bu biraz da ne yaptığımıza bağlı. Açıkçası, babam için çalışman gerektiğini düşünmüyorum, eğer ..."

"Eğer?"

"Eğer sen ve ben ayrılmaya karar verirsek." "Ayrılmak mı?" diye sordum.

"Neden ayrılalım ki?"

"Seni seviyorum Manning, sadece emin değilim. Yani, eğer benimle daha fazlasını yaşamak istemiyorsan, o zaman ne yapıyoruz?"

"Daha fazla," diye tekrarladım.

"Geçen ay konuştuğumuzdan beri hiç düşündün mü? Tüm bu evlilik meselesini?"

Yutkundum. "Evet, yuttum."

"Ve?"

Düşündükçe bu fikir daha da aklıma yattı. Tiffany ve ben iyi bir yoldaydık. Etrafımda ne kadar rahat olursa, o kadar açılıyordu. O güldükçe beni de güldürüyordu. Bir gün

yatak odası, ona karşı kendimi tutmam gerekmiyordu. Onunla aramızda insanların hakkında romanlar yazdığı o patlayıcı kimya yoktu ama ben bunu istemiyordum. Azıcık bile. Tiffany'ye ya da ailesine veda etmeye hazır değildim. "Bence bunu yapmalıyız," dedim. "Hemen şimdi falan demiyorum ama seninle birlikte olmak istiyorum. Ayrılmak istemiyorum."

Beni dudaklarımdan öptü, sonra da geride bıraktığı dudak parlaticısını sildi. "Ben de öyle, ama madem evlilikten bahsediyoruz, bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var." Omuzları biraz öne doğru kıvrıldı. "Lake'in balosundan sonraki sabah, kampta senin kamyonetine bindiği geceden nasıl bahsettiğimi biliyorsun. . ."

İçgüdüsel olarak gerildim ama kaslarımdaki çekilmeyi fark etmemesini umarak kendimi gevşemeye zorladım. "Evet. Ne olmuş ona?"

"Sana saldırdığım için asla özür dilemedim. Lake'in sana aşık olması senin suçun değil. Onu içeri alman bile beni rahatsız etti ama bunun nedeni o ya da sen değilsin."

Zihnim ayak uydurmak için çalıştı. Lake'in kamyona binmesine izin verdiğimi söylemesi, Lake'in o gece hakkında ne kadar ayrıntılı bilgi edindiğini merak etmeme neden oldu. "Sana söyledim, masum bir şeydi," dedim. "Sadece bir gezinti, hepsi bu."

"Biliyorum. Konuşmak istediğim şey bu değil. Daha çok babamla ilgili."

Kaşlarımla çatmıştım. "*Baban* mı?"

Cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi yavaş ve derin bir nefes aldı. "Bir ilişkisi vardı."

Ona bir kez göz kırptım. Charles'ın Cathy'yi aldatmış olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama bu beni şaşırtmadı. Tiffany'nin bundan daha önce söz etmemiş olmasına daha çok şaşırmıştım. "Emin misin?"

"Ortaokuldayken. Bir öğleden sonra otobüsü kaçırdım, bu yüzden babamın işine yürüyerek gittim. Bazen o bitirene kadar oturup ödev yapmama izin verirdi ve akşam yemeği için eve giderdik." Bir şey seçti

elbisesinin eteklerinde hiçbir şey yoktu. "Her neyse, bu sefer onu sekreteriyle seks yaparken yakaladım."

Bakışlarını yakalamak için başımı eğdim. "Neden bana hiç söylemedin?"

Başını iki yana salladı. "Bunu düşünmekten nefret ediyorum. *Bunu bilmekten* nefret ediyorum. Keşke hiç görmemiş olsaydım."

"Ne dedi?"

"Beni görmedi. Sadece ayrıldım ve eve giden başka bir yol buldum."

Bu, aralarındaki pek çok sorunu açıklıyordu. "Bunca zamandır bunu kendine sakladın mı?"

G ö z l e r i n i kaçırdı. "Hayır. Gerçekten kafam karışmıştı. Birkaç gün sonra artık kendimi tutamadım. Gözyaşlarına boğuldum ve anneme söyledim."

"Ve?"

"Şok olacağını düşünmüştüm. Biraz şaşırdı ama hemen üstünü örttü. Erkeklerin bazen bunu yaptığını söyledi. Bir evliliğin yürümesi için çok şey gerektiğini ve babamla uzun yıllar boyunca bir hayat kurduklarını söyledi. Babam bir sekreterin bunu mahvetmesine izin vermezdi."

Parçaları bir araya getirmem fazla zaman almadı. Tiffany'nin tüm güvensizliklerinin babasıyla bağlantılı olduğunu biliyordum, ama bunun nedeninin onu uzun süre görmezden gelmesi, tüm umutlarını ve hayallerini kız kardeşine bağlaması olduğunu düşünmüştüm. Daha fazlası olduğundan şüphelenmemiştim. "Bütün erkekler 'bazen böyle yapmaz'," dedim ona.

"Annem bunu onun yanına bıraktı. Tek yaptığı daha pahalı kıyafetler giymeye başlamak, yeni bir araba istemek ve emlakçılık lisansı almaktı. O zamana kadar bir işe girmesine hiç izin vermemişti. Ondan sonra beni sık sık alışverişe götürmeye başladı, sanki bir tür teselliymiş gibi. Benim için mi yoksa onun için mi, bilmiyorum."

Bana sanki Cathy Charles'ın bunu yanına bırakmamış gibi geldi. Buna bir son vermek yerine, bunu ona karşı bir koz olarak kullanmıştı. Tiffany'nin babasıyla ve parayla sorunları olmasına şaşmamalı. Tiffany daha küçük bir çocukken, maddi şeylerin sağlıklı bir yaşamdan daha önemli olduğunu öğrenmişti.

Evlilik. Aşktan da öte. Birden aklıma Lake'in de bu olay yaşandığında aynı derecede genç ve etkilenebilir olduğu geldi. "Peki ya Lake?"

"O bilmiyor. Sadece konuşacak biri olsun diye ona söylemeyi çok düşündüm ama Onun da benim kadar kötü hissetmesini istemedim."

Kollarımı Tiffany'nin beline doladım ve özverisi için ona daha sıkı sarıldım. Bunu içinde tutmak ona acı verse de kız kardeşini birçok yönden kurtarmıştı. Bu, Tiffany hakkında doğru olduğunu bildiğim pek çok şeyi teyit ediyordu; kız kardeşini, ailesini önemsiyor ve onlara iyi davranmak istiyordu. Bunu her zaman doğru yollarla göstermiyordu ama belki bu konuda yardımcı olabilirdim. "Ben senin baban değilim. Sanırım bunu kabul ettik."

Biraz gülümsedi. "Biliyorum. Sadece uzun zamandır birine söylemek istiyordum ve arkadaşlarım bunu dedikodu olarak görüyorlardı. Bilmeni istedim, çünkü eğer evleniyorsak, bu biraz önemli. Aldatma falan."

"Bu çok önemli," dedim onu kalçamda yeniden ayarlarken. "Ve bu yanlış. Bunu biliyorum Tiffany." Dünyada insanları fiziksel ve duygusal olarak incitmenin yeterince yolu vardı. Bazıları kasıtlıydı, taciz gibi. Bazıları ise değildi, Charles'ın Lake'e baskı yapması ya da Tiffany'yi görmezden gelmesi gibi. "Ben böyle bir adam değilim ve böyle bir adam olmak da istemiyorum."

Nasıl bir adam olmak istediğimi tam olarak bilmiyordum ama babamın tam tersi olduğunu biliyordum. Ve görünüşe göre Tiffany'ninkinin de.

OceanofPDF.com

GÖL

Jkutlanacak bir ay olmamıştı. Son sınıf etkinlikleri ve mezuniyet partileri başlamadan önce doğum günüm ancak geçmişti.

Evde her yere balonlarla bağlanmış flamalar asılmıştı. Yeni okulum için kırmızı ve altın, eski okulum için mavi ve gri. Annem arka bahçeyi kumaş kaplı masalar ve krallara layık Meksika yemeklerinden oluşan bir büfeyle bir *şenliğe* dönüştürmüştü. Annemin ve babamın aile üyeleri mezuniyet törenim için gelmişlerdi ve ben sıcak patates gibi elden ele dolaştırılıyor, aynı sorulara tekrar tekrar cevap vermeye zorlanıyordum:

USC için heyecanlı
mıydım? Hangi bölümde
okuyacaktım? Oda
arkadaşımla tanışmış
mıydım?

Kapının yanındaki masa, içinde para olduğundan emin olduğum zarf yığınları da dahil olmak üzere hediyelerle doluydu. On iki yaşın altındaki herkes havuza girerken güneş evimizin üzerine alçalmıştı. Vickie ve Mona taquitolarını kemiriyorlardı. Annesi babalarla flört ederken Val yirmi dakikadır gizlice bir margarita içmeye çalışıyordu.

Mutfağa daldım ve Manning'i dolapları açıp kapatırken buldum. Tiffany ile birlikte mezuniyet törenime katılmıştı.

Ama birkaç hafta önce sahilde geçirdiğim doğum gününden beri baş başa kalmamıştık. "Selam."

Omzunun üzerinden baktı. "Annen tarafından Clancy Stevens'in *frijoles* alabilmesi için Tupperware bulmaya gönderildim."

Muhtemelen Manning'in ağzından çıkan en evcil şeydi. Kulaktan kulağa sırttım ve içeri girerken elime aldığım boş kâseyi havaya kaldırdım. "Cipsleri yeniden dolduruyorum."

"Bunu yemek şirketi yapmıyor mu?"

"Birkaç dakika sığınmaya ihtiyacım vardı."

Başka bir dolabı açtı. "Seni meşgul ediyor, ha?"

Karnımı adaya yasladım ve çenemi elime alıp onu izlemeye başladım. "Onları orada bulamazsın."

Durakladı, dolaptan altın çerçeveli, yaprak desenli bir tabak aldı ve bana göstermek için döndü. "Misafir tabakları."

Bu iki kelime hayal gücümün geleceğe dönmesi için yeterliydi. Bir keresinde, gitmeden önce, misafir tabakları ve kendisi için nasıl bir eş hayal ettiği hakkında konuşmuştuk. Tiffany metrelerce uzaktayken bile kendimi Manning'in mutfağında, her gün onun için sevgiyle yapılmış yeni yemekler denerken görüyordum. Bunun bir anlamı olmalıydı. Tiffany sonunda anlayacaktı, birlikte ne kadar doğru olduğumuzu gördüğünde. Kızacaktı ama Manning ve benimle ilgili sarsılmaz gerçeği inkâr edemezdi.

-Bu hikaye bizimdi.

Belki de aklımdan geçenleri okuyan Manning tabağı yerine koydu ve bana döndü. "Kız kardeşine merhaba dedin mi?"

"Sanırım zıt rotasyonlardayız. Onunla konuşmadım ama bana kaşlarını çatıp duruyor."

Mutfaktan manşetini düzelten bir aşçı geçti. Manning'i görünce iki kere baktı ve durdu. Onu suçlamadım. Kısa kollu siyah tişörtünün içinde, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturma şekliyle pazuları ön planda y d ı . "Bulmanıza yardım edebileceğim bir şey var mı efendim?"

"Tup-"

Dik durdum. "Biz iyiyiz."

Varlığımdan ürkmüş görünüyordu, sonra başını salladı ve dışarı çıkmaya devam etti. "Ona karşı sakın ol, tamam mı?" Manning şöyle dedi. "Bu onun için kolay değil.

onu."

"Yemek şirketi mi?" Ben sordum. "Tiffany."

"Yani yılın bir günü onunla ilgili olmadığı için mi?"

Çenesini bana doğru uzattı. "Geçtiğimiz yıl *bununla ilgiliydi* Lake. Bu parti, senin geleceğin. Kız kardeşin kendini görünmez hissediyor."

"Tiffany, görünmez mi?" Güldüm. "Kulağa ne kadar saçma geldiğini duyuyor musun?"

Gülümsemedi bile. Bana karşı ciddi ciddi Tiffany'yi savunuyordu. "Her neyse," dedim ve hayal kırıklığımı gizlemek için döndüm. Bu olmalı Manning onu Eğlence Alanı'nda azarladığında Tiffany de böyle hissetmişti. Bundan hoşlanmamıştım. Kilere gittim, bir paket cips aldım, yırtarak açtım ve durakladım. Hayal kırıklığım kulaklarımı tırmaladı. Ona doğru döndüm. "Bütün bunları ben istemedim ki," dedim. "Beni bir kez bile tebrik etmedi."

Sürgülü cam kapıdan dışarı baktı. "Onunla konuşacağım, ama biraz daha çaba gösterirsen iyi olur."

Bir dolabın yanına gittim. "İşte." Parmak uçlarımda, üst raftaki plastiği tutmaya çalıştım ama uzanamadım. "Clancy'yi bekletmek istemezsin."

Manning arkamdan geldi, bir kabı kolayca kaparken kalçalarını nazikçe bana doğru bastırdı.

Çok yakındı. Çok yakındı. Sırtımdaki sıcaklığı öfkemi eritti. Her an onu benden alabileceğini biliyordum, o yüzden "Kaç tane?" diye sordum.

"Kaç tane ne?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Konteynerler mi?" Boğazımın sesi de hissettiğim kadar kuruydu. "Clancy çok yiyor gibi görünüyor ..."

"Emin değilim ama daha fazla uzanamıyorum. Hareket etmeniz gerekecek."

Taşınmak mı? Hareket edemedim. Gözümü bile kırpmadım. Onun yanında ancak on saniye kalabilmişim. Dayanamıyordum, birkaç haftada, hatta *ayda* bir onunla yalnız bir an yakalıyordum. Bunu içime sindirmek istiyordum. Manning de orada kaldı. Bilmek istediğim, sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama ben daha sormadan ellerini kalçalarımaya koydu. "Özür dilerim Birdy," diye mırıldandı, beni hafifçe sıktıktan sonra kendisi çekildi.

Bir yığın küvet ve kapak indirdi ve aynı anda döndüğümüzde babamı adanın karşısında bize bakarken bulduk.

"Lake, sana dışarıda ihtiyacımız var,"

dedi babam. "Hemen geliyorum."

"Şimdi." Ses tonu beni ürküttü. Onur törenimin yapıldığı geceden beri bulutların üzerindeydi, bana USC malzemeleri ve yatakhanem için utanç verici derecede pahalı elektronik eşyalar almış, her fırsatta ne kadar gurur duyduğunu söylemişti. Mezuniyetten sonra parti için hepimiz eve gitmiştik ve garaj yolunda üzerinde fiyonk olan siyah bir Range Rover bulmuştuk.

"Manning," dedi babam ben uzaklaşırken, "parti sona erdiğinde seninle biraz konuşalım. İş hakkında."

"Evet, efendim."

İş mi? Ne işi? Gözlerimi ve kulaklarımı mutfaktan ayırmamaya çalışırken, teyzem, eniştem ve Tiffany arasında geçen bir konuşmanın içine daldım.

"Moda tasarımı olabilir," dedi Tiffany, gülümseyerek. "Ya da işletme. İşletme diploması ile asla yanlış yapamazsın-"

"İşte buradasın, Lake." Babamın kardeşi Darryl, babamdan daha rahattı. O ve Roberta Teyzem mezuniyetimi izlemek için Kuzey Kaliforniya'dan buraya gelmişlerdi.

Teyzemin taktığı gümüş bilezikler, beni çemberin içine çekmek için kolunu omzuma doladığında cınlıyordu. "Bak ne kadar uzunsun. Siz kızlar son birkaç yılda çok büyüdünüz. Şimdi boyun kaç Lake?"

"Beş-sekiz, sanırım."

"Vay canına," dedi Darryl Amca. "Özel ders ücretine yardımcı olmak için biraz modellik yapman gerekebilir."

Tiffany'nin boynu kızardı. Ailede model olan oydu, ben değil -Tanrı korusun, geçen yıl Niki ve Krissy Taylor'la karıştırılmış olsak da ikimiz de modeldik. Tiffany bunu model olması gerektiğine *dair* bir işaret olarak almıştı. Ama ben öyle değildim. "*Ben* de neredeyse beş-sekiz yaşındayım," diye takıldı Tiffany.

"Öyle mi?" diye sordu teyzem. "Belki Lake'in bacakları biraz daha uzundur. Bunu büyükannenden almış."

Tiffany'nin kafasının balon gibi şiştiğine yemin edebilirdim, ama egodan değil. Tam kendimi bir patlamaya hazırlamıştım ki, Manning onun yanında belirdi. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve Tiffany nefes aldı. Yakın tarihte, belki de hiç, Tiffany ilk kez öfkesinin kendisini yenmesine izin vermemiş ve kötü bir yorumda bulunmamıştı.

Babam geldi ve kardeşinin sırtını sıvazladı. "Lake'e getirdiğin o muazzam hediyenin bir kişisel bilgisayar olduğunu varsayıyorum. Bugünlerde giderek daha fazla öğrencide var."

Onun alayları karşısında kızardım. "*Baba*."

"Keşke öyle olsaydı evlat," dedi amcam bana. "Keşke önümde iki üniversite harcı olmasaydı."

"Craig'le ilgili bir gelişme var mı?" Babam sordu.

Kuzenim Craig on altı yaşındaydı ve ailesini dehşete düşürecek şekilde gönlünü orduya kaptırmıştı. Barışsever, Berkeley mezunu teyzem ve eniştem bunu bir türlü kabullenemiyordu ve babam da üniversiteye gitmemesini onaylamıyordu. "Hayır," dedi Roberta, "ama fikrini değiştirmek için hâlâ birkaç yılımız var."

Babam başıyla onayladı. "Lake'in Truva soyunu devam ettirmek için buralarda olması iyi bir şey," dedi. "Eğer o girmeseydi ne yapardım hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey."

Manning kolunu Tiffany'ye doladı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. Mutfakta söylediklerini hatırlayarak, konuşmayı onun duyabileceği şekilde duymaya başladım, yapmadığı şeyleri daha fazla hatırlatıyordu. Ama nedense *bana* ters ters baktı, sanki bütün bunları onu utandırmak için planlamışım gibi.

Amcam babama yan gözle baktı. "Craig'i Charles'la beş dakika yalnız bırak, Kardinal kırmızısı ve altın rengine boyanır. Yemin ederim, bir Bruin'i bile SC'ye sokabilir."

Manning, Tiffany'nin kıpırdamayacağı gerçeğine boyun eğmiş gibi, "Tiffany de bu yıl üniversiteye gidiyor," dedi.

Babam onun başının üzerinden baktı ve "Devlet üniversitesi. Ki bu iyi bir şey. Ben de böyle başladım."

Roberta, "O da bize anlatıyordu," dedi. "Ve sen de erkek arkadaşı olmalısın. Madding, değil mi?"

Manning onun elini sıktı. "Ben Man-"

"Aslında," dedi Tiffany, sesi bir oktav fazla yüksekti. Parmaklarını onunkilerle neredeyse saldırgan bir şekilde birleştirdi. "Çok uzun sürmeyecek, değil mi bebeğim?"

"Uh." Manning durakladı, gözleri sanki onun yorumunu inceliyormuş gibi yerde geziniyordu. "Yani ... hayır, Tiff." Başını iki yana salladı. "Şimdi zamanı değil."

"Ama tüm ailem burada," diye fısıldadı.

"Peki Lake," diye başladı amcam, "yeni arabayı kullanmayı planladığın ilk yer neresi?"

Manning ve Tiffany bakışlarını birbirlerine dikmiş, sessiz bir konuşma yapıyor gibiydiler. Bir şeyler ters gidiyordu. "Ne uzun sürmeyecek?" Ben sordum.

Manning bana baktı. Yüz ifadesindeki endişe, Tiffany daha konuşmadan kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Manning artık benim *erkek arkadaşım* olmayacak," dedi. "O benim nişanlım olacak!"

Ona baktım. Hepimiz baktık. *Nişanlı* kelimesi anlam kazanmaya başladığında karnımı kapattım, içim sızlıyordu.

Bu aralarında anlamadığım bir şaka, bir hata olmalıydı. Ama neden böyle söylediler? Neden böyle söylediler? Komik olmak için mi? Ya da dikkatleri tekrar üzerine çekmek için? Sadece partimi mahvetmek mi istiyordu?

Bir önemi yoktu. Doğru değildi, olamazdı.

"Senin ... ne?" Babam sordu. "Neden bahsediyor, Manning?"

Manning çemberin etrafına baktı, gözleri benimkilerle karşılaşınca durakladı. Başını başka yöne çevirmek ister gibi yaptı ama çeviremedi. Yutkundu. "Hiçbir şey resmi değil ama evet. Buna karar verdik."

Karar verdim. Bir evliliği tanımlamak için hiç de Tiffany'ye yakışmayan, soğuk bir kelimeydi. Ayrıca şüpheyi yer bırakmıyordu. Boğazım düğümlendi. Konuşma bu noktaya geldiğinden beri nefes almadığımdan emindim. Nefes almaya çalıştım, neredeyse boğuluyordum, sanki eller boğazıma bastırılmış gibi hissediyordum.

Ama artık 18 yaşımdaydım.

Manning ve ben doğum günümünden beri konuşma fırsatı bile bulamamıştık ve söylemek istediğim şeylerin sonu gelmiyordu. Duymak istediğim şeylerin.

Tiffany sol elini kaldırdı ve çıplak yüzük parmağını oynattı. "Hâlâ halledilmesi gereken bazı *küçük* ayrıntılar var," dedi, sesi bütün gece boyunca ilk kez hafif ve havalıydı, "ama bunun bizim için gerçekten doğru bir sonraki adım olduğunu düşünüyoruz."

Annem parti elbisesi üzerinde dalgalanarak bize doğru yürüdü. "Burada neler oluyor?" diye sordu neşeyle. "Neden hepiniz bu kadar asık suratlı görünüyorsunuz?"

"Tiffany az önce bir duyuru yaptı," dedi babam.

Babamın bira kutusunun ağzında bir sinek vızıldadı. Parmak eklemine kondurdu. Babam onu kovalayınca sinek önce alüminyum tırnağı, sonra gömleğinin manşetini, sonra da amcamın birasını denedi ve birkaç saniyeliğine ortadan kaybolup her şeye yeniden başladı.

Annem babamın dirseğini tuttu, o da birasını diğer eline kaydırды. "Haberler ne tatlım?" diye sordu.

"Bay Kaplan," dedi Manning. "Önce sizinle konuşmayı planlıyordum-"

İrkildim. *Önce seninle konuşmayı planlamıştım.* İnkâr etmiyordu. Aptal sinek vazgeçmiyordu. Kutuya girmeye çalışıp durdu.

O anın kâbus gibi sisi dağılmaya başladı. İnkâr etmiyordu, çünkü doğruydı. Manning aslında kız kardeşimle evlenmeyi, ailemin kalıcı bir parçası olmayı planlıyordu ve bu benim sık sık hayal ettiğim şekilde değildi.

"Sorun nedir?" Annem sordu, parti gülümsemesi dalgalanıyordu.

Tiffany ilginin tekrar üzerinde olmasından memnun görünüyordu. "Manning ve ben nişanlandık."

Annem iki eliyle ağzını kapattı. "Hayır. Sen ciddi misin? Biliyor musun, içimde bir his var. Tarif edemem ama geçen gün bazı fotoğrafları yeniden düzenliyordum ve babanın evlenme teklif ettiği Napa Vadisi gezisine rastladım..."

Annemin sözleri birbirine karışmaya başladığında içim içimi yedi. Meksika yemeğini tam burada, çimenlerin üzerine kusacaktım. Bacaklarımı güzel göstermek için aldığım aptal topuklu ayakkabılarıma baktım, çünkü Manning'in fark etmesini istiyordum. Ayaklarımın altındaki çimenler canlanmış, solucanlar gibi kıvranıyor gibiydi ve sinek geri dönmüş, ayak bileklerimin etrafında sekiz rakamı yapıyordu.

Gözlerimi kapattım. Arka bahçemizin en sevdiğim yanlarından biri, yeterince dikkatli dinlediğinizde okyanusun sesini belli belirsiz duyabilmenizdi. Dalgalar o kadar sert çarpardı ki, etkileri buraya kadar yankılanırdı. Su ve kumun çarpışmasıyla zeminin titreştiğini neredeyse hissedebiliyordum ama seslerin *wah-wah*'ı, havuzdaki kuzenlerimin ciyaklamaları ve sıçramaları, annemin mutluluğu dışında hiçbir şey duyamıyordum. Suyu duyamamak dünyayı küçük hissettirdi, bu ana ve nefes alamayışıma daraldı. Tüm bu süre boyunca Manning'in gözleri benim üzerimdeydi - o kadarını bakmadan bile biliyordum. Sadece ikimiz vardık.

Bunu bana nasıl yaparsın?

Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Böyle öğrenmeme nasıl izin verirsin?

Son on dakikayı bana söylemeden mutfakta nasıl geçirebildin?

Onunla nasıl evlenebildin?

Onunla nasıl evlenebildin?

Nefes alamıyordum, boğazım şişmişti. Aptalın tekiydim. Ya topuklarım çimenlere batıyordu ya da zemin çöküyordu. Dengem sarsılırken kendimi toparlamak için gözlerimi açmak zorunda kaldım. Gözlerim Manning'inkilerle birleşti. Kahverenginin en acımasız rengiydiler, pişmanlık gibi görünen bir şeyle doluyken bile.

Val, Vickie, Mona ve ben bugün için saçımızı ve makyajımızı yaptırmıştık ama kendimi hiç bu kadar yetişkinlerin dünyasında bir çocuk gibi hissetmemiştim. Tiffany *tatlı yaka, yastık kesim* ve *mavi bir şey* gibi şeyler söylüyordu ve Manning onu durdurmuyordu. Sadece amcamın elini sıktı ve bana baktı. Tiffany'nin sırtına dokundu ve bana baktı.

Bir sivrisinek yüzümün etrafında zum yaptı ve ben de ellerimi birbirine vurarak bağırsaklarını avuçlarımda parçaladım. Birinin bunu durdurması gerekiyordu.

Benim babam.

Bu farkındalıkla birlikte göğsümdeki ağırlık kalktı. Babam bunun olmasına *asla* izin vermezdim. Neden zar zor konuştuğunu görmek için döndüm.

Gözlerini Manning'e dikmiş, onun her hareketini izliyordu. Manning bana her baktığında babam da görüyordu. Bakışları Manning'in bana bakışını takip etti ve sonra hemen geri döndü. İleri geri bakışları başımı döndürüyordu. Etrafımızdaki çember bir şekilde büyümüş ve aynı zamanda daralmıştı, *tebrikler* akıyordu. Toprak ayaklarımın altına serilince yana doğru yattım.

Manning çemberi bir adımda geçti ve kolumu yakaladı. "Hava alman gerek."

"Manning."

Babamın o kısa sözüyle herkes sustu. Bize bakarken babamın boynu yakasının altından kızarmıştı. Birden kendimi sanki

duyuruyu yapan kişi. Sanki onun gazabına, hayal kırıklığının ağırlığına katlanmak üzereydim. Manning'in dirseğindeki eli içimi ısıttı ve beni patlamaya karşı hazırladı.

Sessizliğı biraz fazla uzadığında, hava gerginleşmeye başladığında, annem onunla yumuşak bir sesle konuştu. "Charles, birkaç dakikalığına içeri gel. Sana bir içki hazırlayayım."

"Bir içkim var."

Olay çıkarırdı ve annem bunu biliyordu. Bu partinin onun fikri olması ya da hatırlayabildiğim kadarıyla mutlu olması önemli değildi. Öfkesi ikna edilemezdi. Mesele Tiffany'yi bu yüzden ne kadar hırpalayacağıydı. Ya da beni. Ya da Manning'i, babamın ona bakışını.

"Sorun nedir?" Babam Manning'in eline bakarak bana sordu.

Manning, "Bayılacaktı," diye cevap verdi. "I-"

"Buraya gel." Babam bana kolunu açtı. Manning'den ayrılmak istemiyordum ama bu bir istek değildi. Babamın yanına gittim ve o da beni biraz fazla sert bir şekilde, neredeyse sahiplenircesine kucakladı.

Tiffany sessizliğı bozdu, sesi ürkekti. "Baba-"

Ona bir elini kaldırdı. Nefesimi tutarak bekledim, ta ki burnundan nefes alıp açıklayana kadar. "Bence bu harika bir haber.

Tiffany ve ben bakiştık, önce kız kardeşlerim onun tepkisi karşısında şok oldular. Babam bu durumda güvenebileceğim tek kişiydi. Bir kez olsun Manning'den nefret etmesi beni sevindirmişti. Orada durup bunun *harika* olduğunu söyleyemezdi!

"Sen . . ." Tiffany tereddüt etti. "Harika mı?"

Annem teyzem ve amcama kibarca gülümsedi. "Özür dilerim. Sanırım biraz zamana ihtiyacımız var-"

"Doğru," dedi babam biraz fazla yüksek sesle, birasını havaya kaldırarak. "Bu harika bir şey. Bir mezuniyet ve bir düğün. Ne gece ama. Öyle değil mi Cathy?"

Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Manning durumu yatıştırmak istercesine bir adım öne çıktı. "Efendim-"

Babam Manning'in elini sıkmak için bira kutusunu uzattı. "Tebrikler."

"Mutlu musun?" diye sordu Tiffany. Sesindeki umut beni hem incitti hem de onun için üzülmemeye neden oldu. Onun ilgisini o kadar çok istiyordu ki -iyi ya da kötü, fark etmezdi.

"Öyleyim," dedi ve sonra neşelendi. "Aslında, bir arama yapmama izin verin. Ritz'deki arkadaşımı hatırlıyor musun? Kendisi oranın müdürü ve bana bir iyilik borcu var."

Tiffany'nin nefesi kesildi. "Ritz-Carlton'daki gibi mi?" O kadar yüksek sesle ciyakladı ki, havuzda bağırان çocuklar bile başlarını çevirip baktılar. "Uçurumda mı? *Sahile* mi bakıyor? Ciddi misin sen?"

Kelimeler ve eller yanımdan uçup gitti. Yetişemiyordum. Tiffany bir aşağı bir yukarı zıplarken babam ona güldü ve annemin şüpheciliğini tereddütlü bir gülümseme kırdı.

"Tiffany, bekle." Manning koluyla üst dudağını sildi ve babama döndü. "Teşekkür ederim efendim ama Ritz, Ritz'dir."

Babam birasını salladı ama diğer kolu omuzlarımı sıktı. "O konuda endişelenme. Gelinin ailesinin ödemesi adettendir." Anneme başıyla işaret etti. "Cathy'nin babası düğünümüzün masraflarını karşıladı."

"Yaptı," diye kabul etti. "Ve Charles'ın sizi itiraz ettiğine ikna etmeye çalışmasına izin vermeyin. Yardımı kabul ettiği için mutluydu."

"Saçmalık. Biraz itiraz ettim ama sonunda bunun bir baba onuru olduğunu anladım." Babam başımın yanını öptü, sonra diğer kolunu Tiffany'ye açtı. Tiffany onun yanına kaydı ve ona baktı. "Ayrıca, bu yüzden bu kadar çok çalışıyorum." Gözlerini Manning'e kilitledi. "Kızlarımı mutlu görmek için."

Eğer o buna bir son vermeyecekse, ben vermek zorundaydım. Ama nasıl? Manning üzerinde hiçbir hakkım yoktu, gerçek bir öpücük ya da fısıltılı bir söz bile. O yapardı

beni sevdiğini hiç söylemedi. Onunla olan tüm geleceğimi söylemediğimiz şeylere, bakışmalarımıza ve neredeyse dokunmalarımıza dayandırmıştım. Bunu hayal etmediğimi biliyordum, ama buna dair hiçbir kanıtım yoktu, Manning'in de benimle aynı şekilde hissettiğine dair tam ve sarsılmaz bir kesinlik bile yoktu.

Tiffany parlıyordu. Annem de gördü, babamla nasıl aynı gülümsemeyi takındıklarını. Gözlerim yaşardı. Bunu Tiffany için istiyordum, onun mutluluğunu, babamın onayını. Hiçbir zaman onun ilgisini çalmaya çalışmadım, çünkü bunu onun kadar çok istemiyordum. Ama bu geceyi onunla kutlayacak nezaketi kendimde bulamadım. Bunun yerine, istediğimi elde edebilmek için tüm bunların yok olmasını diledim. O anda bir şansım olsaydı Manning'i kendime almam beni bencil mi yapardı?

"Alo?" diye tanıdık bir ses geldi.

Corbin arka kapıdan bahçeye girerken hepimiz döndük. "Kilitli değildi, ben de-"

"Lütfen," dedi annem, onu çağırarak. "İçeri gel. Nasılsın tatlım? Baban nasıl?"

Corbin çimenlerin üzerinden bize doğru geldi ve hayatımda hiç kimseyi gördüğüm kadar mutlu olmamıştım. Babamın kolunun altından sıyrıldım ve en iyi arkadaşşıma sarıldım, o da bana derin bir kahkahayla karşılık verdi. "Heyecanını takdir ediyorum Kaplan."

Yüzümü onun güneş kremi kokan boynuna gömdüm. Corbin beni anlıyordu. Benim mutlu olmamı istiyordu. Asla kız kardeşime aşık olmak ve onunla nişanlandığını bu şekilde duyurmak gibi korkunç bir şey yapmazdı.

"Şunu izle," dedi babam Corbin'e. "Daha önce ele avuca sığmaz olduğunu mu sanıyordun? Şimdi gerçekten serbest."

"Öndeki Range Rover'ı mı kastediyorsun?" Corbin sordu. "Böylesine güzel bir arabanın garaj yolunda öylece durduğunu görmek utanç verici olur."

Corbin'in kolunu omuzlarımda tutarak döndüm. "Ehliyetimi alacağım, Tanrım," dedim, kötü ruh halim biraz olsun düzelmişti. "Sadece çok fazla

son birkaç ayın stresini-" Manning'in bakışı beni durdurdu ve bana doğru bile değildi, sadece arkamdaydı. "-konsantre olmak için."

Corbin beni kendine doğru çekti. "Bugün için tebrikler," dedi.

"Arkadaşlarını alıp dışarı çıkmak ister misin?"

"Nereye gidiyorsun?" Tiffany sordu.

"Şenlik ateşi," diye yanıtladı Corbin. "Yarımadada bir grup insan mezuniyetlerini kutluyor."

"Bu yasal mı?" Manning sordu.

"Bütün çocuklar bunu yapar," diye açıkladı annem bize, "Siz ikiniz gidin. Biz yaşlılarla takılmanıza gerek yok."

"*Ben* yaşlı değilim," dedi Tiffany. "Ve biz de kutlama yapıyoruz, bu yüzden -"

"İçki içilecek mi?" Manning sordu.

Tiffany dirseğini onunkine geçirdi. "Neden gidip öğrenmiyoruz?" "Evet," dedi Manning. "Gidelim."

Tiffany şaşkınlığını abartarak yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? İstiyorsun

dışarı çıkmak için?"

"Konuştuktan sonra," dedi babam Manning'e, sonra Corbin ve bana baktı.

"Seni tekrar görmek güzel Corbin. Ailenin nasıl olduğunu hiç söylemedin."

"İyi gidiyor." Her zaman güçlü ve kendinden emin olan sesi sırtımda yankılandı. "Yıllık Hawaii gezimizi dört gözle bekliyorum."

"Peki NYU nasıl?"

"Harika. Aslında gelecek yıl Wall Street'te staja başlayacağım."

"Wall Street," dedi babam heyecanla. "Buna ne dersin? Benim yaşımda bile kulağa ürkütücü geliyor."

"Endişeli değilim efendim," dedi Corbin. "Sadece heyecanlıyım."

"Ne hırs ama, tıpkı Lake gibi." Babam bira kutusunu bize doğru kaldırdı.

"Sana neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum."

"*Baba*," dedim dehşete kapılarak. Onunla bir kez bile Corbin hakkında romantik bir şekilde konuşmamıştım. Annemle, evet, ama sadece başka bir şey olmadığını açıklamak için.

aramızdaki dostluktan daha fazla. Corbin'in cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi babam gülerek. "Ergenlikte aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum." Manning'e baktı. "Bütün dünya seninmiş gibi hissedebilirsin, değil mi?"

OceanofPDF.com

MANNING

Mr. Kaplan'ın çalışma odası beklediğimden daha da korkutucuydu ve Tiffany beni silahlar konusunda uyarmıştı. Arkalarında sergileniyorlardı. cam, ki bu çok kötüydü. Bir adamın Colt .45'e sahip olmak için gerçek bir nedeni varsa, onu bozulmamış ve kilitli tutmamalıydı. Belki de kızların ulaşamaması içindir diye düşündüm.

Charles elinde bir şişe Booker's ve iki bardakla içeri girdi. "Silahları sever misin?" diye sordu masasına giderken. "Polis olmak istediğine göre seversin herhalde."

Ona döndüm. "Onların etrafında olmamam gerekiyor."

"Merak etme, şartlı tahliye memurunun bu gece kapını çalacağından şüpheliyim. Otursana."

"Ayağa kalkacağım." Özgür bir adam olduğumdan beri kimse için hareket etmedim.

"Tamam o zaman." Charles şaşırtıcı bir sakinlikle içkilerimizi doldurdu. Bunu kötü bir şey olarak algıladım. Sanki beni arkamdan ya da önümden bıçaklamak ya da ortadan kaldırmak üzereydi. Hepsi de lanet Tiffany'nin çenesini tutamaması yüzünden. Evlilik konusu açılmadan önce hem Lake hem de Charles'la konuşmak istemiştim.

"Sana gelmediğim için özür dilerim," dedim. "Gerçek şu ki, evlilik konusunu henüz tam olarak kavrayabilmiş değilim. Tiffany ve ben yeni başladık

tüm bunları birkaç hafta önce konuşmuştuk. Senin onayını isterdim-"

"Sorun yok." Charles bana bir içki uzattı. "Söylediklerimde ciddiye aldım. Bu konuda mutluyum."

Destekleyici bir yudum aldım. "Tüm saygımla... neden?"

Masasına oturdu ve sanki eski güzel günleri canlandıran bir film ekranıymış gibi bardağına gülümsedi. "Tiffany için çok iyiydin. Kendi gözlerimle görmeseydim buna inanmazdım."

"Senin en sevdiğin kişi olmadım."

"Hayır ve aramızdaki her şeyin otomatik olarak silindiğini söylemiyorum. Kızımın bir suçluyla evlenmesi fikri hoşuma gidiyor mu?" Başını salladı. "Ama Tiffany ve Cathy senin o suçu işlemediğine oldukça ikna olmuş durumdalar."

Bir kolumu göğsümün üzerinde kavuşturup içkimi yudumladım. "Ben yapmadım. Becerildim ama cezamı bir erkek gibi çektim ve bunu kabul etmenin bir yolunu bulabilirsen sevinirim."

Beni değerlendirerek yavaşça başını salladı. "Bunu kabul etmekten daha iyisini yapabilirim. Hâlâ polis akademisine gitmek istiyor musun?"

Beklediğim yanıt bu değildi. Gözlerimi kıstım. "Neden?"

"Eminim biraz araştırma yapabilirim, bize yardımcı olabilecek ortak arkadaşlarım var mı diye bakabilirim."

"Bence bir suçluyu polis teşkilatına kazandırmak için iyi bir sözden fazlası gerekecek."

"Sicilinin silinmesinden bahsediyorum."

Sanki yanlış duymuşum gibi eğildim. Hapishanenin kapısından çıkarken zor kısmın bittiğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Sabıka kaydının yarattığı stresi hesaba katmamıştım. Bu, ev sahiplerine, bankalara ve halka bana karşı ayrımcılık yapma hakkı veriyordu. Bu, üç yıl boyunca bir PO'ya kayıt yaptırmak, Orange County'de yaşamak ve eyalet sınırları içinde kalmak anlamına geliyordu. Charles

Önüne şimdiye kadar yapılmış en çökmekte olan tatlıyı koyup bana bir çatal uzatabilirdi. "Bunu yapabilir misin? Bunu yapar mısın?"

"Tiffany'ye nasıl davrandığınızı takdir ediyorum."

Bir araya getirmem fazla zamanımı almadı. Onları yenemiyorsan, onlara katıl. Tiffany'nin sonunda istediğini alacağını biliyordu ve eğer beni istiyorsa, bir inşaat işçisi yerine bir polisle evli olması daha iyiydi. Corbin'in Wall Street stajıyla kıyaslandığında, kolluk kuvvetleri bile acınacak haldeydi. "Minnettarım," dedim dürüstçe. "Ama gerçek şu ki, hiçbir parçam sisteme dahil olmak istemiyor. Sicilimin silinmesini istiyorum ama polis olacak kadar değil. Artık değil."

Kıkırdadı. "Sana yıllar önce anlatmaya çalışmıştım. Hepsi çürümüş."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum ama doğru olmamasından daha kötü. Eğer bu düğünle ilgili hislerinizi değiştiriyorsa özür dilerim."

"Öyle değil. İnşaata nasıl buluyorsun?"

"Bildiğim şey bu ve hapishane beni alışık olmadığım alanlara attığı için dışarıda ustalaşmam çok daha uzun sürecek beceriler kazandım."

Ağır bardağını masasının üzerinde ileri geri kaydırды, çıkan ses bir testerenin tahtaya vuruşunu andırıyordu. "Yani yükselmek için çalışmayı planlıyorsun."

"Fırsat verilirse, evet. Bir ekibi yönetebileceğimi biliyorum, mesele sadece oraya ulaşmak."

"Güzel." Yavaşça başını salladı. "Bunu duymak hoşuma gidiyor."

İnşaata uygun bir iş seçimi olarak görmesi hiç mantıklı değildi. Eğer bu beni daha prezentabl bir damat yapmakla ilgili değilse, o zaman neydi? "Yani hâlâ düğüne var mısın?"

"Gemide mi?" diye sordu. "Gemiye ben yönetiyorum. Bu gece bir telefon görüşmesi yapacağım ve bebeğime uygun olan ilk tarihte yer ayırtacağım."

"Sanırım biraz aceleci davranıyoruz," dedim. "Böyle bir taahhütte bulunmadan önce biraz daha istikrarlı olmak isterim. Zamanlama doğru değil."

"Burası Ritz, Manning. Zamanlama doğru olacak, ne derlerse desinler. Tiffany'yi hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?" "Hayır, ama bu acelenin nedenini anlamıyorum."

"Acelesi olduğunu hiç söylemedim ama Tiffany'yi bilirsin. Sabırsızdır." İçkisini bitirdi ve bardağı masasının sağlam ahşap yüzeyine koydu. "Bir yaz düğününe ne dersin?"

"Yazın yakında olduğunu hissediyorum. Yaz *şimdi geldi*."

"Bildiğin zaman, bilirsin, değil mi? Dediğim gibi, sadece Tiffany'nin mutlu olmasını istiyorum."

Tiffany'yi söyleme şekli dikkatimi çekti. Sanki bir şeyi açıklığa kavuşturuyormuş gibiydi. "Ben de öyle, ama dediğim gibi, doğru zaman değil." O anda Lake'i düşünmeden edemedim. Üniversiteye gittiğinde kafasında o kadar çok şey olacaktı ki, ben onun kafasında bir düşünce olarak bile yer alamayacaktım. O zaman belki de bunu yapmak için doğru zaman olacaktı. Hayatına devam ettikten sonra. "Evlenme teklif bile etmedim."

"Tiffany de annesi gibi pahalı zevklere sahip," dedi. "Bu muhtemelen benim hatam ve bunun için özür dilerim."

"Kiminle evlendiğini biliyor."

"Bu konuda da yardımcı olabilirim." Saatini ayarladı. "Yüzük. Bilmesine gerek yok."

"Düğün yeterli olacaktır," dedim. "Tiffany benim karşılayabileceğim yüzükle yetinmek zorunda kalacak."

"Pekâlâ. Cathy için yaptığım gibi yıllar içinde her zaman ekleme yapabilirsin. Bunun düğünün önüne geçmesine izin vermene gerek yok."

Nedense beni duymuyordu. "Hazır değilim," dedim.

"Neden olmasın?" Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak bar arabasına geldi. "Tereddütlerin mi var?" diye sordu içkisini yeniden doldururken.

"Hayır." Lake'in nişan haberini almasını izlemek ne kadar zor olsa da, bir yanım Tiffany'nin ne kadar gururlu ve mutlu olduğunu fark etmekten kendini alamıyordu. Son birkaç hafta boyunca

yavaş yavaş düğünler hakkında yorumlar ve detaylar ekliyordu. Görünüşe göre çocukluğundan beri hayal kuruyormuş. Bunun genç kızlar için normal olduğunu sanıyordum ama Maddy'de böyle bir şey hatırlamıyordum.

"Güzel. Her şey yoluna girdiğinde, sicilinizle ilgili ayrıntıları halledeceğiz." Masaya geri geldi ama oturmadı. "Belki sana şirketimde diplomam olmadan bulmakta zorlanacağın bir maaşla bir iş bile bulabilirim."

Sonunda oturdum, bardağımı masanın kenarına koydum ve neredeyse dudağımı tamamen ıskalıyordum. İçkiyi sabitledim, zihnim dönüyordu. Charles'ın teklif ettiği şey hiç de küçük bir şey değildi - yeni bir başlangıç. "Teşekkür ederim," dedim dikkatle, çünkü minnettar mı yoksa temkinli mi olmam gerektiğini bilmiyordum. "Yine de elimdekiyle mutluyum."

"Eğer fikrini değiştirirsen, iş orada olacak," dedi ve göz kırptı. "Tabii ki *ben de fikrimi* değiştirmeyeceğime söz veremem."

Şimdi, anladığım bir dilde konuşuyordu. Her şeyi elimden almak için üstü kapalı bir tehdit. Bazen tüm bunlar gerçek dışı geliyordu, sanki buraya kazara gelmişim gibi. Bu dünyaya ait değildim ve belki Tiffany bunu fark ederdi. Lake de, eğer henüz fark etmediyse. Tiffany'nin kendini yok etme eğilimi vardı ve ben bunu istemiyordum. Ona sadece hayalini kurduğu düğünü değil, iyi bir hayatı da vermek istiyordum. Belki Charles bunu elimizden alabilirdi. Tiffany üzerinde kesinlikle gücü vardı. Emin değildim ama Tiffany'yle evlenmeye çoktan karar verdiysem, ikimize de istediğimiz şeyleri teklif ediyorsa, bunu ertelemek için bir neden olmadığını tahmin ediyordum. Onun için bir düğün, benim için de yeni bir başlangıç.

"Ne diyorsun Manning?" Kadehini alkışlar için kaldırdı.

Belki de o memurlar kamp alanına girip bana parmak salladıklarından beri her gün gururum kırılmasaydı, kendim için daha iyisini yapabilirdim. Belki Charles hayatımı yeniden yoluna koymamı bu kadar kolaylaştırmasaydı, prensiplerimden vazgeçebilirdim.

Belki de bu onun diğer kızı olsaydı, kolay yolu seçmek yerine onunla daha sıkı mücadele etme, ona kendi ellerimle bir hayat kurma isteğine sahip olurdum.

Ayağa kalktım. Bardağımı onunkiyle tokuşturmak şeytanla anlaşma yapmak gibi geldi ve bir sonraki yorumuyla nedenini anladım.

"Lake ve şu Swenson denen çocuk iyi bir çift olmuşlar, değil mi?" diye sordu. Yorumu zihnimde evirip çevirdim. Birdenbire ortaya çıkmıştı ama yine de,

zamanlaması üzerinde çalışılmıştı. Bütün bunların nedeni buydu. Tiffany'yle evli olduğum sürece, herkese, özellikle de kız kardeşine karşı sınırlıydım. Bu gece mutfığa girdiğinde her ne gördüyse, bunu ilk kez fark etmediğine dair bir his vardı içimde. Lake odadayken başka şeylere dikkat etme konusunda pek iyi değildim ve o da bu konuda umutsuzdu. Belki de Lake ve ben birbirimizi izlediğimiz süre boyunca Charles da bizi izliyordu. Ve eğer izlediyse, Lake'in bana aşık olduğunu düşündüğünü de biliyordu.

Şaibeliydi ve bunu neden yaptığını kabul etmeseydim onu arayabilirdim. Endişelenmesi için bir neden olmadığını bilmiyordu. Bırakın beni, İngiltere Prensi'nin bile Lake için yeterince iyi olmadığını benden daha iyi kimse anlayamazdı.

Anladığımı belli etmek için, "Tiffany'ye çok değer veriyorum" dedim. Onu gerçekten önemsiyordum. Tiffany'ye karşı ikimiz için de iyi olacağını bildiğim bir sevgi bulmak için derinlere inmem gerekecekti. Kalbimi Lake'in yanında attığı gibi çarptırmıyordu ama bunun için minnettardım. Öyle her şeyi tüketen bir tutku istemiyordum. Bana sürekli lazımdı. Sabit. Sağlam. Tiffany beni kızdırmayacak ya da içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmayacaktı ve bunu denediğinde güçlü duracak ve ona *içindeki* iyiliği gösterecektim.

"O da seni seviyor," diye düşündü Charles. "Onun hiç kimseyle bu şekilde çiçek açtığını görmemiştim, benim rehberliğim altında bile. Bunu tahmin edemezdim ama işte böyle." İçkisini yudumladı. "Kızlarım gerçekten büyüyor. Tam olarak hayal ettiğim gibi değil ama doğruyu söylemek gerekirse ... her şey olması gerektiği gibi hissettiriyor."

GÖL

A Okyanustan serin bir esinti geliyordu ama ateş kaval kemiklerimi ısıtıyordu. Kazağıma sarınmış bir halde Corbin, kardeşi ve Val'in Hacky spor ayakkabılarıyla çuvalın etrafında dolanıyorlardı. Hava kararmak üzereydi ve çuvalı takip etmek zordu. Val sigaranın yarısını içmişti ve sürekli kaçıyordu. Ne zaman ateşe çok yaklaşırsalar geriliyordum.

Val, birisinin getirdiği müzik kutusuyla o meşhur karışık CD'lerinden birini çalmıştı. "Fade Into You" rüya gibi, romantik bir sahne oluşturarak kalp ağrımın korlarını alevlendirdi. Tiffany'nin duyurusundan beri sanki çamur ve sisin içinde yürüyordum. Topuklu ayakkabılarımı kayışlarından tutuyordum, çıplak ayaklarım kumda ağırlaşmıştı. Kullandığı kelimeleri veya bunları söylerkenki ifadesini tam olarak hatırlayamıyordum. Sesinde bir belirsizlik titremesi olup olmadığını, herhangi bir noktada babamın yüz ifadesini kontrol edip etmediğini. Bunun bir önemi var mıydı? Ritz, babamın onayı ve Manning'in rızası vardı ve Tiffany'nin bunların peşini asla bırakmayacağından hiç kuşku yoktu.

Ben de mecbur kaldım.

Gerçek olduğunu bildiğim bir gelecek elimden kayıp gitmeye başladı.

Hacky çuvalı baldırıma çarptığında irkildim. Onu almak için ayakkabılarımı yere bıraktım ve bileğimdeki dostluk bileziğine gözüm takıldı. Onu ben yapmıştım.

Manning'e aşkla bağlandım ama o istemedi bile. Onu neden tutuyordum ki? Ayağımdan çıkarmak için gevşettim.

Corbin, "Onu geri göndermen gerekiyor," diye seslendi.

Yukarı baktım. Üçü de bekliyordu. Bilekliği bıraktım ve Hacky çuvalını onlara doğru tekmeledim ama çuval ateşe düştü.

"Lake," diye bağırdı üçü de.

"Özür dilerim. Özür dilerim."

Corbin çok sevimli bir şeymişim gibi başını salladı. Ayakta durduğum yere doğru yürüdü, mavi soğutucunun kapağını gıcırdatarak açtı ve bir bira uzattı. "Ben içemediğime göre sen de içebilirsin," dedi.

"Neden yapamıyorsun?" Ben sordum.

"Tanrım, Lake. Seni eve bırakıyorum. Sen arabamdayken ne zaman bir yudum bir şey içtim ki?"

Corbin. Aklım başka birindeyken bile neden bu kadar centilmen olmak zorundaydı? Ona verdiğimden daha fazlasını borçluydum. "Sen git," dedim ona. "Bizi ben götürürüm."

"O zaman kesinlikle içmelisin. Bu bir gelişme olacaktır."

Val güldü ama kibar bir gülümsemeyi bile zorlayacak havada değildim. İçmek istemiyordum. Burada olmak istemiyordum. Manning'in yanında olmak açık bir yaraya parmak sokmak gibi olsa da onun olduğu yere dönmek istiyordum.

Corbin şakağıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum. İki dersten ikisinde sabit nesnelere yandan çarpmanın tamamen normal olduğuna eminim."

Bu doğrudu ama Corbin beni güldürecek bir şey yaptığı için doğrudu. "Dikkatimi dağıtıyordun."

"Öyle miydin?" Elini arka tarafıma kaydırды ve sıktı. Tıpkı balo gecesi gibi dizlerim büküldü, nefesim kesildi. "Bir düğmeye basmak gibi," diye fısıldadı kulağıma.

Vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyordum ama en azından zevkimin her zaman sahip olamayacağım bir adama bağlı olmayacağını biliyordum.

"Siz ikiniz neden hemen evlenmiyorsunuz?" Vickie sordu.

Corbin tek dizinin üzerine çöktü ve bana baktı. "Evlen benimle, Kaplan. Yapar mısın? Seni gerçekten mutlu edeceğime söz veriyorum. Gecede en az iki kez."

Herkes güldü. Ben bile gülümsedim. Tanrım, beni bunalımdan çıkarabilecek biri varsa o da Corbin'di. Keşke aşk bu kadar kolay olsaydı.

Ama değildi. Corbin'in başının üzerinden uzaktaki bir harekete baktım, karanlıkta gözlerimi kısarak otoparktan bize doğru gelen büyük, gölgeli figüre baktım. *Manning*. Saatler önce benimle misafir tabakları hakkında şakalaşan ve sonra kalbim kırılırken sessizce bekleyen adam. Son birkaç saat içinde olan her şey tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın duruyordu. İhtiyacım olan her şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama asla burada onun yanında durup her şey normalmiş gibi davranamayacaktım.

Manning'le buluşmak, buraya gelip beni daha da aptal durumuna düşürmesini engellemek için Corbin'in etrafından dolaştım. Burnum karıncalandı, *ihanet* ve *bunu nasıl durdurabilirsin* gibi kelimeler boğazımda düğümlenirken kumda birkaç adım ilerledim ve olduğum yerde durdum. Tiffany onun sırtındaydı ve bize el sallıyordu. Ona dokunmuş, onu taşımış, öpmüş, onunla bir *hayat kurmaya* karar vermiş ve bana hiçbir şey bırakmamıştı. O ben olmalıydım. Ben olmayı o kadar çok istedim ki. Onların şakacılığı içimde bir şeyleri paramparça etti ve hıçkırarak gözyaşlarımı yanaklarıma akıttım.

Dirseğimdeki bir el beni çekti. "Lake," dedi Val, beni geri çekerek. "Hadi, Lake."

"Hayır."

"Haydi. Buraya gel."

Vücudum titredi, göğsüm sarsıldı. Val beni sertçe ateşten ve herkesten uzağa çekti. "Ne oldu?" Konuşamıyordum. Gözyaşlarına boğulmamak için her şeyimi verdim. "Ne istiyorsun?"

"Bu o, değil mi?" Val sordu. "O işte. Kız kardeşinin erkek arkadaşı."

Başımı sertçe salladım. "Hayır. O değil."

Beni öyle bir kucakladı ve sıktı ki gözyaşlarımın bir kısmı omzuna sıçradı. "Şimdi her şeyi çok net görüyorum. Bana söylemeliydin."

"Korkunç olduğumu düşünürdün."

"Asla olmaz." Bizi bir ileri bir geri salladı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu unvanı kazandığında seni yargılama hakkım otomatik olarak iptal edildi."

İçimden bir rahatlama geçti. Sonunda biri biliyordu, hem de sıradan biri değil, gerçek bir dost. "Onu ilk ben gördüm. Onu ilk ben tanıdım." Sessiz gözyaşlarım sessiz, sümüklü hıçkırıklara dönüştü. "Onu ilk ben sevdim."

"O biliyor mu?"

Boynuna doğru başımı salladım.

Beni omuzlarımdan tutup çekti. Gözleri kan çanağına dönmüştü ama son derece ciddiydi. "Öyle mi? Peki senin hakkında ne hissediyor?"

Acıması bir şekilde omuz silktim. "Bildiğimi sanıyordum. Ama *onunla* evlenecek."

"Ne sandın, seni sevdiğini mi?"

"Öyle, biliyorum öyle," dedim. "Ama bunu kabul etmiyor. Etmiyormuş gibi davranıyor."

"Aman Tanrım. Emin misin?"

"Evet ama o benim *kız kardeşim*," dedim. "Başka ne seçeneğim var ki?"

"Onu gerçekten seviyor musun, Lake? Gerçekten, *gerçekten* seviyor musun, Rhett'in Scarlett'e özlem duymasına ya da Bayan Piggy'nin Kermit'e dehşet saçmasına neden olan türden bir aşkla?"

Tekrar hıçkırdım, bu sefer gülerek. "Sadece o. Sadece o." Nefesini içine çekti. "Ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

Val gizli bir romantikti. Ona veremeyeceğim bir çözüm olmasını istiyordu. O kadar basit değildi. "Yapamam. Denedim ama duymuyor."

"Onu ne zamandır seviyorsun?"

Cevabımı fısıltının üzerine çıkaramadım. "İki yıl."

"Eğer seksen yaşına kadar yaşarsan, konuşmuş olsaydın neler olabileceğini düşünerek geçireceğin altmış yıldan fazla bir süre var demektir. Yara bandını söktüğünde canın yanacak ama sadece kısa bir süre için. Altmış yılla kıyaslandığında, hiçbir şey olmayacak."

Bu cehennemde 60 yıl. Onu kaybetmenin acısının hiç geçmesini beklemiyordum, ama mutlaka hafıfleyecekti. Elbette kolaylaşacaktı. Ama o haklıydı. "Eğer ona söylersem öz kardeşime ihanet etmiş olurum Val. Bunu nasıl yapabilirim?"

İçini çekti. "Benim bir kız kardeşim yok ama nişanlımı çalmaya kalkarsan, onu sevdiğime gerçekten inanmasan bile, gözlerini oyarım. Kız kardeşin uçarı biri. Olayı dramaya çevirecek ve sonra da her şeyi unutacak." Dudaklarını bükerek omzuma bir parmak ucuyla dokundu. "Ya da ... seni asla affetmeyebilir."

Bu mümkünden de öteydi. Kamyondaki o gece gibi, hayatım boyunca üzerimde tutacağı bir şey olacaktı. Bana yaptığı her şeyden çok daha kötü bir şey.

"Sanırım asıl soru buna değip değmeyeceği" diye ekledi.

Gerçekler acı veriyordu. Göğsümde acıyordu ve dışarı çıkarken de acıyordu çünkü böyle hissetmek istemiyordum ama hissediyordum. "Öyle."

"Eğer o senin ruh eşinse, o zaman senindir. İki ruh eşi olamaz, bu bir gerçek. Bencil ve açgözlü olman gerekse bile mutlu bir sonu hak ediyorsun."

"Kafan güzel ve sonsuza dek mutlu olma takıntısı olan bir film tutkonusun. Gerçekten tavsiyene uyabilir miyim?"

"O zaman yapma," dedi. Sesi ciddi geliyordu.

Manning'e nasıl hissettiğimi söylememeliydim. Söylememem gerektiğini biliyordum. Ama düğünden önce konuşmadıysam, düğünden sonra da kesinlikle söyleyemezdim. "Ya bu benim tek şansım?" diye sordum.

"Öyleyse yap."

Müzik setindeki akustik gitar şarkısı, kalbimin patlamasını engelleyen acı dolu gergin telleri tıngırdatıyordu. "Hangi şarkı bu?" diye sordum.

Gözlerini kapadı, dinliyordu. "'Into Dust'," dedi usulca. "Ayrıca Mazzy Star."

Ateşin yanında çıkan bir gürültü ikimizin de dönmesine neden oldu. Manning ve Corbin bir adım arayla durmuş tartışıyorlardı.

Val ve ben yaklaşırken Corbin Manning'e, "Benim için endişelenme, ben de senin için endişelenmeyeceğim," dedi.

"Senin için endişelenmiyorum ama Lake'i sürüyorsun ve bu beni endişelendiriyor," dedi Manning. Corbin'in Budweiser'ından uzun, sivri bir yudum almasını bekledi. "Ama devam et ve biranı bitir," dedi Manning kendini beğenmiş bir tavırla. "Tiffany ve ben Lake'i eve götüreceğiz."

"Bu seni ilgilendirmez ama onu ben götürmüyorum. Beni o götürüyor. Yani itip kakabilirsin-"

"Ehliyeti bile yok-"

Corbin sesini yükselterek bir adım öne çıktı. "Kendini haklı gören, yargılayıcı saçmalıklarını bir kenara bırak-"

"Vay canına," dedi Tiffany. "Telaşlanmana gerek yok Corbin. Sadece ona göz kulak oluyor."

Corbin, "Sanırsın ki aramızdaki suçlu *benim*," diye tükürdü.

Manning Corbin'in adımlarını karşıladı ve yüzüne bakmaya başladı. Corbin'in boyuna rağmen Manning'in yanında ergen bir çocuk gibi görünüyordu. "FBI'nın en çok aranan adamı olsam da umurumda değil," dedi Manning. "Öylece durup onu tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Bu konuda seni her zaman uyaracağımdan emin olabilirsin."

"Öyle mi?" Corbin tehlikeli bir şekilde yaklaşarak sordu. "*Neden*?"

Anlamı ağır olan bu kelime dördümüzün arasında şişman ve belirsiz bir şekilde duruyordu *-neden?* Corbin'in beni kamarama geri götürdüğü ve Manning'in buna sinirlendiği geceden beri sormak istediğinden emin olduğum bir soru. Manning ne yaptığımın neden ilgilensin ki?

"Çünkü o benim kız arkadaşımın küçük kız kardeşi," dedi Manning. "Hepsi bu kadar mı?" Corbin sordu.

Tiffany aralarına girerek, "Kapa çeneni Corbin," dedi. "Sarhoş bir aptal gibi davranıyorsun."

Corbin topuklarından tuttu. "Sarhoş muyum, Lake? Aptal mıyım?"

Cevap vermemi beklediler, Corbin ve Manning'in gözleri dikkatle benim üzerimdeydi. Sadakatimin nereye olması gerektiğini bilmiyordum ama o anda Manning ya da Tiffany'ye değildi. Corbin'in yanına gittim ve bir kolumu beline dolayarak sahiplenici bir eli göğsüne koydum. "İkisine de hayır."

Corbin'in kalbi avucumun içinde güçlü bir şekilde atıyordu. Manning kollarını yukarı itti, ön kolları gergin ve damarlıydı.

"Yapma," dedi Corbin nefesinin altından, sadece benim duyabileceğim şekilde. Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"Biliyor musun? İstedğini elde etmek için beni kullanma." Ben orada dikilirken kollarımı ondan kurtardı ve uzaklaştı. *Mükemmeldi*. Beni nadiren hayal kırıklığına uğratan tek kişi tarafından Manning ve Tiffany'nin önünde küçük düşürüldüğüm bu geceyi bitirmek için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tiffany, Manning'e dönüp bakarak, "Hadi biraz yürüyelim," dedi. "Olur mu? Onunla bir şey hakkında konuşmam gerek."

Kapüşonunun cebinden bir paket sigara çıkardı ve avucuna vurarak ikimizin arasına baktı. "Bana uyar. Uzağa gitme."

Tiffany dirseğini benimkine dolayarak suya doğru yürüdü. Tiffany'nin şampuanı, kokusu, saçları ve vücudunun bana kendiminki kadar tanıdık gelmesi dışında, düşmanla yakınlaşmak gibiydi. Sadece bir kız kardeşin bana verebileceği türden bir rahatlığa ihtiyacım vardı ama o anda onunla hiçbir yere gitmek de istemiyordum.

"Corbin'le aranızda her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Ben ve Corbin diye bir şey yok." Burnumu çektim. "Bunu biliyorsun." "Ama o senin için mükemmel biri Lake. Daha çok çabalamalısın." "O ... değil." Manning. "O ... değil."

"Peki kim biliyor?" diye sordu. "Okulda hiç erkek yok mu?"

"Onlar erkek."

"Erkeklerle pratik yapmazsan, erkeklerle nasıl başa çıkacaksın?" Yürümeyi bıraktık ve o tekrar ateşe, muhtemelen Manning'e baktı. Bakmak istemedim ama elimde değildi. Nerede olduğunu bilmek istiyordum. Nasıl olduğunu. Her zaman. Kalbimi paramparça ederken bile. Manning, Corbin'in kardeşlerinden biriyle konuşurken bize baktı.

"Yani, neden peşinden gitmiyorsun anlamıyorum," dedi. "Belli ki seni seviyor."

Manning'in ötesine, Corbin'e baktığını fark edene kadar nefesim boğazımda düğümlendi. "Benimle konuşmak istediğin şey bu muydu?" Sinirlenerek sordum.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." Sert bir esintiye karşı bana daha da sokuldu. "Taşındığımdan beri pek konuşmadık."

"Her Pazar birlikte yemek yiyoruz." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Aramızın açılmasına sebep olan şey mesafe değildi. Bunu biliyor muydu? Bana ne yaptığını, şu anda ona bakmanın bile ne kadar acı verdiğini biliyor muydu? Gözümün önünde öpüşmelerini ve sarılmalarını, seks yaptıklarını bilmeyi zar zor sindirebiliyordum ve şimdi ... benden sonsuza dek alıyordu. Bu ona ait değildi ve yüksek sesle söylememiş olsam bile bunu bilmesi gerekiyordu. Manning'e olan aşkı karanlıkta tutmuş olabilirdim ama güneş kadar görmezden gelinmesi imkânsızdı. "Onu seviyor musun?" Fısıldadım.

Ya duymadı ya da duymamış gibi yaptı. Gülümsedi. Bu kez Manning'e bakıyordu. "Arabada bana ne dedi biliyor musun? Babam düğün için o kadar mutluymuş ki bu yaz evlenmeyi deneyebilirmiş."

Aklım başımdan gitti. Partiden beri düşüncelerim dönüp duruyordu ve daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim. Bu yaz bir düğün mü? Babam mutlu mu? Kolumu ondan geri çekmek istedim ama dizlerimin üzerine çökmekten korkuyordum. "Ama zaten yaz geldi."

"Babam Ritz'i öneriyorsa, fikrini değiştirmeden önce kabul ediyorum. Yapacak çok işimiz var. Uzun zamandır bir şey yapmak için bu kadar heyecanlanmamıştım, muhtemelen liseden beri. İlk olarak, sen ve ben Barnes and Noble'a gidip gelin dergilerini temizlemeliyiz. Elbiseleri boylarına, yakalarına, kumaşlarına göre renklendirmek için post-it'lerden stok yapmamız gerekecek."

Tenime biraz hava değsin diye boştaki elimle kazağımı dalgalandırdım. "Sarah neden yardım edemiyor?" diye sordum. "Her zaman moda anlayışımın ne kadar kötü olduğunu söylersin."

"Yani, yapabilir." Tiffany pembe cilalı ayak parmaklarını kuma sokarken onlara baktı. "Sadece isteyebileceğini düşündüm."

Sesindeki hayal kırıklığı benim için bile belirgindi. Başka zaman olsa, başka bir adam olsa, evet, Tiffany'yi bu şekilde görmekten mutlu olurdum. Mutludan da öte. Normalde onun için her şey aptalca, sahte, havasız ya da acınasıydı ama hayatının en önemli gününde beni de dahil etmek istemişti. Ama bu *Manning*'di. Benim Manning'im.

"Üzgünüm ama yapamam," dedim. "Belki yardım edebileceğim başka bir yol vardır."

Tiffany o kadar yüksek sesle güldü ki Manning, Corbin ve diğer herkes bize baktı. "Merak etmeyin. Sanırım M.O.H. için yapacak *birkaç* şey bulabiliriz."

"M.O.H.?" diye sordum.

"Duh. Baş *nedime*."

Baş nedime. Tiffany'nin nedimesi mi?

Ben mi?

OceanofPDF.com

MANNING

F durduğum yerde, karanlıkta okyanus dalgalarının beyaz köpüklerinden ve sarı saçlı iki kafadan başka bir şey göremiyordum, figürleri uzakta gölgeli. Hayatımı alt üst eden kızlar. Pek de iyi bir hayat değildi. Şüphesiz, şimdi daha iyiydi. Annemle babamın kıran kırana kavgalarını ve ardından onları günlerce yatak odasında tutan makyaj seanslarını izledikten sonra, gerçekten evlenmek isteyeceğimi tahmin edemezdim. Tiffany ve benim sonumuz ailem gibi olmayacaktı. Beni kışkırttığında, sakinliğimi korudum. Sinirlendiğinde, duygularını kontrol etmesine yardımcı olmak için elimden geleni yapardım. O da bir avdı ve onu anlamlı bir şekilde yakalayan tek kişi bendim. Birlikte iyi ve sağlam bir hayat kuracaktık. Beni tatmin edecek bir iş bulurdum ve onun da aynı şeyi yapmasını sağlardım.

Ve onun için yeterli olmadığım konusunda sürekli endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

Dikkatimi bir T-bird'ü restore etmekten bahseden Corbin'in kardeşine verdim. Bir paket sigara çıkardı ve bana doğru uzattı. "Sigara?"

Bir tane aldım ve kotumun cebinden çakmağımı çıkarırken ağızıma attım. "Üniversitedesin, değil mi?"

"Santa Barbara."

"Bir evde falan mı yaşıyorsun? Arabayı nerede tutuyorsun?"

"Burada, ailemin garajında. Sadece hafta sonları ya da tatillerde evde olduğumda üzerinde çalışıyorum. Corbin gitmeden önce yardım etti." Sigarasını yakmak için elini kavuşturdu. "O kadar da kötü biri değil, biliyorsun."

Bu yüzden herkes bana söylemekte ısrar etti. Lake ve arkadaşlarını bu gece buraya Corbin'in getirdiğini bildiğimden, elindeki birayı görmüştüm ve aklıma en kötüsü gelmişti. Belki aşırı korumacılığımın bir kısmı yersizdi ama gerçekten de alkollü araba kullanmanın sonucu olarak ölen insanlar tanımıştım ve bahse girerim Corbin de tanıyordu. Bakışlarım her birkaç dakikada bir olduğu gibi doğrudan kızlara yöneldi. Tam kıyıda durmuşlardı, su çıplak ayaklarına kadar geliyor, her dalganın çarpıp köpürtmesinden sonra onlara ulaşıyordu. Ürperdim.

"Tiffany ile mi çıkıyorsun?" Corey sordu.

Başımı salladım. "Onunla çıkan sen miydin?"

Biraz güldü. "Hayır, o benim en büyük kardeşim, Cane. Yani, çıktıklarını söyleyemem. Sanırım lisede birkaç kez takılmışlardır. Üzgünüm."

Omuz silktim. "O zamanlar onu tanıımıyordum. Kardeşinin ona aşık olduğunu söylüyor. Cane değil."

"Corbin? Olabilir. O ikinci sınıftayken Corbin son sınıftaydı. Hepsi ona aşıktı." Ağzının kenarından duman üfledi. "Ama bu kız kardeşiyle tanışmadan önceydi. Corbin o kızdan çok hoşlanıyor. Lake'e o kadar aşık ki, aptalca. Kız da ona bok gibi davranıyor."

"Öyle mi?" Ben sordum. Lake'in sesine benzemiyordu. "Nasıl?"

"Onu sadece oyalıyor. En iyi arkadaş olduklarını falan söylüyor, onunla yatmıyor. Ama fikrini değiştireceğini ummaya devam ediyor." Başını salladı. "O bir korkak. Bir sürü kız tavlıyor. Sadece istediği kızı değil."

Lake bir kalp kırıcıydı, bu benim için yeni bir şey değildi. Corbin'in ona nasıl baktığını görmüştüm. Muhtemelen ben de aynı ifadeyi takınırdım. Bizimkinden daha çok kalp kırardı. Başka hiçbir orospu çocuğuna sempati duyamazdım. Belki Corbin herkesin iddia ettiği gibi bir beyefendiydi. Belki Lake'e aşıktı ve onu incitmek istemiyordu. Belki onun için iyi bile olabilirdi. Ama yine de Lake'ten tek bir sözle istediğim her şeyi alabilecek olan oydu.

"Corbin'i istemediğinden değil." Bir noktada Val aramıza girmişti. Bira kutusundan höpürdeterek içti. "Sadece onu göremiyor. Arada başka biri var."

"Kim?" Corey sordu.

"Emin değilim." Val önce bana sonra da kızlara baktı. Tiffany kollarını Lake'e dolamıştı. "Şu anda Tiffany'nin Lake'ten düğününde yer almasını istediğine yüz dolarına bahse girerim."

Sikeyim. Tiffany hiç vakit kaybetmeyecekti. Şu andan itibaren koridorda yürüyene kadar tüm gözler onun üzerinde olacaktı. Hepimiz için işleri daha da kötüleştirmeden bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Lake'i koruyamayacağım bazı şeyler vardı. Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Suçluluk duygumu bastırarak ateşe baktım.

"Siz evleniyor musunuz?" Corey sordu.

"Belki bir plaj düğünü olur," dedi Val. "Tam burada. Hayal edin. Güneş batıyor, tüm arkadaşlarınız ve aileniz kalabalıkta, Tiffany topuklu giyemediğinden, elbisesinin kumda sürüklendiğinden şikayet ediyor. Lake koridorda yürüyor, buketi yakalıyor."

Burnumun kenarını sıktım. Val biliyordu. Gözlerimi açmamı sağlamaya çalışması çok hoştu ama pek bir işe yaramayacaktı. Bunun herkes için en iyisi olduğuna inandığım sürece -sadece Lake için değil, ben ve Tiff için de- doğru seçim buydu.

"Kulağa epik geliyor," dedi Corey ama ikimiz de ona bakmadık. Sigarasını ateşe doğru fırlattı. "Gidip Cane'in daha fazla şeyle dönüp dönmediğine bakacağım."

alkol henüz. Yardıma ihtiyacı olacak."

Hâlâ yarım sigaram vardı ve bir zamanlar uğruna bir adamla kavga ettiğim bir şeyden vazgeçmek hoşuma gitmiyordu ama teklif etmem gerektiğini hissettim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok, biz iyiyiz," dedi ve Val ile beni bırakıp gitti. "Benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Val sordu.

Onunla tanıştığımda Val hakkında ne düşüneceğimi bilememiştim. Bazı açılardan Lake'in onunla olan ilişkisi bana Tiffany ile olan ilişkisini hatırlatıyordu - biri gürültülü ve dikkat çekmeye çalışan, diğeri sakın ve çekingen. Ancak Val, Lake'in sessiz özgüveninin uysallıkla karıştırılmaması gerektiğini anlamış gibiydi. Arkadaşlarının ve ailesinin yapmadığı bir şekilde Lake'e meydan okuyordu. Babası bile, çünkü Charles Lake'in kendi adına düşünmesini gerçekten istemiyordu. "Bence sen iyi bir arkadaşsın."

"Sikim olmadığı için mi?"

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Ne?"

"Corbin Lake'e göz kulak olmaya çalıştığında mağara adamı kesiliyorsun. Onu kendine istediğin için mi?"

Çenemi tuttum. Bana işimi söylemeye hakkı yoktu ama sözlerinin içimde yaktığı ateş öfkemi azalttı. *Onu kendim için istiyordum. İstiyorum. Lake. İçin. Kendim için. Kendim için.* Lake içimdeki mağara adamını ortaya çıkardı.

Tiffany bize doğru dönerken Val, "İkisine birden sahip olamazsın," dedi. "Ama ona sahip olabilirsin. Bundan oldukça eminim."

Tiffany ellerini kazağının kollarına sokmuş, kumların arasından bize doğru yürüyordu. "Partiden beri gülümsemeyi bırakmadım," diye seslendi bana. "Yanaklarım acıyor."

"Neden?" Val sordu.

Tiffany'nin gülümsemesi düştü. "Çünkü *evleniyorum.*" "Ah evet." Val homurdandı. "Ben çoktan unuttum."

Val, Tiffany'ye nasıl ulaşacağını biliyordu. Lake'in diğer arkadaşlarının aksine, Tiffany'nin onunla uğraşmaya çalıştığını görmemiştim. Belki de kazanacağından emin değildi. "Belki de yeterince bira içmişsindir," dedim ona.

"Belki." Val elindeki boş bira kutusunu birkaç sandalyenin yanına yığılmış bir çöp torbasına attı. "Bakalım çocukların yardıma ihtiyacı var mı?"

"Peki," diye başladı Tiffany, "ortancalar hakkında ne düşünüyorsun?"

Başının üzerinden baktım. Lake şenlik ateşinden uzaklaşmış, su boyunca yürüyordu. "O ne yapıyor?" diye sordum.

"Ortancalar," dedi. "Ne düşünüyorsun?" "Ha? O da ne?"

"Bir tür çiçek. Düğün için."

"Tiff," dedim karanlığı görebilmek için gözlerimi kısarak, "çiçekler umurunda değil biliyorsun."

"Pekâlâ, Tanrım. İlgilenmeye *çalışmak* isteyebileceğini düşündüm."

Muhtemelen şeytanla bir anlaşma yapacak kadar önemsiyordum, ama şimdi buna ayıracak zamanım yoktu. "Lake nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen spot ışıklarını çaldığım için kendini boğmak istemiştir."

Gözlerimi ona diktiğimde yüzüm kızardı. Tiffany'ye kız kardeşimin ölümüyle ilgili fazla ayrıntı vermemiştim ama o Maddy'nin boğulduğunu biliyordu. "Bunu neden söyledin?" diye sordum. "Bunun ne kadar duyarsızca olduğunun farkında mısın?"

Burnunun altını ovuşturarak başka tarafa baktı ve "Beni görmezden gelmek kadar duyarsızca mı?" diye mırıldandı.

Tiffany kötü niyetli değildi ama bazen incindiği için kötü şeyler yapardı. Boğulmakla ilgili yorumunun bana yönelik bir iğneleme olmadığını biliyordum - çok alçakçaydı. Ama konuşmadan önce düşünmesi gerekiyordu. "Gidip Lake'i getireceğim."

"Hayır."

Ona baktım. "Hayır mı?"

Elini boştaki elime koydu. "O iyi olacak. Sana burada ihtiyacım var."

"Ne için?" Elini sıktım ama bıraktım. "Bir dakikaya geliyorum. Karanlıkta yalnız yürümesi onun için güvenli değil."

Tiffany kollarını kavuşturdu. "Manning." Dudaklarını kansız bir çizgi halinde inceltti. "Hayır dedim."

Bana hayır diyordu. Yapabileceğini düşünmesi çok hoştu. Her şeyden önce ben bir erkektim ve sadece kendime cevap verirdim. Özellikle de yaşadığım hayattan sonra. Tiffany'yi rahat ettirmek için elimden geleni yapmışım ama bu tür bir davranışa müsamaha gösteremezdim. Sigaramdan bir nefes çektim ve Lake'in uzaklaşmasını izledim. "Yapmak zorundayım."

"Sanki o gece onu kamyonetine almak *zorundaydın*? Hayır deyip kapıyı kapatamaz mıydın?"

Nikotini ciğerlerime çektim ve o gece için bir tür açıklamaya dönüşmesini umdum. Babasıyla yaşadıklarından sonra neden paranoyak olduğunu anlıyordum ama Tiffany'nin bunu hayatımızın geri kalanında yüzüme vurmasına ihtiyacım yoktu. "Denedim."

"*Daha çok çalış.*"

Ben istemedim. Tiffany daha fazla çabalamanın benim tüm bu durumdan uzaklaşmam anlamına geldiğini bilmiyordu. Son birkaç yıldır ona verebildiğim kadarını vermişim. Ama bu an onunla ilgili değildi. Lake acı çekiyordu ve bu benim hatamdı ve bunu düzeltmeye çalışmalıyım. Tiffany'yi alnından öptüm ve kıyıya doğru yola çıktım.

"Bunu kendine o yaptı," diye seslendi arkamdan. "Daha iyi hale getirmek senin işin değil."

Nemli zemine ulaşana kadar spor ayakkabılarımın içine kum doldu. Göl ile aramdaki boşluğu kapatırken kıyı beni bir aşağı bir yukarı kovaladı.

Arkasına geldiğimde durdu ve arkasını döndü. Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu, muhtemelen geleceğimi bildiği için. "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye sordu. "Neden? Artık on sekiz yaşındayım."

Burnumdan nefes aldım, sonra sigaramdan son bir nefes çektim. Belki de Lake'in yaşa bu kadar takılması benim hatamdı. Reşit olacağını ve bisikletle gün batımına doğru yol alacağımızı mı düşünmüştü? "Bu o kadar basit değil."

"Summer?" diye sordu, sesi boğuk çıkıyordu.

"Yakında olduğunu biliyorum." İtiraf etmeliyim ki, bu aciliyet yakamı sıktı. "Ama ne zaman olduğu gerçekten önemli mi?" diye sordum. "Bir yıl ya da beş yıl beklesek daha mı kolay olurdu?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa cevabımı almıştım. Benim için de aynıydı. Buna sonsuza kadar bir son vermek asla kolay olmayacaktı. Belki de düğünü şimdi yapmak Lake'e okula gitmek ve istediği hayatı yaşamak için ihtiyaç duyduğu kapanışı sağlayacaktı. Bu açıdan yaz hiç de yakın değildi. Aslında, erken olması geç olmasından daha iyiydi.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" diye sordu. "Bunu mu istiyorsun?" Sigaramı söndürmek için çömeldim. "Evet."

"Benim yanımda sigara bile içmeyeceksin," diye suçladı. "Sigara alabilecek yaştayım ama senin gözünde hâlâ çocuğum."

Yukarı baktım. Gece gökyüzü onun arkasında uzanıyordu. Yıldızlar Büyük Ayı'da olduğu kadar berrak değildi ama önemli değildi. Gördüğüm tek yıldız oydu. Hayır, o benim gözümde bir çocuk değildi, çünkü eğer öyle olsaydı, bu beni babamla aynı canavar yapardı. Onu altımda çıplak gördüm. Onu bir erkeğe açılan bir kadın olarak gördüm. Yumuşak kısımlarının sert kısımlarıma yol verdiğini gördüm. Ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bir gün-"

"Bana 'bir gün' deme," dedi.

Böyle acı çektiğinde güzelliği etrafa yayılıyordu. Acısını kontrol edemiyordu, bu yüzden içinden sızıyordu. Ona yakında geçeceğini söylemek istedim. Okulda onun için benden çok daha iyisini yapabilecek biriyle tanışacaktı. Zengin, Kaliforniyalı bir pislik, Fortune 500 şirketlerinden birini yönetecek ya da film yapımcısı falan olacaktı. Belki Corbin gibi bir finansçı. Onun yıldızı olacaktı, benim değil. Beni hemen unutturdu. Bunun doğru bir şey olduğuna dair en ufak bir şüphem olsaydı, onu hemen şimdi bir yere götürürdüm. Onu gerçekten benim yapardım, büyük bir ihtimalle bir gün beni anlayacağını ve sonunda kalbi kırık olanın *ben olacağımı* bile bile.

"Sadece Şimdi var," dedi. "Daha fazla zaman yok. İnsanlar zarar görse bile bencil olmak zorundasınız."

"*Bencilce* mi?" Aniden ayaĒa kalktım, dalga ge mediĒimi anlaması için gözlerimi ona diktim. Elimle otoparkı işaret ettim. "Bu benim bencilliĒim. Gitmem gerekirken kaldım. Senin için. Artık burada bir hayatım var. Bir ailem var. Artık istesem de gidebileceĒimden emin deĒilim. Ve istemiyorum da."

Benden uzaklaŐıp okyanusa doĒru döndü, çenesi sallanıyordu. "Sen ne dersen de, *o* ne derse desin, ben ger eĒi biliyorum. Ben gördüm."

Dalgaların arasından onu duyabilmek için boynumu eĒmek zorunda kaldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"D vmen," dedi. "O gece senin dairendeki mutfakta. Ne olduĒunu biliyorum."

Ellerimi kal alarımaya koydum, başımı  ne eĒdim. Ne söyleyebilirdim ki?  aresizdim. KilitlenmiŐtim, benim için en önemli olan Şeyler hakkında konuŐamıyor, hatta çok fazla düşünemiyordum. Sadece aylar önce yaşadım anıları unutmaya çalışıyordum. Bir müebbet mahk mu dövmelerini sigarayla takas ediyordu ve ben de yıldızları istemiştim. Bu bana    pakete ve biraz da kötü  ocuk imajıma mal olmuştu ama vücudumda o    yıldızın olması bana biraz huzur getirmişti.

"Madison için," dedim, ki bu kısmen doĒruydu ve yutması tüm ger eĒi yutmasından daha kolaydı.

"Hayır, deĒil." Uzun saçları bir esintiyle yüzüne doĒru savruldu ve ben de onları fır alamamak için ellerimi  ukurlarımın altında birleŐtirmek zorunda kaldım. Nefes aldı, kelimeler nefes verirken havada süzülüyordu. "Bu benim için. Bu Yaz   geni."

Bana ait olmamasına ve asla da olmayacak olmasına raĒmen onun yıldızını vücuduma taktımını biliyordu. Bu yeterli deĒil miydi? Onu sevdiĒimi söyleyemezdim. SevmediĒimi söyleyemedim. Bu beni öldürüyordu ama durum böyleydi. Beni kaç kez bu lanet olası duruma sokarsa soksun, başka türlü olmayacaktı.

"Seni seviyorum," dedi.

Bunu onun ağızından yüksek sesle duymak boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Zevkin içime işlemesi, o coşkulu sıcaklığın göğsümden yüzüme, vücudumun alt yarısına yayılması için bir saniye izin verdim. Beni seviyordu ve sadece bu kelimeler bile bana bir şeyler yapıyordu. Tek bir cümleyle beni sertleştirecek miydi? Allah *kahretsin*. Ben kafasıyla düşünen yetişkin bir adamdım, sikiyle değil. Kendime gelmem gerekiyordu. "Yapma bunu, Lake."

"Öylece oturup izleyemem. Bir şeyler söylemeliyim." Açık ve tatlı yüzü bana yalvardı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun Manning, söylemek *zorundasın*. Kalbimin sensiz doğru çalışmadığını, yemeklerin aynı tadı *vermediğini* ve havanın çok kalın olduğunu ve zihnimin her zaman göldeki o geceye geri döndüğünü her zaman biliyordun, çünkü *sensiz* tamamen yanlışım, çünkü sana aşığım."

OceanofPDF.com

GÖL

Manning bir santim bile kıpırdamadı, kolları yanlarındaydı. Gri kapüşonu pazularını sarıyordu ama sudan gelen esintiyle açıldı. Benim İtiraf aramızda havada asılı kaldı ve sonra yavaşça rüzgâra kapılan parçaları bizden uzaklaştı.

Sensiz her şeyim yanlıştır.

Manning'le tanışmak beni parçalara ayırmıştı ve beni düzgün bir şekilde bir araya getirmek için etrafta olmamıştı. Uzuvarım dikilmişti, kalbim kırmızı inşaat kağıdından kesilmişti, dışımdaki kumaşım yıpranmıştı. Gerçek bir kız olmak istiyordum ama o olmadan sadece bir vücut parçaları yığınıydım.

Ben sana aşığım.

Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Manning bunun yerine gözlerini kapattı ve "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

Kağıttan kalbim biraz yırtıldı. "Çünkü bunu hiç söylemedim ve senden önce bilmen gerek-"

"Biliyorum Lake," dedi beni yerinden sıçratacak kadar yüksek sesle. "Bana söyledin. Belki açıkça değil ama öyle ya da böyle bana söyledin ve bu her zaman belli belirsiz olmadı. Bana o gece kamyonunda söyledin. Gölde. Atın üstünde." Dalgaların onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

gürleyen bir ses. "Seni balodan aldığımda arabada söylemiştin. On sekizinci doğum gününde söyledin. Cidden bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Öfkesi aramızda titreşiyordu, okyanus kadar gürültülü, kalbimdeki keskin sancılar kadar keskin. "Bilmiyorsun," diye karşı çıktım. "*Bilemezsin*, yoksa bunu yapmazdın."

"Biliyorum ve bunu yapacağım." Sözleri soğuk ve sertti, sanki gökyüzünden tuğlalar fırlamıştı. "Nasıl hissettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Aşkımızın yükünü sırf senin üzerine çökmesin diye omuzlarımda taşımadığımı mı sanıyorsun?"

O kazaya dayanmak için neler vermezdim. Bunu ne kadar çok istediğimi anlayamıyor muydu? O yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğimi? "Başa çıkabilirim," dedim.

"Yapamam, bunu sana söyledim ama benim için ne kadar zor olduğu umurunda değil."

"Umurumda değil mi?" Fısıldadım. Hıçkırdım, burnum karıncalandı. Gözyaşlarımdan tehdidi onu daha da öfkelenlendirmiş olacak ki bir elini saçlarına götürdü. "Bunu nasıl söylersin?" diye sordum. "*Tek* umursadığım sensin."

"Hayır, ölmüyorum. İçimde nasıl öldüğüm umurunda değil. Seni üzdüğümü ve bunun ailenle olan ilişkini zorladığımı bilmek beni öldürüyor." Ellerini büktü, parmakları kıvrıldı, sonra yere uzandı. "Dışarıda senin için benden daha iyi milyonlarca erkek olduğunu bilmek beni öldürüyor, Corbin de dahil. Eğer umursuyor olsaydın, şu anda burada durup, yapamayacağımı *bildiğin* halde seni seçmemi istemezdin."

Ağzım açık kaldı. Sanki bencil olan benmişim gibi davranıyordu, oysa tek yaptığım onu sevmek ve bunu kendime saklamak için elimden gelen her şeyi yapmaktı. Ya da ben öyle sanıyordum. "Neden yapamıyorsun? Onun yüzünden mi? Onu seviyor musun?" Bir damla gözyaşı kaçarak yanağımdan süzüldü. "Onu seviyor musun?"

.. benden daha mı fazla?"

Yumruğunu göğsüne vurdu. "Ben sana göre bir adam değilim," dedi. "Sana hak ettiğin hayatı veremem."

"Yapabilirsin." Gözyaşlarını içime çekmek ve ona yanıldığını göstermek için tüm gücümü topladım. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Pekâlâ Lake," dedi. "Madem bu kadar eminsin, o zaman bana nasıl çalıştığını anlat." "Ne demek istiyorsun?"

"Seni seçmemi mi istiyorsun? Tamam." Kollarını havaya kaldırdı. "Canı cehenneme. Seni seçiyorum. Sonra ne olacak?"

Başımı yavaşça salladım, midem bulanıyordu. "Ben ... ne?"

Kollarını açarak bana etkileyici kanat açıklığını gösterdi. "Bana ne yapacağımızı söyle. Şenlik ateşine geri döneceğiz ve ne olacak? Tiffany'ye düğünün iptal olduğunu ve onu senin için terk ettiğimi söyleyecek misin, yoksa söylemeli miyim? Sonra ne olacak?"

Yutkundum, kalbim Tiffany'ye söyleme düşüncesiyle, neden olacağım acıyla çarpıyordu. Bunu hemen şimdi yapmaya hazır mıyım? Hayır, ama onun için gerekli gücü bulacaktım. "O zaman birlikte oluruz."

"Peki tam olarak nasıl olacak? Bu gece ailene gidip onlara iyi haberi verecek miyiz? Çünkü biz yapmazsak Tiffany yapacak. Eşyalarını toplayıp nereye gideceğiz?"

"Bilmiyorum." Ne dediğini anlamakta güçlük çekiyordum, çünkü ayrıntıların bir önemi yoktu. *Biz önemliydik.* Bu aşk önemliydi. Kazağımın içine gömüldüm, aniden buz gibi soğumuştum. "Ben evde kalacağım, sen de ... gidebilirsin." Tiffany'ye geri dönemezdi. Zaten muhtemelen eşyalarını yakacaktı. "Bir otele. Gary's'e git."

"Ön kapıdan çıkmadan önce babanın boynumu kırmayacağını sana düşündüren ne? Bu düğün için neden bu kadar mutlu olduğunu sanıyorsun?"

Bir dalga sertçe çarptı ve su ayak bileklerime kadar geldi. Manning geri geri yürüyerek karaya çıktı.

"Sadece birkaç ay," dedim, ayaklarımı kumda iterek onu takip ettim. "Sonra yurtta olacağım."

"Ya ben?" Gömleğini tam kalbinin üzerinde yumrukladı. "Ben ne yapacağım? Yurtta yaşayamam."

"Size Los Angeles'ta bir daire bulacağız-" "Şartlı tahliyem eyalet sınırları içinde yaşamamı gerektiriyor."

"O zaman ben gidip gelirim." Her zaman kazanacağımdan çok emin olduğum bir savaşı kaybediyormuşum gibi hissediyordum. "Geceleri, hafta sonları gelirim-"

"Dersler, ödevler, sınavlar derken -üniversitede yapman gereken eğlenceli şeylerden bahsetmiyorum bile- gerçekten de her hafta sonu iki saat araba sürüp eski sevgilinle kalmak mı istiyorsun?"

"Evet," dedim sessizce. Hayallerim parmaklarımın arasından süzülürken ellerim titremeye başladı. Ne pahasına olursa olsun dayanmaya çalışıyordum ama Manning, geleceğimiz ayaklarımın altındaki kum tanelerinden başka bir şey olmayana kadar her şeyi daha da küçük parçalara ayırmakta ısrar ediyordu.

"Los Angeles'a taşınabilsem bile," dedi, "bir suçluya kiralamak isteyen bir ev sahibi bulmam gerekecek ve sonra ilk ve son ay, güvenlik depozitosu ve her ay kira ödemem gerekecek."

Başımı sertçe salladım. "Bir yolunu bulacağız."

"Birliklerimiz mahkemeye, seninle birlikteyken sözde travma geçirdiğim bir kadına gitti," dedi. "Ve babanın benim için bir işi var. İyi bir iş, inşaatta."

"*Babam* mı?" Ben sordum. "Onu neden bu işe karıştırıyorsun? Kim takar onu?"

"Önemsiyorum. Önemsiyorum, Lake." Şimdiye kadar hararetiydi ama birden sesi ciddileşti. "Sen ve Tiffany için onunla aynı şeyleri istiyorum. O benim düşmanım değil. Aslında, sicilimi temizlemeye çalışacak. Bunu o kadar çok istiyorum ki, Lake, anlayamazsın."

"Yapabilirim, çünkü bunu belki de senden daha çok istiyorum." Boynumun dibine dokundum, nabzım parmak uçlarımda altında gümbürdüyordu. "Benim verdiğim kararlar yüzünden sürekli elinin kolunun bağlı olduğunu bilmenin suçluluğuyla yaşamak zorunda olan sen değilsin."

"Aynen öyle. Elleri bağlı olan benim. Bundan sonra benim için bir şey yapacağını mı sanıyorsun? Her boş dakikasını beni hayatından çıkarmak için planlar yaparak geçirmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Ona ihtiyacımız yok." Bunu söylerken bile kalbimde suçluluk duygusu vardı. O benim babamdı. Beni ne kadar sinirlendirse de onu seviyordum ve ne düşündüğünü önemsiyordum. Manning haklıydı, babam bunu asla kabul etmezdi. Manning'in hayatımda olmasının sadece Tiffany'yi değil, babamı da kaybetmek anlamına gelebileceğini hiç düşünmemiştim. "Başka bir iş bulacaksın." Sesim zayıfladı. "Başka bir daire."

"O kadar basit değil, Lake. Yaşayacak yerim yok, arabam yok, param yok, kredim tükendi ve şartlı tahliyedeyim. Ben bir suçluyum. Bunlar önemli şeyler."

"Hayır, değiller. Onlar sadece aptalca detaylar-"

"Onlar hayattır, Lake. İlişkiler, evlilikler sadece aşkla yürümez. Sana bunu anlatmaya çalıştım, ben ..." Dişlerini sıkarken boğazı dalgalandı. "Benim ailem de senin ve benim kadar farklıydı ve sevginin yeterli olduğunu düşünüyorlardı. Babam annemi o kadar yoğun seviyordu ki bazen onu incitiyordu. Ve bizi," diye ekledi sessizce.

Çenem titredi. Ailesi olmadığımızı bilmeliydi. *Ben biliyordum*. O benim ruh eşimdi. Bu, ne olursa olsun bir gün birlikte olacağımız anlamına gelmiyor muydu? Ruh eşinin tanımı bu değil miydi? Tiffany her zaman başka birini bulabilirdi. Ruh eşi hâlâ dışarıdaydı. Ama ben? Manning? Bizim için bu kadardı. İstedığımız kadar numara yapabiliydik ama gerçek şuydu ki, dışarıda ne benim ne de Manning için başka kimse yoktu. Birbirimize ihtiyacımız vardı. "Sen beni asla incitmezsin," dedim. "Ve incitme ihtimalin olduğunu düşünsem bile, yine de bu riski almaya hazırım."

"Ben de ğilim." Sesinin kırılma şekli kalbimi sıkıştırdı ve yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı gönderdi. "Sana ne sunabilirim? Bize nasıl bakacağıım?"

"Babamdan para isteyeceğıim," dedim. Tiffany'nin yaptığı gibi hiç yapmamıştım ama bir süreliğıne yapabilirdim.

"Hayır."

"Ama sana ve Tiffany'ye veriyor."

Bana doğıru bir adım attı, sanki iki katına çıkmış gibiydi ve şaşkınlıkla geri çekildim. "Bu farklı ve bunu sen de biliyorsun."

"Bu hiç adil değıl." Ayak parmaklarıımı toprağına gömdüm ve yumuşak kumda rahatlamaya çalıştım. "Tiffany'ye bakman için sana para vermesinden ne farkı var ki?"

"Çünkü o Tiffany ve bu da *sensin*." Dişlerini gıcırdatarak gökyüzüne baktı. "Bunu seninle yapamam. Anlamamı bekleyemem ama anlamana ihtiyacım var. Bunun en iyisi olduğıunu anlamana ihtiyacım var."

"Bu en iyisi değıl ve bunu nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum." Ellerimi kalbimin üzerinde birleştirdim. "Oraya gidip Tiffany'ye söyleyebilir miyim diye sordun? Söyleyebilirdim. Ona ve babama senin için veda ederim. Onunla evlenme, Manning. Erkek ol ve onu sevmediğini söyle."

Boynu kalınlaştı, damarlar kollarının altından yükselerek ön kollarını sardı. "Bana erkek olmamı söyleme," dedi, yumrukları kıvrılmıştı. "Ne *yaptığımı* sanıyorsun? Neden yaptığımı sanıyorsun? Senin için, Lake." İki elini saçlarında gezdirip çekiştirirken vücudu titriyordu. "Benden ne istediğini bilmiyorsun."

"Senden tüm bunlardan uzaklaşmanı istiyorum." Manning'i hiç bu kadar kızgın görmemiştim ama kırılmayacağıımı görmesine ihtiyacım vardı. İtilip kakılmayacaktım. Bunun yerine, daha dik durdum. "Senin için yeterli olabilirim."

"Seni asla affetmeyecekler."

Etrafında titreşen öfkenin güç alanına doğıru ona doğıru adım attım. "Umurumda değıl."

Burnunun ucuyla bana baktı. "Aileni senden almayacağım Lake."

"Siz benim ailem olacaksınız."

"Dünyaya sahip olmalısın. Dünyayı siktir et; evren, gökyüzü ve içindeki her yıldız senin olmalı." Ne kadar yakın olursam olayım, gözlerindeki acının her zerresini, derisine kazınmış kaş çatma çizgilerini, gerilmiş kaslarındaki ve çenesindeki ıstırabı görebiliyordum. "Bunu sana veremem. Asla veremeyeceğim. Çok şey gördüm. Elimden çok şey alındı. Seni mutlu edecek kadar mutlu olamam ve sana hak ettiğin şekilde bakamam. Sen hayatının başındasın, yükselme yolundasın ve ben ..." Burnundan bir nefes çekti ve canı yanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Seni sadece aşağı çekebilirim."

Gözyaşlarım şimdi daha hızlı akıyordu ama umudumu kaybetmeyecektim. Kaybedemezdim. Çünkü inkâr edemeyeceği bir şey vardı ve bunu yaparsa yalancı olurdu. "Tüm bunlar doğru olsa bile, bir şeyi unutuyorsun. Beni herkesten daha çok sevebilirsin. Bunu nasıl görmezden gelirsin?"

Tereddüt etti. "Bu yeterli değil."

Bu yeterli değil. Sen yeterli değilsin. Ezici düşünceleri kafamdan silkeleyip attım. "Yeterli."

"Öyle değil. Bunu ilk elden annem ve babamda gördüm-"

Yüzüne vurdum. "Ne gördüğün umurumda değil. Bahane uyduruyorsun."

"Neden isteyeyim ki?" diye sordu. "Böyle olmasını istediğimi sana düşündüren ne?" "Böylece sefil olabilirsin! Çünkü hak ettiğin şeyin *bu olduğunu* düşünüyorsun."

Nereden geldiğinden emin değildim. Belki de ikimizi de şaşkına çevirmiştim çünkü bir an için ikimiz de sustuk. Her şey en basit denkleme indirgenmişti: Manning benim onun için fazla iyi olduğumu, onun da kötü olduğunu düşünüyordu ve bu iki şey onu uzak tutmak için yeterliydi. "Sen kötü değilsin," dedim ona. "Sen baban değilsin."

Sanki ona vurmuşum gibi geri adım attı. Onu bu kâbustan çekip çıkaracaksam bunu yapmış olmayı umuyordum. "Bunu söyleyemezsin," dedi. "Bunu söyleyemezsin" dedi.

Onu tanıyorsun. Ne yaptığını bilmiyorsunuz."

"Kız kardeşini, anneni ve seni incitti. Sen hiç kimseyi incitmedin, Manning."

"Hayır mı? Sen on altı yaşındayken sana elimi sürdüm. On yedi yaşındayken seni masumiyetinden soymayı hayal ettim." Zaten kara olan gözleri gökyüzü gibi karardı. "Polis olmasaydı o gece kamyonda durur muydum emin değilim."

"Ama yapmaman için yalvarmama rağmen yaptın."

"Belki bir dahaki sefere yapamam. Senin yanında nasıl heyecanlandığımı görüyor musun?" Tişörtünün önünü bir yumrukla çekti. "Öfkemi görüyor musun Lake? Bana tehlikeli olmadığımı mı söyleyeceksin?"

"Tehlikeli değilsin," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Mutfağındaki o gece olduğu gibi, itirafları kalp atışlarımı hızlandırdı ama hissettiğim herhangi bir korku sadece ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Eğer tehlikeli bir adamsa, bunu kabul etmekten daha fazlasını yapıyordum. Bunu istiyordum.

"Çekilmeseydim o muhafızı öldürecektim," diye devam etti. "Babamın gittiği yere ben de gittim. Kendimi kaybettim ve tekrar kaybedebilirim."

İçimde bir şeyler koptu. Manning sadece kötü olduğuna inanmıyordu. Bunu yaşıyordu. Bunu yüzünde görebiliyor, sözlerinde duyabiliyordum. O ve ben birlikte patlayıcı olabilirdik ve bu yüzden aramıza mesafe koymuştu. "Benimle değil, Manning. Ne kadar uğraşırsan uğraş beni korkutamazsın."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum, sana *göstermeye* çalışıyorum." Adım atmaya başladı. "İyi bir adam olmak istiyorum Lake. İnsanlara yardım etmek istiyorum, onları incitmek değil. Bunu senin için yapamam ama Tiffany için yapabilirim. Senin içinde kaybolmak benim de kontrolümü kaybetmem anlamına gelebilir. Babamın anneme yaptığını ben de sana yapabilirim ve-" Durdu ve nefesini içine çekti, Maddy'nin adını söyleyemedi. Söylemesine gerek yoktu. Burada aramızdaydı, varlığı kamyonda olduğu gibi güçlüydü. "Her zaman, aklımın bir köşesinde, seni incitebileceğim tüm yollar var."

sadece seni severek," dedi bana. "Sadece şiddet dolu bir geçmişten geldiğim için değil, aynı zamanda seni geri tutmuş olacağım için."

Uzakta arkadaşlarım bağırıyor ve gülüyorlardı, muhtemelen bira içiyor ya da müzik seti için kavga ediyorlardı. "Bu doğru değil."

"Size şu anda ne önerebilirim?" diye sordu.

"Aşk," dedim zayıfça ama ne diyeceğini biliyordum. Bu yeterli değildi.

Gözleri yüzümde gezindi. "Son iki yıldır kendimize yaşattığımız aynı coşkulu yükseliş ve çöküşleri devam ettirmek istiyor musun? Çünkü daha da aşırıya kaçacaklar ve bu beni korkutuyor. En büyük korkum babam gibi olmak. Geleceğinizi ya da masumiyetinizi çalan kişi ben olamam."

"Evet, yapabilirsin."

"Tamam. Belki yapabilirim." Gözlerini kısarak siyah ufka doğru baktı. "Ama bana izin verir misin?"

Ona izin vermekle kalmayıp, isterse yalvaracağımı söylemek için ağzımı açtım. *Beni olduğum gibi kabul et, gerisini biz hallederiz.* Ama gerçek şu ki, gerisini bilmiyordum. İyi olacağımızı kesin olarak söyleyemezdim. Aklımda ikimizin birbirine dolanmış çarşafı, büyük aşkımız ve saatlerce hayalini kurduğumuz bedenlerin her bir parçasının izini sürmemiz vardı. Okul, para ve iş tüm bunların neresindeydi? Ailem beni dışladığında hissettiğim suçluluk duygusu ne olursa olsun, Manning'in kendisini suçlayacağını fark ettim. İlişkimizde ne sorun çıkarsa çıksın, beni uyarmış olmasına rağmen Manning bu sorunları omuzlayacaktı. Ve eğer kavgalarımız patlak verirse ve Manning kazara bile olsa bana bir şey söyler ya da beni incitirse, babasına dönüştüğüne kendini inandıracaktı. İronik bir şekilde, sonunda Manning'i babasına dönüştürebilen bendim ve Tiffany, Manning'in iyi bir adam olduğuna inanmasına yardım etmişti.

Ne diyeceğimi bilemedim ama bana mantıklı gelen tek şey "Benim istediğim sensin."

"Ama ihtiyacın olan şey ben olamam. Yine de, az önce söylediğim her şeyden sonra, yanlış gidebilecek tüm yolları bilerek, seni sevmenin ve seni mahvetmenin beni nasıl bir adama dönüştüreceğini bilerek . . ." Sanki kelimeleri zorla çıkarıyormuş gibi elini yüzünde gezdirdi. "Eğer benden seni seçmemi istersen, seçerim -sonunda beni mahvedecek olsa bile."

Kamyonda neredeyse yakalandığımız geceyi hatırladım, nasıl davrandığım için kendimi ne kadar çocuksu hissettiğimi. Benden bunu yapmamamı istemişti ama ben yapmıştım. Elleri kelepçelenerek götürülmüştü, geleceğini karartmıştı, çünkü ben bir şey istemiş ve sonuçlarını düşünmemiştim.

"Benim için ne kadar zor olduğu umurunda değil."

Tabii ki önemsiyordum. Kendi mutluluğumdan daha çok istediğim tek şey onun mutluluğuydu. Doğru bildiğim her şey değişirken boğazımda bir yumru oluştu. Geçtiğimiz iki yıl boyunca cesur olduğumu sanmıştım. Güçlü. Sevdikimi. Manning'in onun için savaşmamı istediğini düşünerek sadece bencillik etmişim, oysa onu zorlamak sadece ona zarar veriyordu.

Başımı çevirdim ve yanaklarımdan süzülen sonsuz gözyaşlarını boşuna saklamaya çalıştım. Kız kardeşim ateşin yanında durmuş, kollarını beline dolamış, bizi izliyordu. Bu gece ona geri dönecekti. Yüzümü kapattım, dünyam yıkılıyordu.

Manning orada durup avuçlarımdan içinde ağlamama izin verdi. Beni teselli etmedi ve sonunda ondan bunu istememin ne kadar haksızlık olacağını anladım. Parmaklarımdan arasından ve gözyaşlarımdan bulanıklığından kayıp halhalımı fark ettim. Manning için yaptığım bileklik, muhtemelen okyanusun yalamasıyla düşmüştü. Bitmişti. *İşimiz* bitmişti. Sadece benim acım devam etti.

Manning bir keresinde bana yıldızları hareket ettiremeyeceğimi söylemişti. Bunun aşkımızın önceden belirlendiği, gökyüzüne yazıldığı ve ölüm kadar kesin olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm. Göz kapaklarımdan ardında iki yıldız hayal ettim ve aralarındaki kalıcı mesafeyi ilk kez fark ettim. Ve üçüncü bir yıldızın var olduğunu ve her zaman var olduğunu kabul ettim.

Yıldızları hareket ettiremezsin.

Denedim ve başarısız oldum.

OceanofPDF.com

GÖL

GŞeftali ve krem rengi bahçe güllerinden bir buket kopararak otelin kemerli girişine baktım. Arkadaşlar ve aile sessizce mükemmel bir bakımlı çimenlikte, tören için yerlerini alırken mırıldanıyorlardı.

Güneş Pasifik Okyanusu'nun üzerinde batmaya başladı, kızgın turuncu serin maviye daldı. Bu sabahki bulut örtüsü yerini tertemiz bir gökyüzüne bırakmıştı. Etrafımızda olan biten her şeyle birlikte Manning'e bakmaktan kaçınmak kolay olmalıydı ama bu benim için her zaman imkânsız olmuştu ve her zaman da öyle olacaktı. Bakışlarım kalabalığın üzerinden taç yaprakları saçılmış koridora doğru kaydı. Manning bir uçurumun kenarındaki çardağın şeffaf perdelerinin altında duruyordu, sağdııcıyla konuşurken sırtı bana dönüktü. Manning'i o inşaat alanında ilk gördüğümde hayattan daha büyüktü. Bugün ise çok daha fazlasıydı. Çabalamadan dikkatleri üzerine çekiyordu. Omuzları ısmarlama bir takım elbiseyi geriyordu ve elleri sanki başka bir günmüş gibi gevşekçe ceplerinde duruyordu.

Başını çevirerek bana profilini gösterme zevkini tattırdı. Güçlü bir çene, dolgun bir ağız, kalın, siyah, yeni kesilmiş saçlar. Dudağındaki yara izi ve burnundaki yeni, hafif kavisle bile zarif görünüyordu, tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş haliydi.

Henry Manning'le bir baba edasıyla konuştu, eli Manning'in omzundaydı. Manning sadece dinledi ve yere bakarken günahkâr bir şekilde pürüzsüz olan çenesini ovuşturdu. Henry sanki bir cevap ya da onay bekliyormuş gibi durakladı ve gülümsemesi soldu. Süslü çimenlerin arkasına, gelin partisini gizleyen kemerlerin arasından baktı. Bana baktı. Belki de Manning düşündüğüm kadar sakın değildi. Belki de tereddütleri vardı.

Öte yandan benim aklımda tek bir düşünce vardı.

Benimkini.

Hava uğulduyor, etrafımızı saran uçsuz bucaksızlığın içinde bile mırıltılı bir heyecanla dolup taşıyordu. Su ve gökyüzü ufku yutmuştu. Tiffany'nin koridorda yürümek üzere olduğu bu anı hayal etmiş olsaydım, bunun tam bir kaos olacağını düşünürdüm. Dünyanın onun etrafında döndüğünü düşündüğünü ve bunun hayatının bugüne kadarki en büyük olayı olduğunu bildiğimden, bu kaçınılmaz görünürdü.

Bu yüzden onun sakinliği beni tedirgin ediyordu. Sarah, Tiffany'nin straplez elbisesinin kuyruğunu çimlerin üzerinde düzeltirken, annem de ona sıkıca sarılmış, çıplak omuzlarını ovuyordu. Elbette, nedime olarak benim de yapmam gereken bir şey vardı ama kendimi kıpırdamaya zorlayamadım. Kimse bağırıyor, ağlamıyor ya da yangın söndürmüyordu. Tek duyduğum kulaklarımdan akan kan sesiydi.

Birkaç dakika içinde her şey bitecekti. Her şey. Hayatımın son birkaç yılı basit bir "Evet" ile silinecekti. Koridordaki sandalyelere bağlanmış fiyonklar ve yerde yapraklar vardı. Birisi bunu yapmak için zaman harcamıştı; Tiffany üzerinde yürüyebilsin diye çiçekleri soymuştu.

Gary Manning'in elini sıktı ve Manning o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki nefesim kesildi. Sadece nefes kesici değildi, gerçekte de.

Kemancılar çalmaya başladı ve gelin partisi yerlerini aldı. Babam Tiffany'nin kulağına bir şeyler fısıldamadan önce onu yanağından öptü. Onu kucağına çekerken gözleri parlıyordu. Annem gözünün bir köşesine bir mendil tuttu ve

sonra diğeri. Onlar mutluydu. Ben değildim. Onların mutluluğunun kendi mutluluğumdan değerli olduğuna karar verirsem bunu hâlâ değiştirebilirdim.

Doğru cevabı bilmiyordum. Tek bildiğim Manning'e olan aşkımdı. Önce annemin, ardından Gary'nin koridorda ilerleyişini ve onları nedimelerin takip edişini izledi. Ben de bana doğru bir bakış atmasını umarak onu izledim. Ve aniden, gitme sırası bana gelmişti, koridorda ona doğru yürüyecektim, ama hayal ettiğim şekilde değil.

"Lake," dedi babam çok uzun bir süre geçtikten sonra arkamdan. "Git."

Ona ve kolları birbirine dolanmış Tiffany'ye baktım ve aylar önce sahilde Manning'e onun için onları bırakabileceğimi söylediğim geceyi hatırladım. O anın sıcaklığıyla babam hakkında öyle bir şey söylemişti ki haftalar sonrasına kadar aklıma gelmemiştir.

"Bu düğün için neden mutlu olduğunu düşünüyorsun?"

Sonunda parçalar bir araya gelene kadar beynimde evirip çevirdim. Babam bu düğünü aceleye getirmişti çünkü Manning nereye giderse benim de onu takip edeceğimi biliyordu. Ailemi geride bırakmak anlamına gelse bile. USC'den ayrılmak anlamına gelse bile. Manning'i sevmeme asla izin verilmeyecek tek yol Tiffany'nin kocası olmaktı. İhanet beni derinden yaralamıştı ama tüm bunları atlatmak için içimdeki acıyı ve yüzümdeki gülümsemeyi korumuştum.

Bir adım attım ve topuğum çimlere battı. Kıpırdatarak çıkardım ve ayağımı geri getirdim. "Bunu yapamam," diye fısıldadım.

"Taşlar bunun için var." Tiffany beni nazikçe ileri itti. "Yolu kullan. Devam et."

Sanki kolaymış gibi. Sanki hayal edebileceğim en korkunç şeye doğru yürümüyormuşum gibi. Bunu yapamazdım. Topuklarımın sivri uçları yumuşak zemine saplanırken gözlerimden yaşlar aktı. Koltuklarında dönen konuklar mırıldanmaya başladı. Manning'inki hariç tüm gözler benim üzerimdeydi ve müzik çalmaya devam ediyordu, güzel, unutulmaz. İtirazlarıma rağmen, saçlarım

Çıplak omuzlar, kalp kırıklığımı herkesin izleyebileceği bir film gibi sergiliyordum.

Koridordan aşağı inmeye başladım. Provada, müziğin hızına ayak uydurmam defalarca hatırlatılmıştı. Zaman benimle birlikte yavaşladı, boğulmanın verdiği hissi hayal ettiğim gibi ürkütücü bir sknet üzerime çöktü. Corbin bana gülümsedi, kolunu annesinin sandalyesinin arkasına atmıştı. Val onun yanında oturuyordu, soğukkanlıydı ve kalbinin benimki kadar sert attığını biliyordum.

Tekrar ileriye baktım, sessizce Manning'i başını kaldırıp bana bakmaya çağırdım. Bu şekilde çok fazla iletişim kurmuştuk, orada burada bakışmalar, kendi dilimiz. Bir gelin gibi ona doğru yürürken ellerim buketimin etrafında terledi. Gğsmdeki acıyı hafifletmek için bir dikenin batmasını dileyerek küçük tırnağımı bir sapın üzerinde gezdirdim. Manning de terlemiş olmalıydı çünkü önce alnını, sonra sa çizgisini sildi ama ben ne yaklaşıp yerimi aldığımda bile hâlâ bakmamıştı. Belki de bakarsa ne göreceğini bildiği için... narin kuş kalbim, büyük bir ayı tarafından tam ortasından parçalanmıştı.

Tüm bunlar olurken, onun bana ait olduğundan hiç şüphe etmemiştim. Beni sevip sevmediğini hiç merak etmedim. Bunun doğru olduğunu bilmem için söylemesine gerek yoktu. İki ay boyunca bana söyleneni yaptım, acıya rağmen gülümsedim, gelecek hafta USC'ye başlamak için planlar yaptım. Ama o anda, Manning'in güzelliğinden ve onun da hissettiğini bildiğim acıdan bunalmışken, neden geri adım attığımı hatırlayamadım.

Manning'e baktığım için Gelin Marşı'nın başladığını bile duymadım, Tiffany'nin dışarı çıktığını görmedim, ama aniden oradaydı, buketini bana uzattı, Manning'in önünde ilerledi, sırtı bana dönüktü.

Rahip, "Arkadaşlar ve aile," dedi, "bugün burada Tiffany ve Manning'in birlikteliğine tanıklık etmek ve onları evlendirerek aşklarını kutlamak için toplandık."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Rahip gülümsedi ve algılayamadığım şeyler söyledi, Manning ve Tiffany'nin tekrarladığı şeyler. İnsanlar güldü. Hayır.

Manning. Sadece Tiffany'ye baktı.

Sadece bir bakış atsa, gözlerinde ne göreceğimi biliyordum, çünkü son birkaç yıldır yaşadığımız birkaç çiğ ama güçlü anda bunu daha önce görmüştüm. Onu uzak tutan aşkın derinliğini, onu yakın tutan sıcaklığı görürdüm.

Henry yüzükleri Manning'e verdi. İşler çok hızlı ilerliyordu. Bana bir bakış bile atmadan o yüzüğü kızın parmağına takmayacaktı, takamazdı, bunu içten içe biliyordum. İçimden ona bağırdım ve beni duyacağına inandım. Yüzüğü takarken Tiffany'ye o kadar odaklanmıştı ki gözünü bile kırpmadı.

Belki sevginin yeterli olmadığını düşünüyordu ama öyleydi. Yeterli olduğunu biliyordum. Eğer o bunu durdurmayacaksa, ben durduracaktım. Onun için. Onu bunu tek başıma yapabilecek kadar seviyordum. Belki bir süre kızabilirdi. Belki uzak durmaya bile çalışacaktı. Ama sonunda, işler yoluna girdiğinde, bu hatayı yapmasına neden izin veremeyeceğimi anlayacaktı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bu şimdi olmalıydı.

"Evlilik sizi değiştirir," dedi rahip. "Sizi geliştirir. Sizi iyileştirir. Sizi bir çift olarak tanımlayacak ve birbirinize olan sevginizi derinleştirecektir."

Şimdi. Şimdi. Şimdi. *Şimdi. Şimdi.*

Çimlerin üzerindeki herkes pür dikkat izledi. Anne, baba, büyükanne ve büyükbabalar, küçük çocuklar, kuzenler. Corbin bana göz kırptı. Val tırnağını çiğnedi. Gary ve Henry, belki de Manning'e adil bir şans veren tek iki adam, dik durup gururla baktılar. Onların da canını yakacaktım. Herkesin.

"Katılımcılar arasında bu çiftin yasal olarak evlenmemesi için herhangi bir neden bilen varsa, şimdi konuşsun ... ya da sonsuza dek sussun."

İki yıl önce, Manning'in beni takip edeceğini umarak gece yarısı bir göle atlamıştım. Manning'in beni geri çağıran sersemletici yankısını duyana kadar dünya bir anda kararmış, sağır edici bir sessizliğe bürünmüştü. Beni reddettiği için onu cezalandırarak, endişelenmesini isteyerek biraz fazla suyun altında kalmıştım. Sessizlik

bu anın aynısıydı. Baş döndürücü. Kafa karıştırıcı. Halsiz ama sakin. Her şey önümdeki adama doğru küçüldü.

Tiffany'nin peçesi bir esintiyle kalktı. Manning'in saç çizgisinde boncuk boncuk terler oluşmuştu. Gözlerini kısa süreliğine kapadı. Bunu onun için yapabilir miydim? Bir düğünü, başlamadan biten bir evliliği, bir hayatı mahvedebilir miydim? Kendi kız kardeşimi?

Benden yapmamamı istemişti. Bu işin peşini bırakmamı istemişti.

Arkamdaki Sarah sırtımı okşadı ve bunun sessiz hıçkırıklarla sarsılmamdan kaynaklandığını fark ettim. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı ısıtıyordu.

Manning sonunda bana baktı, yüzü solgundu, her zaman karanlık olan kaşları alnını kırıştıracak kadar sıkıydı. Bal rengi kahverengi gözlerinde son iki yılın ona verdiği tüm ıstırabı gördüm. Sıcak, şantiye öğleden sonralarımızı, serin, yıldızlı gecelerimizi ve benim yüzümden kaybettiği tüm günleri. Yutkundu, belki de kendi gözyaşlarını tutuyordu.

Ona olan aşkım okyanusu, başımızın üstündeki gökyüzünü ve yıldızlardan oluşan sonsuz bir evreni kapsıyordu. Bunu Tiffany'ye yapabilirdim ama ona yapamazdım. Sözlerimi, bir şekilde içime sığan büyük bir aşkla birlikte içime mühürledim.

Belki bir gün Manning ve ben kadere meydan okuyacak, yerçekimine karşı gelecek ve yıldızları kendimiz hareket ettirecektik.

Ama bugün o gün değildi.

OceanofPDF.com

Ekim 2017'de geliyor: *Move the Stars, Something in the Way* serisinin merakla beklenen son kitabı. [Şimdi ön sipariş](#) verin.

Possession'ın 1. bölümü için kaydırmaya devam edin (şu anda tüm platformlarda ücretsiz).

Yeni sürümlerden, satışlardan ve aylık haber bültenlerinden haberdar olun: [Posta Listesine Katılın](#)
[Bookbub'da takip edin](#)

OceanofPDF.com

JESSICA HAWKINS'IN BAŞLIKLARI

DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN WWW.JESSICAHAWKINS.NET/BOOKS

*Sesli kitap mı tercih edersiniz? Kitaplarımdan bazıları dinlenebilir. **Daha fazlasını buradan öğrenin.***

Az önce okuduğunuza benzer bir şey istiyorsanız, tamamlanmış üçlemem olan *Şehir Manzarası Serisi*'ni deneyin (1. bölümü okumak için kaydırmaya devam edin).
Biraz daha seksi olmak için *Slip of the Tongue* ile devam edin.

ŞEHİR MANZARASI SERİSİ

Cityscape Serisi, evli bir kadın ile onun ruh eşi olabilecek adam arasındaki yasak aşk ilişkisinin sürükleyici hikâyesidir. Başla tamamlanan üçleme eleştirmenler tarafından "sürükleyici", "seksi" ve "akıllı" olarak nitelendirildi.

Olivia Germaine aşkı çoktan bulmuştur. Sadık eş, sadık arkadaş, kararlı kariyer kadını - her zaman hayalini kurduğu hayatı yaratmıştır. Ancak Olivia, playboy olduğu iddia edilen David Dylan ile göz göze geldiğinde bekar, kalabalık bir odanın karşısında, Olivia'ya hayatıyla yüzleşmesi için meydan okuyor

ve onu mutluluğa ya da pişmanlığa götürecek kararlar almak zorunda kalır.

Olivia şehvet ve aşk arasındaki çizgiyi çekebilecek mi?

David bu çizgiye saygı duyabilir mi?

Amazon'da Şehir Manzarası Serisi.

DİL SÜRÇMESİ

"Bağımlılık yapıcı. Acı verici. Büyüleyici. Çalkantılı. Sulu. Seksi. Slip of the Dil, severek okuduğum otantik, çiğ ve duygusal olarak sürükleyici bir kitap.

Şiddetle tavsiye ettiğim bir favori."-Angie's Dreamy Reads

Sadie Hunt mükemmel değildir ama kocası öyledir. Ta ki Sadie kendini hiç beklemediği bir yerde bulana kadar: evliliğinde yalnız. Sert ve seksi Finn Cohen koridorun karşısındaki daireye taşındığında, o ve Sadie anında bir kıvılcım paylaşır. Sadie'nin evliliği gün geçtikçe soğurken, o ve Finn daha da ateşlenir.

Kocası artık onu istemiyor. Yandaki adam ona sahip olmak için her şeyden vazgeçebilir.

Amazon/Kindle Unlimited üzerinden şimdi satın alın.

İLK TAT

"İlk Tad, ikinci kez okumak isteyeceğiniz lezzetli bir kitap. Söz veriyorum!"-

Kim Karr, NYT Çok Satan Yazarı

Andrew Beckwith hayatını zaten tek bir kıza adamıştır; kızı Bell'e. Ona göre, ihtiyacı olan tek şey Amelia'dır. Amelia Van Ecken bir

*Bırakın aşkı, sekse bile vakti olmayan bağımsız, zeki ve bilgili bir iş kadını.
Andrew ve Amelia birbirlerinin tamamen zıttıdırlar ama bir konuda
hemfikirdirler: İlişkiler abartılır. Çünkü sivri dilli Amelia ve inatçı iş kadını
Andrew'un yolları kesişir, kıvılcımlar uçuşur ve yanar.*
*İlk Tat, Dil Sürçmesi'nin bağımsız bir spin-off'udur. Şimdi Amazon/Kindle
Unlimited üzerinden satın alın.*

ÇIPLAK SİZİN

"Şehvetli, çağrıştırmacı ve büyüleyici."-K.L. Kreig, USA Today Çok Satan
Yazarı

Geçmişte ona ne kadar acımasız davranmış olursa olsun, Finn Cohen hiçbir
zaman kaderi ters köşeye yatıramamıştır. Bu yüzden ayaklarının dibine deri
ciltli bir günlük bıraktığında, çekip gitmesi gerektiğini bilir...
Halston Fox'un günlüğü, kendisi olabildiği tek yerdir; tabii işi bittiğinde onu
bağlayıp bir kenara koyabildiği sürece. Ancak Finn yayı çözdüğünde, her
ikisini de çözebilecek ipleri çeker.

*Yours to Bare, Slip of the Tongue'nin bağımsız bir spin-off'udur. Şimdi
Amazon/Kindle Unlimited üzerinden satın alın.*

EXPLICITLY YOURS SERISI

(İlk kitabı ücretsiz indirin!)

"Pretty Woman ile Indecent Proposal'ın buluştuğu *Explicitly Yours*, kalbinizi
yerinden çıkaracak kışkırtıcı bir seri."-Louise Bay, USA Today Bestselling
Yazar

Lola Winters garson olarak yaşadığı hayattan kaçabileceğini düşünmemektedir; ta ki seksi bir yabancidan şok edici bir teklif alana kadar. Zengin iş adamı Beau Olivier, Lola'yı bir geceliğine istemektedir ve onu elde etmek için hayallerini gerçekleştirmeye hazırdır.

Ama ya bir gece yetmezse ve Beau sabah vedalaşmaya hazır değilse?

Amazon'da Explicitly Yours Serisi.

KESİNLİKLE SINIR DIŞI: YASAK AŞK ROMANI

Alexandra James reddedemeyeceği bir teklif için bahar tatilinden vazgeçti: kırık kalbinden kurtulmasına yetecek kadar para kazanacağı bir haftalık bir iş. Ancak yeni patronunun, babasının en iyi arkadaşı olduğu için onu rahat bırakacağını düşündüyse, daha fazla yanılmış olamazdı. 21,000 kelimeler.

Amazon'da Kesinlikle Sınırsız.

YOLDA BİR ŞEY

Yasak aşkın üç kitaplık destanı.

Onunla ailemin evinin yanındaki inşaat alanında tanıştığım da sıcak bir yaz günüydü. Ter ve kirin altında, Manning Sutter güneşin parlaklığı kadar yakışıklıydı. Daha yaşlı, esmer ve tecrübeliydi. Gülümseyen bir yüz ifadesi takındım.

tişört giymiştik ve hiç öpüşmemiştik bile. Yine de birbirimizde, ne kadar uğraşırsak uğraşalım bizi koparılamayacak şekilde birbirimize bağlayacak bir şey gördük.

Kelimenin anlamını bilmeden önce Manning'i seviyordum. Çok genç olduğumu söyledi. Beklemeliydim. Doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri saklayan özenle seçilmiş tüm kelimeler, beni masum tutmak için verdiği mücadele ve sonsuz yıldızlı geceler boyunca bekleyecektim. Ama hayatın her zaman adil olmadığını öğrenecektim. Ne kadar çok şey başarırısan başar, asla sahip olamayacağın birine aşık olmanın getirdiği kalp kırıklığını yaşarsan bunların hiçbir önemi kalmaz. Çünkü Manning'i ilk ben görmüş olsam da bunun bir önemi yoktu. Onu daha sonra ablam gördü. Daha fazlasını öğrenin.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jessica Hawkins, "duygusal olarak sürükleyici" ve "alışılmışın dışında sıcak" romantizmiyle tanınan çok satan bir yazardır. Zeki ve kışkırtıcı romanlarıyla hem meslektaşları hem de okurları tarafından "kızgınlık kraliçesi" olarak adlandırılan çalışarak, parçalanmayı ve tekrar bir araya getirilmeyi seven hayranlardan oluşan kült benzeri bir takipçi kitlesi edindi.

Hem Kaliforniya'daki evinde hem de dünyanın dört bir yanında romantizm yazıyor, sadece bir dizüstü bilgisayar, kulaklık ve kahve fincanı ile kafeden kafeye zıplayan bir kahve dükkanı gezgini. Yakın olmayı seviyor

Okurlarıyla çoğunlukla Facebook, Instagram ve e-posta listesi aracılığıyla iletişim kuruyor.

Daha fazla bilgi için:

@jess_hawk

jessicahawkinsauthor

www.jessicahawkins.net

OceanofPDF.com

JESSICA İLE BAĞLANTI KURUN

Bu seriyi okuyan diğer kişilerle tartışmak ister misiniz? Katılın [YOLDA BİR ŞEY Spoiler Odası](#). (Spoiler uyarısı... Spoiler var.)

Önce haberleri alın- [posta listesine](#) katılın.

Deneyimi paylaşın - bir Facebook okuyucu kulübü olan [The Penthouse](#)'a gelin.

[Instagram'ını](#) ve [YouTube'unu](#) takip edin.

Tüm kitapların [ilham panoları](#) ve [çalma listeleri](#) vardır.

Facebook sayfasını [beğen](#).

Ona [tweet at](#).

[OceanofPDF.com](#)

Possession

EXPLICITLY YOURS • BOOK ONE

Lola Winters garson olarak yaşadığı hayattan kaçabileceğini düşünmemektedir; ta ki seksi bir yabancından şok edici bir teklif alana kadar. Zengin iş adamı Beau Olivier, Lola'yı bir geceliğine istemektedir ve onu elde etmek için hayallerini gerçekleştirmeye hazırdır.

Ama Beau'nun şartları açıktır. Gün batımından gün doğumuna kadar Lola tüm benliğini ona teslim etmelidir; bedenini, zihnini ve ruhunu. Çünkü Beau için hiçbir şey kontrolü elinde tutmaktan daha önemli değildir... özellikle de malları üzerinde.

Ancak bazen işler plana göre gitmez. Peki ya bir gece yeterli değil mi? Ya gün doğduğunda Beau veda etmeye hazır değilse?

Sıradaki 1. bölümü okuyun veya şimdi ücretsiz indirin.

OceanofPDF.com

Each gecesi bir düğmenin çevrilmesiyle başladı. Hey Joe'nun neon AÇIK tabelası titreyerek ve mırıldanarak canlandı. Lola'nın saati akşam 5:59'u gösteriyordu ama zaman

Sunset Strip'te yer yok. Johnny, bunu kendi dişlerini fırçalamaktan daha sık yapan birinin verimliliğiyle etrafı çevrili barı sildi.

"Lanet olası saat altıda açılıyor," dedi Quartz, ayaklarını sürüyerek içeri girerken. "Bazı insanların öğle yemeklerini içmeyi sevdiğini hiç duydun mu?"

"Ama daha erken açsaydık, bunu her gece söyleyemezdin," dedi Lola.

Quartz'ın buzlu viskisi her zamanki taburesinin önünde duruyordu. "Sekiz saat içinde benimle ilişkini kesecek olman yeterince kötü. Mitch ne zaman uyanacak ve barını uygun bir saatte açacak?"

"Buna ulaşabileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Johnny. "Hesabın maksimuma ulaştı, Quartz. Bu gece ödemen gerekiyor."

"Ama eğer yapsaydım, bunu asla söyleyemezdin."

"Ben ciddiylim." Johnny viski şişesini elinde tutarak Quartz'ın bardağını yeniden doldurmaya hazırlandı. "Kapıdan giren birini görüyor musun? Burası eski günlerdeki gibi değil. Etrafına bir bak."

Quartz oturduğu yerde iki b  kl  m oldu. "67'den beri içtiğim eski yalağa benziyor."

"Mesele Şu ki, her gece gelmek için bir bar istiyorsunuz, işimizi s  rd  rmemize yardımcı olmanız gerekiyor."

Lola başını hızla Johnny'ye doğru salladı.

"Ne?" Johnny başka bir m Ő teriye hizmet etmek için ŐiŐeyi barın üzerine bırakarak sordu. "Bir noktada öğrenecekler."

Lola kapağın altına eğildi ve barın arkasına geldi. Quartz'a, "Onu dinleme," dedi ve Johnny'nin bezini alıp bıraktığı yerden devam etti.

Quartz başını sallayarak i kisinin kalanını geri koydu. "Asla yapmam. Erkek arkadaşının at kuyruğu tutucusunun beynine giden dolaŐımı keŐtiĐini yıllar önce anladım."

"İŞler kesat gittiğinde huysuzlaŐıyor," dedi Lola. "Mitch k  t  satıŐlar y  z nden ensesinde soluyor."

İki m  davim daha geldi ve Quartz'ın yanındaki yerlerine oturdular. Lola onlara hizmet etti ve onlar eşleri, patronları ve komŐuları hakkında homurdanırken geride durdu. En azından bunlar tipik konulardı. Aslında dinlemiyordu çünkü barın diğer ucundaki Johnny'yi izliyordu.   st   ste     nc  gecedir, dokuz aydır yanan bir dizi kırık Noel ıŐıĐının ampullerini kontrol ediyordu.

"Neden yeni ışıklar almıyorsun?" Lola sordu.

"  nk  bunlar iyi, bebeğim. Sadece bir tane kırık ampul var. Sadece onu bulmam gerekiyor." ışıklar onun c  sseli ellerinde daha da k    lm Ő t . Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Tek kusurumu bulduğunuz g  n beni daha yeni bir modelle mi deĐiŐtireceksiniz?"

Lola g  l msedi. "Dokuz yıldan sonra, her ne ise, onu oldukça iyi saklıyor olmalısın." Daha c  mlesini tamamlamadan   n tarafta bir arabanın motoru çalıştı. Ve sonra bir başkası. Kulakları yırtan bir g  r  lt  neredeyse binayı sarsacaktı.

Quartz bar taburesinin üzerinde döndü. "Ölüyü uyandırmaya mı çalışıyorlar?" diye bağırdı.

Johnny, "Hayır. Sadece biraz dikkat çek," dedi. "Onları görmezden gel."

Açık kapıdan sızan dumanlar odayı bulandırıyordu. Lola haftada beş ya da daha fazla geceyi ikinci evi olarak gördüğü Hey Joe'da geçiriyordu. Çalışanlar ve müşteriler onun ailesiydi. Bu yüzden köşedeki kabinde yalnız bira içen biri ona ters ters baktığında, kargaşayı durdurmakla kendini sorumlu hissetti.

Dışarısı karanlıktı. İnsanlar Strip'in kaldırımlarında dolaşıyordu. Elektrik mavisini bir Subaru ön tarafa paralel park etmişti. On sekiz yaşından büyük olmayan sahibi ona korna çaldı.

Gürültü üzerine "İçeride müşterilerimiz var," diye seslendi. "Başka bir yere götürün."

Tekrar gaza bastı. Arkasında kırmızı jantlı ve aynı renkte spoyleri olan siyah bir Nissan duruyordu. Sürücü müziğin sesini o kadar açmıştı ki kaldırım titriyordu.

Lola kaldırıma çıktı. Önlüğünün cebinden çıkardığı bir bezle egzoz dumanını uzaklaştırdı. Subaru'nun çamurluğuna bir çentik atmak için Converse'inin iyi yerleştirilmiş, hızlı bir tekmesi yetti. "Dedim ki-"

Şoför bön bön baktı. "Ne-?"

"Kaybol lan!"

Dışarı fırladı ve kaputun etrafından dolanarak ona doğru geldi. Lola kendini bir tartışmaya hazırladı ama adam adımının ortasında durdu ve başını kaldırıp baktı.

"Bayanı duydun," dedi Johnny arkasından. "Beni anneni aramak zorunda bırakma."

"Bakın arabama ne yaptı." Çocuk göçüğü işaret etti. "Bu yepyeni bir boya işi."

Johnny, "Senin iki kadın büyüklüğündeki adamlara daha kötülerini yapmıştır," dedi. Kapının yanındaki bazı insanlar kıs kıs güldü.

"Ama-"

"Bak evlat," dedi Johnny. "Strip'in bu küçük bölümü hakkında bilmen gereken bir şey var: Biz polis çağırmayız. Kendi işimizi kendimiz hallederiz."

Çocuk iki eliyle onları tersledi ama arabasına geri döndü.

Johnny Lola'nın omuzlarını sıktı. "Etrafta dolaşıp insanların arabalarını tekmeleyemezsin, bebeğim."

Tekrar ona baktı. "O başlattı."

Kahverengi, altın benekli gözlerindeki şefkatle bile, ona attığı bakış tüm kelimelerden daha yüksekti.

"Ah, hadi ama," dedi Lola. "Ben değil ki tehdit *eden* onu."

"Neden böyle söylüyorsun?" Uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve yarı gülümsedi. "Birkaç serseriye katlanamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Oh, yapabileceğini biliyorum. Ayrıca sizin, Jonathan Pace'in, sadece konuştuğunuzu da biliyorum."

Johnny göz kırptı. "Konu benim kadının olduğunda değil."

Başının arkasına bir öpücük kondurarak Lola'yı kaldırımın kenarında bıraktı. Havluyu omzuna attı. İki araba cayırtı ve yanık sesleriyle kaldırıma çıktı ve ardından nadir bir sessizlik anı geldi. Sunset Strip her zaman kalabalıktı ama Hey Joe'daki kalabalık her yıl biraz daha azalıyordu.

Lola içeri dönmek için arkasını döndü. Onu izleyen bir adam dışında herkes kaldırımı boşaltmıştı. Adam kapının yanında durmuş, kalçasını hafifçe eğmiş ve uzun kollarını iki yana açmıştı, sanki oradan geçiyormuş da durmak istememiş gibiydi. Karanlıkta bile adamın film yıldızı yakışıklılığından etkilenmişti; çikolata rengi saçları düzgün bir dalgayla şekillendirilmiş, çenesi metali kesebilecek kadar sivriydi. Adamın Hollywood Bulvarı'ndaki bir film galasından yanlışlıkla buraya geldiğini tahmin edebilirdi, ama adam çok düğmeli ve kaskatıydı.

"Kayıp mı oldun?" diye sordu.

Sırtını dikleştirdi. "Sana bu izlenimi veren nedir?"

"Eğer mutlu saatler arıyorsanız," dedi, kayıtsızca batıyı işaret ederek, "birkaç blok aşağıyı deneyin."

"Burada mutlu saatler yok mu?" Çatıdaki yanan turuncu tabelayı kontrol etti. "Hey Joe'da mı?"

"Aradığınız türden değil."

Kravatının mükemmel işlenmiş kırmızı düğümüne dokundu. "Sorun takım elbise, değil mi? Yersiz görünüyorum."

Onun sesinin derin sükûnetinden etkilenerek yaklaştı. Penceredeki LED bira logoları, kalan dumanı çok renkli hale getiriyordu. Adamın derin bakışlı gözleri karanlıktı, çenesi tüm açılarıyla sertti. Ona bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Adamın çekiciliği her geçen saniye daha da belirginleşerek kızın içine işliyordu. "Sadece takım elbise değil."

"Sonra ne olacak?" Parmaklarını sert, pas rengi saçlarında gezdirdi. O kadar çok saçı vardı ki, bu hareket bazı tellerin diken diken olmasına neden oluyordu. "Bu daha mı iyi?"

Yeşil, badem biçimli, dikkatli gözleri ve uzun, dik sırtı ona fazla geliyordu. Barın içindeki insanların kaygısız gülüşlerine ve kusurlu duruşlarına uymuyordu. Onları yuvarlak yüzleri, yuvarlak gözleri ve yuvarlak göbekleriyle sıradan insanlara dönüştürmüştü. O ana kadar keleklerin ne anlama geldiğini bildiğini sanıyordu.

Ama bunları söyleyemezdi. "Bu tarafta çok fazla takım elbise görmüyoruz."

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Lola ellerini önlüğünün ceplerine soktu. "Bu şeyi moda gösterisi yapmak için giymiyorum."

Yüksek sesli kahkahası onu neredeyse ürkütüyordu. Durduğunda kahkahası yankılandı. Boynundan aşağıya, her yere ve aynı anda baktı, sanki uzanıp ona dokunabilirmiş gibi. Onun bu bakışı kendini açıkta hissetmesine neden oldu ve önlüğünün, altındaki deri pantolon ve tişörtü bastırmasına sevindi.

"O arabaya gerçekten çok zarar vermişsin," dedi, gözleri tekrar kızın yüzündeydi.

Lola kolay kolay utanmazdı ama yanaklarındaki ani sıcaklığı inkâr edemezdi. Bu adam her nereden geldiyse, orada insanlar arabaları tekmelemiyordu. "Benim gerçek bir sınıf oyuncusu olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Sanırım bu evet demek oluyor." Omuz silkti, çünkü adam haklıydı - o bir yabancıydı. Yeni ve eski müşterilerin önünde her zaman böyle şeyler yapardı. Ama yine de hiçbiri onu heyecanlandırmamıştı.

Başını kapıya doğru çevirdi, böylece takım elbisesi gibi düz ve temiz olan profili tabela tarafından arkadan aydınlatıldı. Onunki kadar yakışıklı bir yüz neredeyse avını etkisiz hale getirmek için yırtıcı bir şekilde düzenlenmiş gibiydi. "O senin erkek arkadaşın mıydı?"

"Kim, Johnny mi?"

Ona tekrar baktı. "At kuyruğu ve Zeppelin tişörtü. Büyük adam."

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Onun kocam olmadığını nereden biliyorsun?" "Yüzük takmıyorsun."

Hâlâ önlüğünün içinde olan ellerini kavuşturdu. Adam ona uygun olandan daha uzun süre baktı ama o gözlerini kaçırmaya hazır değildi. Bu yüzden bakmak zorundaydı. "İşimin başına dönmeliyim."

Başını salladı. "Ben de öyle yapmalıyım."

Etrafa bir göz attı. Yakınlarda hiç ofis yoktu.

Kız sormaya fırsat bulamadan, "Aslında birkaç meslektaşımın bir şeyler içmeye gidiyordum. İş için buradayım."

"Burası mı?" diye sordu. "Bu bar mı?"

Döndü ve kapıyı açtı. "İşte bu. Önden buyurun, Bayan...?"

Işık kaldırırma vuruyordu. Bardan bilardo toplarının şakırtısı, masa üstündeki cam dipleri ve tartışan adamların sesi geliyordu. "Lola," dedi, sonra "Lola Winters" diye düzeltti çünkü adam soyadlarıyla uğraşan birine benziyordu.

"Lola." Alaca yeşil gözleriyle gülümsedi. "Beau Olivier. Tanıştığımıza memnun oldum."

Hemen hareket etmedi. Onun yakınlığı hoşuna gitmişti. "Kulağa Fransız gibi geliyor ama değilsin."

"Ben değilim. Babam öyleydi," dedi. "Ben burada büyüdüm." "Burada mı?"

"Vefat etti." "Çok üzgünüm," dedi Lola.

"Uzun zaman önceydi. *C'est la vie.*"

"Hayat böyledir," diye tekrarladı.

Beklentiyle ona baktı. Bir an için içeri girmek üzere olduklarını unutmuştu. Boğazını temizledi ve kapıdan içeri girdi. Hey Joe'nun içi, Lola'dan daha eski sigara yanıklarıyla sakatlanmış kabinler ve siyah ve çamurlu beyaz kareli muşamba döşemelerden oluşuyordu. Neon-pembe çamurdan bir kız sahnenin arkasından kalabalığı izliyordu. Bunlar Lola'nın sadece arada bir yeniden döşemeyi, değiştirmeyi ya da kaldırmayı düşündüğünde aklına gelen şeylerdi. Ama o zaman da bunları düşünmüştü.

Yürürken omzunun üzerinden "Size ne getireyim?" diye sordu.

"Viski, sek."

"Tercih mi?"

"Eğer varsa Macallan."

Barın arkasına doğru eğildi. "Bu özel bir şey değil Beau," diye takıldı.

Adam yine gülümsedi. "Adımı söyleme şeklini seviyorum."

"Evet, şey. Johnny de öyle."

Beau bardaki diğer iki adama katıldı; daha önce kaldırımında kıs kıs gülen adamlara. Beau'dan, hatta Lola'dan bile gençtiler, tişört ve fanila, kot pantolon ve spor ayakkabı giymişlerdi. Beau olmadan gelselerdi onlara iki kere bile bakmazdı.

Lola kirpiklerinin altından ona bakarak içkisini hazırladı. Kravatını gevşetmişti. Onunla ilgili karanlıkta fark etmediği şeyleri fark etti: yarık çenesinde oluşan kirli sakalın erken gölgesi, yüzünün etrafındaki ince çizgiler

Gözleri, gülümsemesini parantez gibi saran gamzeleri. Johnny'ye iri yarı demişti ama Beau muhtemelen boy olarak onu geçmişti.

Beau barın sonuna kadar yürüdü. Kadın ona viskisini verdi. "Bana mı öyle geliyor yoksa Cuma günleri alkolün tadı daha mı güzel oluyor?" diye sordu.

"Şu adamları görüyor musun?" Quartz'a ve her zamanki yerlerinde duran diğerlerine başıyla işaret etti. "Onlar için haftanın her günü aynı tadı veriyor." Sanki kendi hayatına açılan bir pencereden bakıyormuş gibi onları izledi. Gün fark etmiyordu, konuşmaları hep aynı konulardan oluşuyordu. Bu tür şeyler orada standarttı. "Dipsiz kadehler, saçmalıklar hakkında tartışmalar. Haftanın dört, beş gecesi burada içerken günlük yaşamlarını nasıl sürdürdüklerini hâlâ bilmiyorum."

Tekrar Beau'ya döndü. Beau onun profiline bakıyordu ve kız onu yakaladığında irkildi ama gözlerini kaçırmadı. İçkisini barın üzerine indirdi.

"Ne?" diye sordu, lavaboyu kirli bardaklarla doldurarak ellerini meşgul ediyordu.

"Hiçbir şey."

"Bir şey değil." Musluğu açtı ve suya bulaşık deterjanı sıktı. "Bu bakışı daha önce de görmüştüm."

"Bundan hiç şüphem yok."

Yukarı baktı. "Görünüşe göre bu belaya yol açacak."

"Muhtemelen. Yine de fikirlerimi kendime saklamakta pek iyi değilimdir."

Durakladı. Kollarından yukarı ılık su yükseldi. İçgüduları ona bu yorumu görmezden gelmesini söylüyordu. Hey Joe'ya geldiğinden beri beladan uzak durma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. Yine de Johnny dışında biri ona bu şekilde bakmayalı uzun zaman olmuştu. Biraz tereddütle, "Senin fikrin nedir?" diye sordu.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Bu barda sanki yıllardır yapıyormuşsun gibi hareket ediyorsun. Ama bir şeyler tam olarak yerine oturmuyor. Buraya nasıl geldiğini merak ediyorum."

"Bu kolay," dedi. "İki ayak üzerinde."

"O zaman seni burada tutan ne?"

Birbirlerine baktılar. Adam bir cevap bekliyormuş gibi görünmüyordu ve bu iyi bir şeydi. Ona bir cevap vermeyecekti -bu onu ilgilendirmezdi.

"On dakika içinde beni çözebileceğini mi sanıyorsun?" Lola sordu. "Bu süre çoğu insan için benden on dakika daha uzun." Beau devam etti Gözleri kızın yüzünde. "Ve bu benim dikkatimi çekti." "Dikkatini çekmek zor mu?"

"Onu tutmak daha zor," dedi, sesinde dikkatini başka yöne çekebileceğine dair bir tehdit bile yoktu. İkisi de hareket etmese de, sanki gittikçe daha da yakınlaşıyorlardı. "Ama sen, Lola, sen-"

"Bozuğumuz azaldı," dedi Johnny, arka ofisten köşeyi dönerken. "Pazartesi günü bankaya uğrayabilir misin?"

Lola ellerini sıcak suyun derinliklerine daldırdı ve süngerini bulmaya çalıştı. "Elbette," dedi ve ön koluyla alnını sildi. "Evet. Zaten depozitoyu yatırmam gerekiyor."

Johnny Lola'dan Beau'ya baktı.

"Bu Beau," dedi. "Anlaşılan ön tarafta yaptığım küçük gösteri onu susatmış."

Johnny bir kez başını salladı ve Beau'nun elini sıktı. "Johnny. Hoş geldin." "Bu senin barın mı?"

"Hayır. Sadece Lola ile idare ediyorum."

"Mütevazı biri," dedi. "Yönetici olduğunu söylemedi."

"*Erkek arkadaşımın* müdür yardımcısı." Beau'nun boş bardağına baktı. "Sanırım o içkiye ihtiyacın vardı. Bir tane daha?"

Beau ceketinin içine uzandı ve cüzdanını çıkardı. "Görünüşe göre o gecelerden biri olacak. Dur tahmin edeyim... sadece nakit mi?"

Lola başıyla onayladı ve içkisini yeniden doldurdu.

Barın üzerine birkaç banknot koydu ve birlikte geldiği adamlara eliyle işaret etti. "İlk turumuz için. Sipariş ettikleri her şey benim hesabıma yazılacak."

Johnny gözünü kırpmadan Beau'nun elindeki para dolu, koyu renkli deri cüzdana baktı.

"Sizin için mi çalışıyorlar?" Lola sordu.

"Henüz değil. Ama onlara iyi vakit geçirtmek istiyorum."

"Yani onları buraya sen mi getirdin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Hey Joe kesinlikle iyi vakit geçirebileceği bir yerdi, ama başka pek çok şey de vardı, mesela kaba saba bir yer.

Beau, "Burası onların rahat edebilecekleri türden bir yer," dedi. "Ben de bunun peşindeyim. Bir meslektaşım önerdi, bir süredir buralarda olduğunu söyledi."

"Sadece elli üç yıl," dedi Johnny. "Neredeyse bir dönüm noktası sayılır." "Sandığımdan daha uzun," dedi Beau. "Onu bir dönüm noktası yapan nedir?"

"Altmışlı ve yetmişli yıllarda burası bulunmaz bir yerdi," diyor Johnny. "Canlı müzik motorculardan hipsterlara, aktörlerden film yapımcılarına kadar herkesi kendine çekirdi."

"Sanırım Hendrix göndermesi bu yüzden."

Johnny başını salladı. "Bar sahibinin babası onu bir gece geç saatlerde Strip'te küçük bir kalabalığa 'Hey Joe' çalarken görmüş. Görünüşe göre o kadar büyüleyiciymiş ki bara onun adını vermiş. Dostum, bunu görmeyi çok isterdim. Henüz doğmamıştım ama yine de."

Beau boş sahnedeki mikrofona baktı. "Müziğe ne oldu?"

Johnny omuz silkti ve kalçasını tezgâha yasladı. "Seksenli yıllarda Mitch devraldığında kulüp paralı oldu. Gruplar bundan hoşlanmadı ve itibarımızı kaybettik. Hayranlar müziği başka yerlerde takip etti."

"İşler nasıl gidiyor?" Beau sordu.

"Fena değil. Bazı hafta sonları burada gösteriler oluyor, ama kayda değer bir şey yok."

Beau omuz silktili. "Asla bilemezsin. Bugünlerde her şey geri dönüşle ilgili."

Johnny başını iki yana sallayarak, "Bu harika olurdu ama eskiden kazandığımızın yarısını bile kazanamıyoruz," dedi. "Kapıları açık tutmaya gücüm yetmiyor."

Beau barın etrafına göz gezdirdi. "Geçmişini göz önünde bulundurursak ve hâlâ bir isim bilinirliği varsa, burayı satmakta sorun yaşamayacaktır."

"Planımız bu. Ya sat ya da kapat."

"Johnny," diye uyardı Lola.

"Sır neredeyse açığa çıktı, bebeğim." Johnny Quartz'a ve diğer adamlara baktı. "Aşağıda hiçbir şey bilmeyen aptallar var sadece."

"Sanırım çok heyecanlanmayacaklar," dedi Beau.

"Bazıları açılış gününden beri buraya geliyor," dedi Johnny. "Hayır, bundan hoşlanmayacaklar."

"Çok yazık." Beau içkisini aldı. "İşe geri dönmeliyim. İzninizle."

Johnny ve Lola'yı diğer iki adamla birlikte bir masa bulmaları için bıraktı.

"Ne düşünüyorsun?" Johnny ayakkabısıyla Lola'nın kaval kemiğini dürterek sordu.

Beau'nun masasından Johnny'ye baktı. "Sadece müzik hakkında böyle konuştuğunu duymayalı uzun zaman oldu. Sen ve ben en son ne zaman gerçek bir konsere gittik?"

Johnny düşünürken bir gözünü kapattı. "Yıllar. Konserler genellikle geceleri olur. Birlikte çok fazla boş gecemiz olmuyor."

"Mitch'ten yakında bir tane istemeliyiz. İkimiz olmadan da bir gece hayatta kalabilirler."

Johnny Lola'yı alnından öptü. "İsterdim ama şu anda çok işi var. Bakalım önümüzdeki birkaç hafta işler nasıl yürüyecek."

"Burada olmayan bir gösteriye en son ne zaman gittiğimizi hatırlıyorum," dedi Lola. "Beastie Boys, Hollywood Bowl." Anı Johnny'nin yüzünde canlanırken gülümsedi. "Ve sonra..."

"Bu doğru." Durakladı. "O büyük tartışmayı yaşadığımız gece."

Lola başını salladı ve ona doğru eğildi. "Sonra da sarhoş ve öfkeli seks gecesi oldu." Kalbi bir kademe daha hızlandı. "Tekrara ne dersin? Bir şişe tekila, bir gösteri ve senin şansının yaver gitmesine?"

"Tekrar mı? Aynı geceyi düşünmüyor olmalıyız," dedi Johnny. "İkimiz de çok fazla içmiştik. Ne hakkında kavga ettiğimizi bile hatırlamıyorum, sadece bir masa lambasının bedelini ödediğini."

"Ben de öyle, ama şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan birini hatırlıyorum," dedi Lola. Kıçı zonkluyordu. Johnny'nin ona şaplak attığı tek sefer bu değildi ama ilk ve son kez bunu gerçekten istediği gibi yapmıştı. Yıllarca aynı partnerle birlikte olduktan sonra bir yabancıyla yatmak gibiydi.

Johnny başını salladı. "Anlamıyorum. Başka bir patlama kavgası yapmamızı mı istiyorsun?"

Bir omzunu silkti. "Kavga değil. Sadece dışarıda bir gece geçirmenin bize iyi geleceğini düşünüyorum."

"Bu yeniden yaratmak istediğim bir şey değil," dedi ve arkasını döndü. "Ama söz veriyorum, burada işler yoluna girdiğinde kendimiz için bir şeyler yapacağız."

Lola kaşlarını çattı. O gece hep aklına takılmıştı, dengesiz, açıklanamaz bir şekilde. Havada çatırdayan bir şeyler vardı. Aynı şeyin Johnny için de geçerli olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre o başka bir şey yaşamıştı - tamamen farklı bir şey.

Beau adımlarında hafif bir çalım ile bara doğru geri dönüyordu. Kızın poposuna sert bir tokat atmadan önce bir an bile tereddüt edecek gibi görünmüyordu. Lola'nın nefesi kesildi.

"Bir tur daha atarız," dedi dirseklerini bara dayayarak. "Gelmeye devam etsinler bari."

Lola, Johnny'den önce bir bardak kaptı, dikkatini dağıtmak için can atıyordu.

"Siz oynuyor musunuz?" Beau sordu. Arka duvara dayalı bir dart fincanını işaret etti.

"Evet," dedi Johnny. "Benim kız boğa gözünün kraliçesi." "Öyle mi?" Beau sırttı. "Oyuna var mısın, Lola?"

"Neden arkadaşlarından biriyle oynamıyorsun?" diye sordu. Beau'ya içkisini uzattı ve barın sonunu işaret etti. "Ya da yerliler herkesi alır. Yeterince sarhoş olduklarında onları temizleyebilirsin."

Beau bardağını ağzına götürdü ve başını salladı. "Bunda meydan okuma yok. Ben sadece kazanmak için oynayanlara karşı çıkarım."

Johnny ellerini bir bez parçasına sildi ve Lola'ya başıyla onay verdi. "O zaman bunu istiyorsun. Biraz rekabetçi bir çizgim var."

Lola, Beau'nun etrafında çok fazla zaman geçirme konusunda temkinliydi. Zaten tehlikeli bir bölgeye girmişlerdi. "Üzgünüm ama müşterilerim var."

Johnny, Lola'nın elindeki içkiyi alarak, "Sorun değil, devam et," dedi. "Ben bunları masaya getireyim."

Tereddüt etti. "Emin misin?"

"Neden olmasın? Git hadi. İyi eğlenceler."

Omuz silkti. "Tamam. Patron öyle diyorsa."

"Gerçekten patronun olduğuma inandığımı sanıyorsan kendini kandırıyorsun," diye şaka yaptı. "İkimiz de bunun sadece bir unvan olduğunu biliyoruz."

Güldü ama Beau sanki Johnny'nin orada olduğunu bile unutmuş gibi ona bakınca aniden durdu.

"Ne için oynayalım?" diye sordu. Elini önlüğüne soktu, bahşişlerden kazandığı birkaç doları çıkardı ve ona gösterdi. "Üzerimdeki tek şey bu."

"Bundan biraz daha fazlasını düşünüyorum," dedi.

"Ne gibi?" diye sordu kadın.

"Yüz dolara ne dersin?"

"Bu biraz fazla oldu. Kendime güveniyorum ama aptal değilim."

"Bahisler ne kadar yüksek olursa, oyun o kadar iyi olur," dedi Beau. "Kaybedecek bir şeyiniz yoksa oynamaya değmez."

"Sorun değil Lo," diye araya girdi Johnny. "Ben seni korurum."

Yüz dolar Lola ve Johnny için önemsiz bir para değildi ama önünde durup oynamayı bekleyen adam için öyle olduğunu hissediyordu. Kravatı ipekti, takım elbisesi de özel dikilmişti. Lola farkı anlayacak kadar iyi biliyordu.

Barın arkasından çıktı ve Johnny ona dartları uzattı. Kadın dartları almaya gittiğinde Johnny bırakmadı. Gözleri buluştu. Lola gibi o da bir bakışıyla bu adamdaki paranın kokusunu aldığını söyledi.

Dart tahtası barın karşı tarafında, koyu renkli, ahşap panelli duvarlardan birine yaslanmıştı. Beau ile birlikte müdavimlerin yanından, eskimiş, ortaçağ tarzı avizenin altından ve kabadayı müşterilerin sararmış Polaroid fotoğraflarının yanından geçtiler.

Ayak parmağı hizasında, kıvrılan bir koli bandı şeridinde, Beau bir elini uzattı. "Önce bayanlar," diye davet etti.

Lola'nın bir hanımefendi olduğunu düşünüyorsa onun hakkında pek bir şey bilmiyordu -ve kimin önce atacağına böyle karar verildiğini düşünüyorsa dart hakkında pek bir şey bilmiyordu- ama Lola çenesini kapalı tuttu ve yerini aldı. Dartı üçlü yirmiyi ıskaladı. İkincisini biraz daha yükseğe nişanladı ve i s a b e t ettirdi.

"Etkileyici," dedi Beau. "Çalmayı nerede öğrendin?"

"Johnny bana ilk çıkmaya başladığımızda öğretti. Çok geçmeden ondan daha iyiydim." Sonuncusunu fırlattı. "Bazı insanlar daha kolay kapar."

"Ya da belki benim gibisinizdir. Gözümü hedeften asla ayırmam." Dartı telden sekti. "Bazen ıskalarım ama asla iki kez ıskalamam." Tekrar fırlattı, bu sefer tam ortasından vurdu.

Son atışı için sessizleşti. Onu, yutkunurken boynunun daralmasını, konsantre olurken çenesinin gerilmesini izledi. Eğer

Hafif tempolu bir oyun sırasında bu kadar kendine hakim ve güçlü görüldüğüne göre, başka her yerde bir güç olacağını tahmin ediyordu.

"Nerede çalışıyorum demiştin?" diye sordu ona. "Söylemedim."

"Ne iş yapıyorsun?"

Dart okunu fırlattı ama ikisi de nereye düştüğüne bakmadı. "Şehir merkezindeki bir risk sermayesi şirketinin kurucu ortağıyım."

"Yanındaki adamlar iş arkadaşlarına benzemiyor."

"Yatırım yapmayı düşündüğüm bir teknoloji girişiminin sahibiler. Herhangi bir karar vermeden önce projenin arkasındaki kişileri tanımak için zaman ayırmayı severim."

"Bu tür şeyler normalde bir konferans odasında ya da golf oynarken yapılmaz mı?"

Gülümsedi. "Bazen bir golf oyunu. Bazen Vegas'a bir gezi.

Bu adamlar için yerel bir bar en rahat oldukları yerdir." "Peki ya sen?" diye sordu. "Burada rahat mısın?" "İlk tercihim değil." Ona yakından baktı.

"Ama benim için sorun değil.

Ara sıra manzara değişikliği. Ve bu kesinlikle her zamanki işimden bir sapma."

Lola koli bandının yanındaki yerini aldı ve fırlattı. "Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum."

"Öyle. Mesela benim için çalışan kadınları ele alalım. Hepsi sarışın. Koyu saçlı olanlar bile sarışın görünüyor. Bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum."

"İşte burası Los Angeles," dedi Lola. Dartlarını tahtadan aldı ve ona uzattı.

Elindeki dartı ters çevirmek dışında hemen hareket etmedi. "Seninki gibi saçlı olan hiç görmüyorsun."

"Benimki mi?" Onunki daha çok yeleydi, siyah ve gün boyu kalındı. Heteroseksüel de. Bunu babasından almış. Babasından kalan birkaç anısından biri

O gitmeden önce bir kadın onları sokakta durdurup Lola'nın babasının tıpatıp aynısı olduğunu söyledi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu renk siyah. Bana geceyi hatırlatıyor. Tahmin edilemez. Pürüzsüz, ama biraz vahşi. Sonu yok, başlangıcı yok, gece yarısı gibi. Ama sonra tenin," diye devam etti, şaşkınlıkla başını sallayarak, "ay gibi beyaz." Aniden güldü ve yakındaki yüksek masaya koyduğu viskisini aldı. "Şey. İçtiğim zaman biraz romantikleştiğim bilinir, ama bu yeni bir seviye olmalı."

"Çok güzel," dedi hiç düşünmeden. Avuç içleri terliyordu. Aklına gelince, bar her zamankinden daha sıcak görünüyordu. "Burası romantizmle anılan bir yer değil."

"Ne için biliniyor, Lola?"

Düşünürken birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Eskiden... elektrikliydi. Müdavimleri bu bloğu uzaydan bile görebileceğinizi, her tarafın neon ışıklarla aydınlandığını söylerler. Duymak da öyle."

"Burada hâlâ çok fazla neon var," dedi.

"Doğru. Yine de bir yeri elektrikleştirmek için birkaç neon tabeladan daha fazlası gerekir. Son zamanlarda insanlar sanki bir tür kalıntıymışız gibi aval aval bakıyor. Sorun şu ki, biz hala buradayız."

"Gawkers iş için iyi değil mi?"

"Harcama yapmazlarsa olmaz. Mitch'e tekrar gündemde olmamız gerektiğini söyleyip duruyorum çünkü gerçekten yeni işlere ihtiyacımız var. Turistler bizi unuttuğunda başımız belaya girer." Bir tur daha attı. "Peki Los Angeles'ta büyüdüysen nasıl oluyor da tüm bunları bilmiyorsun?"

"Bir kısmını biliyorum. Sadece gece hayatına hiç düşkün olmadım." "Neden?"

"Çok çalışıyorum. Yirmili yaşlarımda gündüzleri bir çalışan, geceleri ise bir girişimciydim."

"Şirketinizi mi kuruyorsunuz? Adı ne?"

"Bolt Ventures, ama hayır, ilk şirketimden bahsediyorum," dedi. "O yıllarda çok şey yaşadım ama sonunda karşılığını aldım."

"Hobilerin var mı?" diye sordu bir kaşını kaldırarak. O cevap vermeden önce, "İş dışında" diye ekledi.

Bir kahkaha patlattı. "Biraz," dedi. "Ama çoğunlukla sadece iş." "Tanrım, yaptığın işi seviyor olmalısın," dedi ve gülümsedi. "Ben her zaman Çok çalışıyorum ama eğlenmeden hiçbir şey yapamıyorum."

"Merak etme," dedi sakın bir sesle. "Çok çalıştığım için ben de eğlenebiliyorum."

Beau gibi bir adamın nasıl eğlendiğini merak ederek gülümsemesi dalgalandı. Johnny gitar çalıyordu ama sadece kendisi için. Lisedeki bir rock grubu en son halka açık konser verdiği zamandı. Onun dışında video oyunları oynuyor ya da en yakın arkadaşının tamirci olarak çalıştığı oto tamircisinde araba ve bisikletlerle uğraşıyordu.

Öte yandan Beau, enstrüman çalamazdı. En azından gitar. Onu elinde bir oyun kumandası ya da İngiliz anahtarıyla da hayal edemiyordu. Sıkı biriydi. Onun gibi bir adam arada bir gevşemezse, kendini kaybederdi.

Johnny sık sık strese girmezdi ama onun bile gevşemeye ihtiyacı vardı. Birkaç yıl önce, Hey Joe'nun alkol siparişi, görevdeki tek barmen arayıp işi bırakmadan hemen önce karışmıştı. Lola, "En azından aradı," demişti ama Johnny bunu duymamıştı. Ailesi günler önce Florida'ya taşınmıştı ve Lola'nın arabası uzun süredir çalışmıyordu. Johnny'nin kaşları altında o kadar düşüktü ki, Lola onun müşterileri korkutacağından endişe ediyordu. Açılışa beş dakika kala Lola onu arkaya götürmüş ve hayatının oral seksini yapmıştı. Ondan sonra iyi olmuştu.

Lola gözlerini kısarak Beau'ya baktı. Bunu düşünmeyeli yıllar olmuştu. Bu gece aklında kesinlikle seks vardı. Beau hiç böyle köhne bir barda uçurulmuş muydu? Bu onu rahatlatır mıydı? Onu tahrik eder miydi? Bunu *eğlenceli* bulur muydu?

"Seni sıkıyorum," dedi Beau. "Kendimden hiç bu kadar bahsetmemiştim. Ya Macallan etkisini gösteriyor ya da seninle konuşmak çok kolay."

Lola ona konuşmaya devam etmesini söylemek üzereydi; barda yeni bir sesin olması hoşuna gidiyordu. Bu sesin dipsiz olması, sanki içinde el değmemiş bir derinlikten geliyormuş gibi olması ona zarar vermiyordu. Ve istikrarlı, rahatlatıcı bir şekilde. Onu bütün gece dinleyebilirdi. Bu duygudan kurtuldu.

"Peki burası satın alınırsa ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum," dedi Lola. "Bu bizim için zor olurdu. Johnny burayı kendi evi gibi seviyor."

"Peki ya sen?"

Beau'nun başının üzerinde, dükkân sahibinin babasının gruplarla ve çoktan gitmiş olan müşterilerle çekilmiş fotoğrafları vardı. "Burada çok fazla tarih var," dedi gözleri resimlerin üzerinde dolaşırken. "Buradaki insanlara kendi ailemden daha yakınım."

"Ama kendini farklı bir şey yaparken görebilirsin," diye tahmin etti.

"Farklı mı?" Aklına gelmemişti. Johnny yıllardır barmenlik yapıyordu. On iki yıl ve sekiz yıl boyunca onun yanındaydı. Onlar bir takımdı. "Gece geç saatlere kadar süren ortam eskiyebiliyor," diye itiraf etti. "Sanırım başka bir bara taşınmak ya da başka bir şey denemek arasında kalsaydım, belki başka bir şey düşünürdüm." Lola bunu yüksek sesle söyleyene kadar bir değişikliğe açık olduğunu bile bilmiyordu. Johnny ile hep birlikte çalışacaklarını sanıyordu ama Johnny gece hayatı sektörü dışında hiçbir şey yapmamıştı.

"Şöyle bir şey...?" Beau sordu.

Bir an düşündü. "Bir restoran mantıklı olabilir, ya da bir kahve dükkânı. En azından saatleri daha iyi olur."

Beau, "O halde yiyecek ve içecek servisi yapmak sizin tutkunuz," dedi.

Aynı anda hem güldü hem de alay etti. "Ben o kadar ileri gitmezdim. Sadece seçeneklerim konusunda gerçekçi olmaya çalışıyorum. Üniversite diplomam olmadan seçeneklerim sınırlı."

"Okula gitmedin mi?"

"İlk dönemimde okulu bıraktım." Lola parmaklarıyla ağzını kapatarak alaycı bir şekilde gaz çıkardı. "Sizin dünyanızda duyulmamış bir şey, değil mi?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Ben de üniversiteye gitmedim."

Boğazını temizledi. Bunu beklemiyordu. Yine de sadece bir işe başladığını söylemişti, başarılı olduğunu değil. Belki de değildi. Ama takım elbisesi, kesimi, ona karşı değil de onunla birlikte hareket edişi vardı. Omuzlarını iki güçlü dik açığa dönüştürmüştü ve aralarında geniş bir boşluk vardı.

Bir böcek varmış gibi davranırsa, uzanıp onu fırçalayabilir ve kumaşın pürüzsüz mü, kaşındırıcı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu görebilirdi. Ve altında ne olduğuna dair bir fikir edinebilirdi.

"Bundan önce ne yapıyordun?" Beau onun hayal dünyasında dolaştığından habersiz sordu.

"Bundan önce mi? Aslında hiçbir şey. Çocukluğumdan beri burada çalışıyorum..." Neredeyse cümlesini bitiremiyordu. Artık bir ömür önceydi. Sekiz yıldır bu işi yapıyordu ama garsonluğun kariyeri olacağına ne zaman karar verdiğini tam olarak kestiremiyordu. "Yirmi bir," diye bitirdi. "Başladığımda o yaşıydım."

"Yani bu ne demek oluyor?" Beau kendi kendine sayıyormuş gibi yaptı. "İki yıl önce mi? Üç mü?"

"İyi deneme," dedi gülerken.

"O kadar da uzakta olamam. Yirmili yaşların başında sayılırsın."

"Belki bu geceki kalabalığa kıyasla. Sen ve ben kırk yaşın altında olan tek kişiler olabiliriz." Onu düzeltip düzeltmeyeceğini görmek için yaşını tahmin etti, çünkü büyük olasılıkla kırk *yaşında* olabilirdi.

"Johnny hariç," dedi Beau.

"Johnny dışında tabii ki," dedi Lola çabucak. Johnny'yi unuttuğunu ima ederek onu kızdırmıştı - çünkü unutmuştu.

"Sen benden biraz daha gençsin," dedi Beau, sesi hafif ve alaycıydı. "Ben de senden biraz daha yaşıyım."

Ne kadar olduğunu sormak istedi ama yere bakmakla yetindi. "Çok fazla yaşlanmadım, sanmıyorum."

"Gülümseme şeklin bana yaşlı bir erkeğe aldırmayacağını düşündürüyor."

"Aslında," dedi Lola başını kaldırarak, "bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Johnny birlikte olduğum en yaşlı erkek ve benden birkaç yaş büyük. Ve tahminimce sen de ondan birkaç yaş büyüksün. Diğer tahminim ise, benden yaşlı bir erkeği umursayıp umursamayacağımın seni ilgilendirmediyi."

Gözleri parladı. "Haklısın. Olabileceğini söylemek uygunsuzdu. Özür dilerim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Adamın yüzündeki, az önce olduğundan daha samimi olan bakışa doğru döndü.

"Senin de öyle olduğunu sanmıyorum," dedi.

Durakladı ve daha iyi bir yargıya karşı, geriye baktı. Gülümsemesine karşı verdiği savaşı kaybetmiş gibi yanakları kalkık ve yuvarlaktı. "Sakın bana oyunu kaybettiğini söyleme," dedi.

"Ve seni tatmin mi edeyim? Asla. Sonuna kadar bu işin içindeyim." "O zaman neden çekip gidiyorsun?"

"Eğer seninle daha fazla takılacaksam, kendim için bir içkiye ihtiyacım olacak."

Elini cebine soktu ve yavaş adımlarla ona doğru yürüdü. Artık gülümsemenin eşiğinde değildi, ona sanki bir müzede sergilenen nadir ve eğlenceli bir buluntuymuş gibi bakıyordu.

Adam, ayaklarının ucu neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştığında bile yerinde durdu. Gözleri, alışılmadık oval şekilleri ve çarpıcı renkleriyle, sanki onu okumaya çalışıyormuş ama okuyamıyormuş gibi daraldı ve kaşlarını çattı. Eğildi. Onu herkesin önünde öpecekti. Hareket etmeliydi, onu itmeliydi, bir şey yapmalıydı. Adamın ağzına baktı, alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgun, biraz daha pembeydi.

"Tehlikeli bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

Onu öpme düşüncesinin kendisini hissettirdiği kadar nefessiz kalmamaya çalıştı. "Ne?"

Elini onunkinin üzerine koydu ve sıcaklığıyla sardı. Elini ters çevirdi. İçgüdüsel olarak parmaklarını açtı ve tuttuğunu fark etmediği bir dartı ortaya çıkardı.

"Bunu saklayacağım - korunmak için ihtiyacınız olacağını düşünmüyorsanız?" Adam onu aldı ve birkaç adım geri gitti. Sırtışı yüzünden onu okuyamadığı konusunda yanılıp yanılmadığını merak etti. Sanki onun hakkında bilmediği bir şey biliyor gibiydi.

Possession (Explicitly Yours, 1) ücretsiz indirin.

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI

Kapak Tasarımı © R.B.A. Designs

Kapak Fotoğrafi: Lauren Perry, Perrywinkle Photography

Something in the Way Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

 Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.